

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

- αφίσες
- προκηρύξεις
- τρικάκια
- συνθήματα

gas in tubes

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΝΟΜΟΥ-ΠΛΑΙΣΙΟ, ΤΗΣ ΑΝΑΘΕΩΡΗΣΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 16 & ΤΗΣ ΑΞΙΟΛΟΓΗΣΗΣ

Το πλέγμα των αλλαγών που επιβάλλονται στην εκπαίδευση δεν έχει στόχο την ευρυθημη ακαδημαϊκή λειτουργία, ούτε την ποιοτική αναβάθμιση των πανεπιστημίων. Δεν είναι παρά μέρος της συνολικότερης βίαιας αναδιάρθρωσης της κοινωνίας που ο καπιταλισμός εφαρμόζει σε παγκόσμια εμβέλεια και εδώ και 30 χρόνια. Τελευταία η επίθεση έχει ενταθεί με την ελαστικοποίηση της εργασίας, την επίθεση στα κοινωνικά και τα εργασιακά δικαιώματα (κατάργηση θώρου, αμφισβήτηση της συλλογικής σύμβασης και των συνδικάτων), τον έλεγχο και την περιστολή της ελεύθερης έκφρασης με άλλοθι την τρομοκρατία. **Ειδικά στην Ελλάδα και στον χώρο της εκπαίδευσης, στόχος είναι η αναβάθμιση του- καθυστερημένου για τα δεδομένα της αγοράς- πανεπιστημίου με τη συνακόλουθη υποβάθμιση των μαθητών, των φοιτητών και των εργαζομένων.** Σε κάθε φάση του καπιταλισμού αναλογεί και μια συγκεκριμένη μορφή του εκπαιδευτικού συστήματος. **Έχοντας αδιαπραγμάτευτες τις αρχές της τερραρχικής δομής, του μονοπωλείου της γνώσης από ειδικούς και τη χειραγώγηση της σκέψης, το νέο πρόσωπο του Πανεπιστημίου που μας επιβάλλουν να προβάσουμε θα οδηγήσει σε μια πρωτοφανή υποβάθμιση της γνώσης και θα εντεινεί τις κοινωνικές ανισότητες. Ο εργασιακός μεσσιάνισμός απαιτεί και έναν διανοητικό πρωτογονισμό.**

ΣΥΓΚΡΕΚΡΙΜΕΝΑ

- Μια ολόκληρη γκάμα μέτρων (ν+2, ΙΔΒΕ) με κοινό χαρακτηριστικό την **εντατικοποίηση των σπουδών** έχει σαφή ταξική κατεύθυνση καθώς καθιστά την φοίτηση ανθρώπων προερχόμενων από χαμηλότερες κοινωνικές τάξεις γολγοθά. Επίσης εξαναγκάζει τους φοιτητές σε μια εξαντλητική ενασχόληση με τις σπουδές τους δίχως να αφήνει χώρο για ελεύθερη ανάπτυξη της σκέψης τους και της πολιτικής τους δράσης. Τους καθιστά όμηρους των συνεχών εξετάσεων και των αυθαιρεσιών των καθηγητών τους
- Τα μέτρα που αφορούν το περιεχόμενο των σπουδών και την επιτήρηση των φοιτητών (αξιολόγηση, μίνατζερ) οδηγούν στην **απόλυτη διάβρωση της γνώσης από τις επιταγές της αγοράς. Στη δημιουργία κατακερματισμένων, εξειδικευμένων πτυχίων προσωρινής χρήσης.** Στην εξαντλητική ανανέωση της γνώσης ώστε ο εργαζόμενος να ανεβάζει τις μετοχές του στην αγορά εργασίας. Στη δημιουργία κοινωνικά άχρηστων τομέων- αλλά εξαιρετικά χρήσιμων στην αγορά- και στην παρακμή γνωστικών αντικειμένων απρόσφορων για εκμετάλλευση
- Η νομιμοποίηση του ιδιωτικού χαρακτήρα της εκπαίδευσης είτε μερικώς (αξιολόγηση από εταιρίες, κατάργηση δωρεάν συγγραμάτων) είτε ολικώς (ιδιωτικά πανεπιστήμια) καθιστούν την εκπαίδευση αντικείμενο επενδύσεων. Πράγμα που σημαίνει πως

ΝΑ ΜΗ ΧΑΘΕΙ
ΑΥΤΗ Η ΕΞΕΤΑΣΤΙΚΗ
ΝΑ ΧΑΘΟΥΝ ΟΛΕΣ!

Γρωτοβουλία για την αναθεώρηση της ζωής

ΝΑ ΜΗ ΧΑΘΕΙ

όλα θα ρυθμίζονται με άξονα το κέρδος και αυτό όχι λόγω κακών προθέσεων αλλά λόγω της εγγενούς τάσης του συστήματος να κεφαλαιοποιεί τα πάντα: τη φύση, την τέχνη, τη γνώση, την εργασία, τον άνθρωπο.

Τα παραπάνω μέτρα ελέγχου της σκέψης και της ζωής μας θα ενισχυθούν και από απροσχημάτιστα κατασταλτικά μέτρα όπως security, κάμερες, κατάργηση του **ασύλου μεταφέροντας τη διάχυτη επιτήρηση που επικρατεί στην κοινωνία μέσα στα πανεπιστήμια.**

Τα σχολεία και τα πανεπιστήμια έτσι μετατρέπονται σιγά-σιγά σε αποστειρωμένα περιβάλλοντα αποκομμένα από την κοινωνία, προπύργια της μετέπειτα εργασιακής εκμετάλλευσης, δοκιμαστικούς σωλήνες για μελλοντικές καινοτομίες καταπίεσης, κατηχητικά μεταλαμπάδευσης ιδεολογιών όπως η καριέρα και η υποταγή.

Δίχως καμία αυταπάτη για το ρόλο του Πανεπιστημίου- ανεξαρτήτως μορφής- ως μηχανισμό αναπαραγωγής του συστήματος, πρέπει να αγωνιστούμε ενάντια σε αυτά. Όχι για να διατηρήσουμε τα κεκτημένα μας, ούτε για να διατηρήσουμε τα προσχήματα με 2-3 κινητοποιήσεις αλλά στα πλαίσια μιας συνολικότερης επίθεσης στο σύστημα. Οποιοσ νοιώθει ασφαλής σε αυτό το περιβάλλον είτε μπάτσος είναι είτε μελλοντικό αφεντικό.

Ο αγώνας μας πρέπει να έχει συνέκεια, να είναι αδιαμεσολάβητος από κόμματα και ειδικούς με την ισόξια συμμετοχή όλων, συντονισμένος από τα κάτω μέσω των Γ.Σ., διάχυτος στο δρόμο και στις σχολές μας, αλληλέγγυος στους αγώνες όλων των καταπιεσμένων κομματιών της κοινωνίας.

Ο αγώνας μας πρέπει να είναι συνολικός.

Είτε θα αυτοργανωθούμε ενάντια στην εξουσία είτε θα λουιστούμε αδιαμαρτύρητα το μέλλον που μας ετοιμάζουν.

αγώνας για μια άλλη εκπαίδευση είναι ο αγώνας για μια άλλη κοινωνία.

ναυπηγοί

ΑΥΤΟΝΟΜΟΙ

ΜΑΥΡΑ ΒΑΡΕΑ
ΚΑΙ ΑΝΘΥΓΙΕΙΝΑ
ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ
ΤΑ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΑ
ΕΙΝΑΙ Τ' ΑΦΕΝΤΙΚΑ

ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΗ ΠΡΟΤΑΣΗ ΚΑΤΑΛΗΨΗΣ

Η γενικότερη πολιτική αναδιάρθρωσης της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης που ακολουθείται από όλες τις κυβερνήσεις τα τελευταία χρόνια (αξιολόγηση, δια βίου εκπαίδευση, κατακερματισμός του πτυχίου) φτάνει στην κορύφωση της αυτές τις μέρες με το κανονικό νόμο πλαίσιο για τα ΑΕΙ (που προβλέπει ασοβιολή των φοιτητών που δεν τελειώνουν τις σπουδές σε ν+2 χρόνια ή που αποτυγχάνουν 4 φορές σ' ένα μάθημα, περιορισμό του ασύλου με τελικό στόχο την κατάργηση του κ.α.) και την επιχειρούμενη αναθεώρηση του άρθρου 16 του Συντάγματος, που ανοίγει τον δρόμο στην ίδρυση ιδιωτικών πανεπιστημίων και στην λειτουργία των δημοσίων με ιδιωτικά-ανταγωνιστικά κριτήρια. Οι πολιτικές αυτές έχουν ως στόχο να γίνουμε όλοι οι φοιτητές-φυτά που θα ανταγωνιζόμαστε μεταξύ μας για μια καλύτερη θέση στον εργασιακό μεσαίωνα που μας περιμένει. Εργασιακό μεσαίωνα, το πιο χαρακτηριστικό παράδειγμα του οποίου βιώνουν όσοι φοιτητές της σχολής μας επιζητούν δουλειά στα ΜΜΕ και δουλεύουν αμισθί, ανασφάλιστοι, χωρίς δικαιώματα και χωρίς να τους αναγνωρίζεται καν η ύπαρξη ως εργαζόμενοι. Αν αυτό είναι το μέλλον που μας επιφυλάσσουν, εμείς ανεπιφύλακτα επιλέγουμε το παρόν των καταλήψεων, των διαδηλώσεων και των συλλογικών δυναμικών στώνων. Έτσι κι αλλιώς διακυβερνούνται πολλά παραπάνω από μια εξεταστική...

ΗΡΘΕ Η ΩΡΑ ΝΑ ΠΑΡΟΥΜΕ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΜΑΣ!

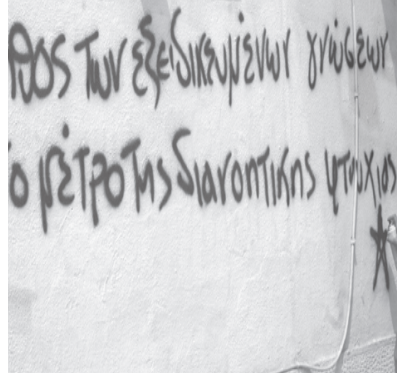
ΑΠΑΙΤΟΥΜΕ:

- Να μην ψηφιστεί ο νόμος-πλαίσιο για τα ΑΕΙ
- Να μην αναθεωρηθεί το άρθρο 16 του Συντάγματος

Προσφέρουμε:

- Εβδομαδιαία κατάληψη της σχολής (από 31/5 ως 7/6), με πολλαμρφες εκδηλώσεις και καθημερινή συνέλευση κατάληψης για τα διαχειριστικά και πολιτικά ζητήματα που προκύπτουν
- Αυτόνομη συμμετοχή μαζί με τις άλλες κατελιημμένες σχολές στο συλλαλητήριο της Πέμπτης 1ης Ιούνη στα Προπύλαια
- Παρόσταση διαμαρτυρίας στην ΕΣΗΕΑ για την αρακτική άσκηση-άμισθη εργασία στα ΜΜΕ όποτε αποφασίσει η συνέλευση κατάληψης
- Νέα γενική συνέλευση φοιτητών την Τετάρτη 7 Ιούνη και ώρα 13:00 στην Καλαμιώτου Α

Προσβολούλα φοιτητών ΕΜΜΕ

Η ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΑΣΚΗΣΗ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΜΑΘΗΤΕΙΑ, ΕΙΝΑΙ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗ ΚΑΙ ΑΠΛΗΡΩΤΗ ΕΡΓΑΣΙΑ

Τα τελευταία χρόνια στα πλαίσια της εργασιακής αναδιάρθρωσης γίνεται ολοφάνερη η συνεχής εντεινόμενη εργασιακή εκμετάλλευση των εργαζομένων μέσω της καταπίεσης ή και της σφοδρικής συλλογικών κακτημένων και δικαιωμάτων τους (μάρσο, συντάξ, συλλογικές συμβάσεις, περσική μισθών, ασφάλεια κ.τ.λ.). Της παραπάνω συνθήκης δε θα μπορούσαν να μη βιώνουν και εργαζόμενοι στα ΜΜΕ όπου η πρακτική άσκηση αποτελεί όλη μια ψηφίδα στο μυακό της εκμετάλλευσής τους.

Η πρακτική άσκηση αφορά κυρίως τους νεαρούς πρωτοεργαζόμενους στα ΜΜΕ, οι οποίοι είτε σταλμένοι από το Πανεπιστήμιο, είτε σπριζόμενοι στις προσωπικές τους «επιλογές» (γνημίες, βύσμα, γκέιμμο κ.τ.λ.) υποχρεώνονται να εργασθούν αμισθί σε θέσεις που δε σχετίζονται άμεσα με το αντικείμενο σπουδών τους. Οι εργοδότες εκμεταλλεύονται την ανάγκη των νέων εργαζομένων για πρακτική εσπή με το αντικείμενό τους, εξαρνώνοντας την με θέλημάτα και με χαμοδουλιές. Η πραγματικότητα αυτή προσφέρει σε κάθε σθενικό την ευκαιρία να κερδοφορεί σε βάρος πλήθους ανεδικτευτο και απλήρωτο εργατικό δυναμικό, χωρίς κανέναν περιορισμό. Είναι προφανές, ή η αγορά εργασίας την αδυναμία που υπάρχουν Πανεπιστήμιο για ολόκληρη κατήρηση, με το αζήμιτο, βέβαια. Ως εκ τούτου ο εργαζόμενος στο κνήτη της «προμήτρειας» και του «bonus» αναπαράγει ο ίδιος τους όρους υπονόμευσης των δικαιωμάτων και των συμφερόντων του.

Ενας ακόμη παράγοντας υπονόμευσης των εργατικών συμφερόντων και δικαιωμάτων δεν είναι άλλος από την ΕΣΗΕΑ, «συνδικαλιστικό» όργανο των δημοσιογράφων, όχι μόνο δεν παρέχει προστασία και κάλυψη σε αυτούς, αλλά -κατά πάγια τακτική της- ψευδώς αγώνες προς όφελος αυτών που την αποτελούν, εργοδότην και μεγαλοδημοσιογράφων. Η υποχρεωτική, τριετής προμήτρεια σε έναν εργοδότη ως προμήτρεια για την αναγνώριση ενός νέου ως δημοσιογράφου, αποτελεί -ίσως- το πιο τρανιχό παράδειγμα της πολιτικής αυτής.

Για όλους αυτούς τους λόγους αλλά και για πολλούς περισσότερους, ο καθένας μας απαιτά με την προσωπική του στάση, επαγρυπνωμένος με υπευθυνότητα σε κάθε προσβολή της αξιοπρέπειας του. Η δυναμικότερη όμως απάντηση γίνεται μέσα από τους συλλογικούς αγώνες των εργαζομένων, που φεγγούν από το στενά συντηρητικό πλαίσιο, ενάντια στον εργασιακό μεσαίωνα που βιώνουμε καθημερινά.

Ένα είναι σίγουρο: Δε δεχόμαστε να δουλεύουμε ούτε μια ώρα χωρίς να πληρωθούμε!

Εσκιώντας λοιπόν με το δεξιμένο ότι οι αλλαγές στην τριτοβάθμια εκπαίδευση που προωθούνται αυτή την περίοδο δεν είναι καθόλου άσχετες με τη γενικότερη πολιτική αναδιάρθρωσης των εργασιακών σχέσεων, η κατάληψη της σχολής μας έχει από την πρώτη στιγμή δηλώσει την πρόθεσή της να είναι ανοιχτή προς τους εργαζόμενους στη βιομηχανία των ΜΜΕ, που ήδη βιώνουν το μέλλον για το οποίο μας προειμάζον. Ως φοιτητές της σχολής Επικοινωνίας & ΜΜΕ (αλλά και κάποιος από εμάς ήδη ως άμισθο εργαζόμενο) θα προσπαθήσουμε όσο περνάει από το χέρι μας να συναντηθούμε στο δρόμο που ανάνα καταρτήν με τους υπόλοιπους νέους δημοσιογράφους ή φοιτητές που ζουν την εκμετάλλευση της πρακτικής άσκησης.

Την Δευτέρα 5/6 υλοποιήσαμε την απόφαση της γενικής συνέλευσης του συλλόγου φοιτητών της σχολής μας, προχωρήσαμε σε παράσταση διαμαρτυρίας στο Δ.2. της ΕΣΗΕΑ που ήταν προγραμματισμένο να συνεδριάσει εκείνη την ημέρα. Οι απαντήσεις που (δεν) πήραμε στο καυτό ερώτημα «ή κάποιος η ΕΣΗΕΑ ενάντια στο φαινόμενο της άμισθης εργασίας μας στήνουν στο να συνεκτιμηθούμε ότι πρέπει ο αγώνας μας να στριζέξει στις διές μας δυναμικές και όχι να περιμένουμε πότε θα ενδιαφερθούν οι συνδικαλιστές για τις ζωές μας. Τους καλούμε παρ' όλα αυτά οι αυτούς στη σύζηση που θα διοργανώσουμε την Τρίτη 13/6 και ώρα 20:00, μια σύζηση στην οποία η παρουσία εργαζομένων δημοσιογράφων θα βοηθήσει στη διεκρένηση της δυνατότητας ανάπτυξης συλλογικών αντιστάσεων που ξεπερνούν τους (έτσι κι αλλιώς πτασοπικούς) διαχωρισμούς μεταξύ φοιτητών και εργαζομένων.

**ΕΚΔΗΛΩΣΗ – ΣΥΖΗΤΗΣΗ
ΓΙΑ ΤΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΚΕΣ ΣΥΝΘΗΚΕΣ ΣΤΗ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΤΩΝ ΜΜΕ
ΤΡΙΤΗ 13/6, 20:00
ΚΑΛΑΜΙΩΤΟΥ 2, Α' όροφος**

ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΚΑΤΑΛΗΨΗΣ ΕΜΜΕ

έχουμε κατάληψη, όχι δημοκρατία!

Σημείωμα σχετικά με μερικούς αρκετά διαδεδομένους μύθους προς χρήση των αγωνιζόμενων φοιτητών (και όχι μόνο) του Ιούνη

Η ιδέα της καθημερινής δημοκρατικής συζήτησης για τη συνέχιση της απεργίας με εκείνους που είναι ενάντια στην απεργία είναι παράλογη. Η απεργία δεν ήταν ποτέ δημοκρατική πρακτική, αλλά ένα πολιτικό τετελεσμένο γεγονός, μια άμεση απαλλοτρίωση, μια σχέση δύναμης. Κανείς δεν ψήφισε ποτέ για την εγκαθίδρυση του καπιταλισμού. [...]

Μια παράξενη ιδέα στοιχειώνει αυτό το κίνημα, η ιδέα της κατάληψης των πανεπιστημιακών κτιρίων μόνο κατά τη διάρκεια των ωρών λειτουργίας τους. Αυτή είναι μια κατάληψη που δεν απελευθερώνει το χώρο. Μια κατάληψη στην οποία οι πυροσβέστες, η διοίκηση και το πρόσωπο της νομιμότητας και της ασφάλειας συνεχίζουν να μας κάνουν να φαινόμεστε σαν παιδιά. Μια κατάληψη στην οποία το πανεπιστήμιο παραμένει απλά ένα πανεπιστήμιο. Η αλήθεια είναι ότι από τη στιγμή που καταλαμβάνουμε αυτό το χώρο πρέπει να τον αποικίσουμε, να τον αποικίσουμε με πράγματα διαφορετικά από την επιθυμία για επιστροφή στο κανονικό. Πρέπει να δεχτούμε με γαλήνη το γεγονός ότι δε θα υπάρξει επιστροφή στο κανονικό και στη συνέχεια να κατοικήσουμε σ' αυτή τη μη αναστρεψιμότητα. [...]

Κανείς δεν έχει το δικαίωμα να μας πει ότι αυτό που κάνουμε είναι «παράνομο». Δεν πρέπει να θεωρούμε τους εαυτούς μας θεατές του αγώνα και ακόμη περισσότερο δεν πρέπει να βλέπουμε τους εαυτούς μας με τα μάτια του εχθρού. Η νομιμότητα ανήκει σε αυτούς που πιστεύουν στις πράξεις τους, σε αυτούς που ξέρουν τι κάνουν και γιατί το κάνουν. Αυτή η έννοια της νομιμότητας σαφώς αντιτίθεται σε εκείνη του Κράτους, της πλειοψηφίας και της αντιπροσωπείας. Δεν υπακούει στην ίδια λογική, επιβάλλει τη δική της λογική. Αν η πολιτική συνίσταται στην πάλη μεταξύ διαφορετικών νομιμοτήτων, διαφορετικών αντιλήψεων σχετικά με την ευτυχία, το έργο μας από δω και πέρα είναι να παρέχουμε τα μέσα σ' αυτόν τον αγώνα, χωρίς κανένα άλλο όριο εκτός από αυτό που μας φαίνεται δίκαιο και μας δημιουργεί χαρά.

Από κείμενο που κυκλοφόρησε κατά τη διάρκεια των κινητοποιήσεων του Μάρτη στη Γαλλία υπογεγραμμένο από την "Εξορισμένη Επιτροπή Κατάληψης της Σορβόνης".

Ξεκινάμε αυτό το μικρό σημείωμα πιάνοντας το νήμα μιας στιγμής της κοινωνικής έκρηξης στη Γαλλία πριν από μερικούς μήνες. Πράγματι, η Γαλλία αποτελεί σημείο αναφοράς μας. Αλλά κυρίως όχι αυτό που έγινε στη Γαλλία, αλλά αυτό που δεν έγινε, οι ελλείψεις και οι αδυναμίες αυτού του κινήματος, το επαναστατικό περιεχόμενο που δεν υπήρξε και οι πρακτικές που δεν έλαβαν χώρα. Όλα αυτά που οφείλουμε να ξεπεράσουμε καθώς θα κάνουμε αυτή την αγωνιστική παρακαταθήκη κομμάτι της δικής μας μνήμης και του δικού μας αγώνα εδώ. Το κίνημα στη Γαλλία τελείωσε. Αυτό που άφησε δεν είναι μόνο η απόσυρση ενός μέρους του περιβάλλοντος CPE. Είναι η κληρονομιά στα μυαλά των ανθρώπων που ήταν εκεί, στους δρόμους της «πόλης τους φωτός» και της υπόλοιπης Γαλλίας, οι στιγμές ανθρώπινης ποίησης και συλλογικής χαράς.

Ολόκληρο το πανεπιστήμιο της πόλης μας έχει πλέον καταληφθεί και βρίσκεται στα χέρια μας. Κατεθήκαμε στο δρόμο για να γκρεμίσουμε την επίθεση του κεφαλαίου στη ζωή μας που αντιπροσωπεύει ο νέος νόμος-πλαίσιο. Δεν αποδεχόμαστε τη λύση που μας προτείνει το κεφάλαιο. Αυτό δε σημαίνει ότι αυτό που ήδη υπάρχει μας ικανοποιεί. Με τις καταλήψεις και τον αγώνα μας στήνουμε ένα οδόφραγμα στο χρόνο, το οποίο επιθυμεί να μεταμορφωθεί σε μια ολοκληρωτική επίθεση σ' αυτό που υπάρχει. Έχουμε βαρεθεί να δουλεύουμε όλο και περισσότερο εντατικά και πάντα άμισθα. Έχουμε κουραστεί από τις φλυαρίες γύρω από τη «φοιτητική ζωή», τη γνώση και τη μόρφωση. Εξοργιζόμαστε από το γεγονός ότι μπαίνουμε σε μια διαδικασία να σκεφτούμε πως θα μπορούσε το κεφάλαιο να διαχειριστεί καλύτερα την εκμετάλλευσή μας. Μας θλίβουν τα πολιτικά παιχνίδια, οι πολιτικές τακτικές και κάθε σκέψη σχετικά με το πολιτικό κόστος. Πολιτικό κόστος μπορεί να έχει μόνο κάποιος που κάνει πολιτική. Η μοναδική πολιτική που επιθυμούμε είναι η κατάρνηση της πολιτικής. Είμαστε, λοιπόν, υποχρεωμένοι να τελειώνουμε με ορισμένους μύθους που στοιχειώνουν τα μυαλά πολλών ανθρώπων με τους οποίους αγωνιζόμαστε πλάι-πλάι.

Μύθος πρώτος. Η πλειοψηφία έχει πάντα δίκιο.

Η ιδέα ότι μέσα σε ένα κίνημα κάποιος πρέπει, ή ακόμα και μπορεί, να μετράει κεφάλια δεν έχει κανένα νόημα. Το να ενδώσουμε σ' αυτή την ιδέα σημαίνει να θέσουμε τους εαυτούς μας στο έλεος της δημοκρατικής ψευδαίσθησης σύμφωνα με την οποία η συλλογική βούληση είναι απλά το άθροισμα των κυρίαρχων ατομικών βουλήσεων, ενώ στην πραγματικότητα είναι πάντα το αποτέλεσμα μια πολύπλοκης συνθήκης αμοιβαίων επιδράσεων. Ο μύθος της δημοκρατίας θέλει να μας πείσει ότι υπάρχουν μόνο άτομα, το καθένα με τις δικές του ευθύνες (ας σκεφτούμε πόσο απέχει αυτό από την εύκολη δήλωση κάθε υπουργίσκου ότι «Είναι δική του ευθύνη που είναι άνεργος. Δεν προσπάθησε αρκετά»), τη δική του βούληση, τις δικές του σκέψεις. Η δικιά μας ζωή, όμως, μας λέει ότι υπάρχουν σχέσεις μεταξύ ανθρώπων, υπάρχουν κοινότητες, υπάρχει η χαρά της ανθρώπινης επαφής και αυτό που βιώνουμε είναι ότι όλα αυτά κατάστρέφονται μέρα με τη μέρα, ότι η δημοκρατία τους μας θέλει όλο και περισσότερο μόνους, νευρωτικά, απομονωμένα υποκείμενα. Η αντίφασή τους είναι ότι απομονωμένοι δεν μπορούμε να παράγουμε κέρδος γι' αυτούς, οπότε πρέπει πάντα να εξασφαλίζεται η παραγωγική συνεργασία μεταξύ μας. Κάπου εκεί βρίσκεται η δύναμή μας.

Όταν δημιουργούνται διαδικασίες δημόσιας διαμάχης (από τη συνέλευση και το συντονιστικό μέχρι το κοινοβούλιο) το βασικό ζήτημα δεν είναι οι διαδικασίες μέσω των οποίων η βούληση όλων των συμμετεχόντων μπορεί να εκφραστεί, αλλά η σχέση ανάμεσα στη διαδικασία του διαλογού και στη δράση, ένα ζήτημα που δεν μπορεί να απουσιάζει από τη φύση της ίδιας της δράσης. Δεν μας ενδιαφέρει η ύπαρξη διαδικασιών στις οποίες θα μπορεί να ακούγεται η άποψη όλων. Δεν θέλουμε να συνδιαλλαγούμε με την άποψη όλων. Μας ενδιαφέρει η άποψη μόνο αυτών που προπαθούν, σε κάθε δεδομένη στιγμή, να αλλάζουν την κατάσταση της ζωής τους. Αν μια κατάσταση είναι αρκετά πλούσια σε δυνατότητες, κάποιος μπορεί να φανταστεί μια μειοψηφία να αναλαμβάνει τη δική της δράση παράλληλα με την πλειοψηφία. Το αποτέλεσμα αυτής της δράσης είτε οδηγεί ένα μεγάλο μέρος της πλειοψηφίας να συνδεθεί με την μειοψηφία ή διαφορετικά αποδεικνύει στη μειοψηφία ότι έκανε λάθος. Η επικράτηση της ψευδαίσθησης του δημοκρατισμού θα οδηγούσε τη μειοψηφία στο να μην κάνει τίποτα από σεβασμό προς τη διαδικασία και το κίνημα ως σύνολο θα έχανε την ευκαιρία για ένα ποιοτικό άλμα.

Αυτό που λέμε εδώ μπορεί να γίνει εύκολα κατανοητό αν σκεφτούμε λίγο τη διαδικασία της γενικής συνέλευσης των συλλογών των φοιτητών. Όλοι χαίρομαστε που οι άνθρωποι που υποστηρίζουμε την κατάληψη και τις κινητοποιήσεις είμαστε πλειοψηφία μέσα στις γενικές συνελεύσεις. Τι θα γινόταν, όμως, αν οι ΔΑΠίτες (ή οποιοδήποτε ΔΑΠίτες) σε μερικές σχολές (ή και σε όλες) μπορούσαν να μαζέψουν περισσότερα άτομα ώστε να γίνουν αυτοί πλειοψηφία; Θα αποδεχόμασταν την ήττα μας, παραμένοντας πιστοί στη δημοκρατική νομιμότητα; Κάθε δημοκρατική διαδικασία στο τέλος καταλήγει να στρέφεται ενάντια στην ανταρσία μας. Το κράτος και κάθε κομματική οργάνωση τρέφουν πολύ καλά να περουν τα όρια της δημοκρατικής νομιμότητας, όταν αυτή δεν τους εξυπηρετεί. Η αποδείξη βρίσκεται τόσο στην ιστορία των φασιστικών καθεστώτων όσο και στην άμεση εμπειρία του σημερινού μας αγώνα. Γιατί να χαρούμαστε ακόμα περισσότερο αν πεντακόσιοι άνθρωποι που είναι σε φασιστικές και προχωρήσουν τον αγώνα, αλλά δεν είναι πλειοψηφία σε μια γενική συνέλευση, διαλύει τη δικτατορία της πλειοψηφίας.

Μύθος δεύτερος. Η κατάληψη είναι απλά ένα μέσο.

Πολλοί που τα περισσότερα πανεπιστήμια της χώρας είναι κατελημμένα, υπάρχουν πολύ διαφορετικές εικόνες στα μυαλά των ανθρώπων αυτού του κινήματος σχετικά με τη σημασία της κατάληψης του χώρου στον οποίο καθημερινά δουλεύουμε. Η κατάληψη είναι μια πράξη που σταματά την παραγωγική δραστηριότητα, είτε αυτή παράγει αυτοκίνητα, είτε πανεπιστημιακή μόρφωση, είτε ανθρώπους-εμπορεύματα, δηλαδή εμάς. Μ' αυτή την έννοια, η κατάληψη μπορεί να θεωρηθεί ένα μέσο άσκησης πίεσης, εφόσον παγώνει τη διαδικασία παραγωγής κέρδους (και κανένα αφεντικό, καμία κυβέρνηση δεν μπορεί να ανεχτεί αυτό το πάγωμα). Αλλά, πολύ περισσότερο, η κατάληψη είναι μια πράξη που αποικιοποιεί το χώρο και το χρόνο που ανήκουν στο κεφάλαιο. Το σταμάτημα της λειτουργίας του πανεπιστημίου σημαίνει ότι πρώτα απ' όλα σταματάμε εμείς να δουλεύουμε, να διαβάζουμε, να τρέχουμε στα νοσοκομεία και τα εργαστήρια. Επιτέλους, έχουμε χρόνο... λίγο χρόνο για να ζήσουμε (κάτι το οποίο δεν μπορούμε να κάνουμε συχνά). Επιτέλους, έχουμε την ευκαιρία να νιώσουμε ότι ο χώρος του πανεπιστημίου είναι δικός μας, να πάψουμε να ξοδεύουμε την καθημερινότητά μας σε ένα ξένο χώρο. Επιτέλους, μπορούμε να βρεθούμε πραγματικά με άλλους ανθρώπους, να γελάσουμε, να τσιμελιάσουμε, να χαρούμε. Γνωρίζουμε ότι σε μια κατάσταση όπως η σημερινή, το πιθανότερο είναι ότι αυτές οι χειρονομίες άρνησης είναι προσωρινές. Μετά από μερικές εβδομάδες η κατάληψη θα τελειώσει. Οφείλουμε, όμως, να δεχτούμε με γαλήνη το γεγονός ότι δε θα υπάρξει επιστροφή στο κανονικό και στη συνέχεια να κατοικήσουμε σ' αυτή τη μη αναστρέψιμότητα.

Το να εμποδίσουμε το ψήφισμα ή την εφαρμογή του νόμου είναι σημαντικό για τη ζωή μας, από τη στιγμή που αυτός κάνει τη ζωή μας χειρότερη. Είναι επίσης σημαντικό να φτιάξουμε εκείνες τις μορφές οργάνωσης που θα αμφισβητήσουν το δημοκρατικό μύθο και θα αποφύγουν να παγιωθούν ως τέτοιες, γιατί κάθε οργανωτική μορφή που παγιώνεται γίνεται ξένη απέναντί μας. Καμία μορφή δεν θα εγγυηθεί ποτέ τη φύση του κινήματος. Αυτό, όμως, που πρωταρχικά μας ενδιαφέρει είναι να κατασκευάσουμε καταστάσεις που θα κάνουν δύσκολη την επιστροφή στην προηγούμενη τάξη πραγμάτων. Είναι ζήτημα του να ξεκινήσει κανείς να αλλάζει, όσο μικρή και αν είναι αυτή η αλλαγή, τις συνθήκες ύπαρξης αυτών που επηρεάζει το κίνημα - είτε αυτοί είναι μέσα είτε έξω από αυτό. Πριν καμιά εικοσαριά χρόνια, στη Γαλλία ξανά, κάποιοι απεργνοί ταχυδρόμοι ανέπτυξαν την ιδέα της δωρεάν διανομής των γραμμάτων. Αν ακόμα και ένα ταχυδρομείο το είχε πραγματοποιήσει - για παράδειγμα βάθοντας γραμματόσημα σε όλα τα γραμμάτια χωρίς χρέωση - θα υπήρχε μια επιδράση από την οποία θα έβγαине κερδισμένο όλο το κίνημα και οι donήσεις της οποίας θα διασίδονταν σε όλη την κοινωνία: η πράξη μιας μειοψηφίας θα είχε απεριόριστα μεγαλύτερο βάρος, τόσο για τους εαυτούς τους όσο και για άλλους, απ' ό,τι εκατό χιλιάδες ψήφοι στις συνελεύσεις.

Μύθος τρίτος. Εικόνες και πράξεις.

Το σημερινό κίνημα, μέχρι τώρα, στοιχειώνεται από την ιδέα ότι θα πρέπει να προσπαθήσουμε να προβάλουμε τα media τις κινητοποιήσεις μας και τα «δικαία αιτήματά» μας. Αυτή η ιδέα είναι για εμάς παράλογη και συνάμα εχθρική. Ο μοναδικός ρόλος των media είναι να ενσωματώσει το λόγο του κινήματος στον κυρίαρχο λόγο, στον λόγο του κεφαλαίου. Η μοναδική στάση που μπορούμε να έχουμε απέναντι στα media είναι η συνολική άρνηση της κυριαρχίας της εικόνας. Όσο ο λόγος του κινήματος παραμένει μέσα στα πλαίσια της διαχείρισης των προβλημάτων του κεφαλαίου θα εναρμονίζεται με τον λόγο των media (ή τουλάχιστον με όσων από αυτά κάνουν αντιπολίτευση στη στρατηγική της κυβέρνησης). Ο μόνος τρόπος να ξεφύγει ο λόγος μας από τη διαμεσολάβηση της εικόνας και από τα ψέματα των δημοσιογράφων είναι η ανάπτυξη της ποιότητας αυτού του ίδιου του λόγου και η έκφρασή του στις αντίστοιχες ξεκάθαρες πρακτικές. Οι πρακτικές της ανταρσίας έχουν ήδη ξεκινήσει με το σταμάτημα της εκπαιδευτικής και ερευνητικής παραγωγικής διαδικασίας στα πανεπιστήμια. Οι πρακτικές αυτές οφείλουν να εξαπλωθούν στο σταμάτημα της κυκλοφορίας εμπορευμάτων-αντικειμένων και εμπορευμάτων-ανθρώπων, με μπλοκαρίσματα δρόμων και σιδηροδρομικών σταθμών. Η γαλλική εμπειρία είναι πολύ σημαντική ως προς αυτή την κατεύθυνση. Αυτό που θέλουμε τελικά δεν είναι το μπλοκάρισμα της αναπαραγωγής των κοινωνικών σχέσεων του κεφαλαίου, το σταμάτημα όλων αυτών που μας αποξενώνουν από την ίδια μας τη ζωή; Προς αυτή την κατεύθυνση το κίνημα οφείλει να βρει τα δικά του μέσα κυκλοφορίας του λόγου του, οφείλει να αναπτύξει τη δική του φωνή. *Η ισχύς ενός κινήματος βρίσκεται στην πραγματική του δύναμη και όχι σε όσα λέγονται γι' αυτό ή στα κακόβουλα κουτσομπολιά σχετικά με αυτό.*

Η δικτατορία της εικόνας δεν περιορίζεται μόνο στη σχέση του κινήματος με τα media. Αφορά και στις σχέσεις που αναπτύσσονται μεταξύ των ανθρώπων μέσα στο ίδιο το κίνημα. *Ο διαχωρισμός είναι το άλφα και το ωμέγα του θεάματος.* Ο διαχωρισμός ανάμεσα σ' αυτούς που βρίσκονται μέσα σ' ένα κίνημα και σ' αυτούς που το βλέπουν (αποποσοσιακά) από την τηλεόραση, ο διαχωρισμός ανάμεσα σ' αυτούς που ψηφίζουν υπέρ των κινητοποιήσεων και σ' αυτούς που συμμετέχουν σ' αυτές, ο διαχωρισμός εντός των τελευταίων ανάμεσα σ' αυτούς που απλά συμμετέχουν και σ' αυτούς που οργανώνουν και πάει λέγοντας...όλοι αυτοί οι διαχωρισμοί δημιουργούν σε διάφορα επίπεδα θεατές. Αυτός ο κόσμος, που στον πυρήνα του βασίζεται να δημιουργούμε, μας παράγει ως θεατές της ίδιας μας της ζωής. Έχουμε μάθει να βλέπουμε τη ζωή μας αντί να τη φτιάχνουμε. Και αυτή η κατάσταση είναι τόσο ισχυρά αποτυπωμένη στα μυαλά μας και στα σώματά μας που διατηρείται και στους αγώνες μας. Ο θαυμασμός για αυτούς με «ηγετικές ικανότητες» ή με ωραίο και συγκροτημένο λόγο, το χειροκρότημα των κενών συνδικαλιστικών τοποθετήσεων, οι άπειρες φωτογραφίες από τις μαζικές γενικές συνελεύσεις, η εμμονή με τα κτίρια-σύμβολα λήψης αποφάσεων, η θεματική σύγκρουση με τους μπάτσους...όλα αυτά είναι το θέαμα που καιροφυλακτεί. *Το θέαμα είναι ο εφιάλτης της αλλοδαμένης σύγχρονης κοινωνίας, που σε τελευταία ανάλυση εκφράζει μόνο την επιθυμία της να κοιμηθεί. Το θέαμα είναι ο φάλακας του ύπνου αυτού. Αυτό που είναι υποχρεωμένο το κίνημα να κάνει ώστε να προχωρήσει παρακάτω είναι μέσα από τις δημιουργικές πράξεις όλων μας να τσακίσει τις εικόνες.*

Μύθος τέταρτος. Ο συντονισμός.

Ο πανελλαδικός συντονισμός αντανάκλα τη στείριότητα της πολιτικής και ουσιαστικά τη δική μας αδυναμία. Οι συνδικαλιστές, οι δεκάδες αριστερές οργανώσεις προσφέρουν πλατφόρμες που έχουν γραφτεί εκ των προτέρων από τις ηγεσίες τους. Ο πανελλαδικός συντονισμός είναι η προσπάθεια να ηγεμονεύσει στο σημερινό κίνημα μια ορισμένη πολιτική δύναμη. Κατανοούμε την αναγκαιότητα οι δράσεις των διαφόρων κομματιών του κινήματος να συντονιστούν σε ένα ευρύτατο επίπεδο, καθώς και την ανάγκη να προχωρήσει η αντιπαράθεση των ιδεών και των απόψεων εντός του κινήματος. Ωστόσο, η ιδέα του πανελλαδικού συντονισμού, όπως έχει αναπτυχθεί μέχρι τώρα, όχι μόνο δεν κινείται προς αυτή την κατεύθυνση, αλλά είναι εχθρική προς αυτή. Η όλη συζήτηση που γίνεται είναι για το αν χρειάζεται ή όχι να συντονιστούμε, για το πότε και το που θα συντονιστούμε, αλλά καμία συζήτηση δεν γίνεται σχετικά με το **τι ακριβώς θα συντονίσουμε**. Η συζήτηση επί του περιεχομένου αυτών που κάνουμε απουσιάζει από όλες σχεδόν τις επιτροπές των καταλήψεων. Εκεί όπου κυριαρχεί μία πολιτική δύναμη το περιεχόμενο θεωρείται αυτονόητο και είναι φυσικά η γραμμή της, ενώ στις υπόλοιπες περιπτώσεις η συζήτηση συνεχώς αναβάλλεται ώστε να μην διασπαστεί μια υποτιθέμενη ενότητα πάνω στα μίνιμουμ.

Είναι εύκολα αντιληπτό ότι υπό αυτές τις συνθήκες ο πανελλαδικός συντονισμός σημαίνει την επικράτηση της πολιτικής γραμμής της οργάνωσης ή των οργάνωσεων που θα κυριαρχήσουν (αριθμητικά κυρίως) στη σύγκρουση του αμφιθεάτρου. Και από εμάς ζητάνε να μείνουμε απλά θεατές. Επειδή, όμως, εμείς δεν θέλουμε απλά τα μίνιμουμ, αλλά το μάξιμουμ («δε θέλουμε απλά ένα καρβέλι, αλλά όλο το γαμημένο το φουρνάριο», έλεγε ένα παλιό σύνθημα), οφείλουμε να διαλύσουμε αυτή τη λογική και να δημιουργήσουμε τους όρους ώστε να συντονίσουμε αυτόνομα τις ανταρσίες μας.

Μύθος πέμπτος. Κάνετε ένα λάθος παραπάνω, εγώ δεν δουλεύω... αλλά όταν μεγαλώσω θα γίνω γιατρός!

Ελάχιστοι είναι αυτοί που δεν έχουν καταλάβει ότι το πανεπιστήμιο συνδέεται με την αγορά εργασίας και κανείς πλέον δεν του αποδίδει τα χαρακτηριστικά της διέυρωσης τῶν πνεύματος, της πολύπλευρης μόρφωσης ή άλλα τέτοια ωραία που θυμίζουν την ακαδημία του Πλάτωνα (για τους αρχαιολάγνους να υπενθυμίσουμε πως στην αρχαία Αθήνα δεν υπήρχαν μόνο εκείνοι οι ωραίοι τύποι -άντρες βέβαια- που συζητούσαν στις αμεσοδημοκρατικές διαδικα-

σίες, αλλά και πολλοί, πάρα πολλοί δούλοι που ευχαρίστως θα κατουρούσαν στις πύλες της «ιδανικής πολιτείας»). Από τη μια, στο πανεπιστήμιο παράγεται η αναγκαία γνώση για την αναπαραγωγή του συστήματος της μισθωτής εργασίας (νέες τεχνολογίες, ιδεολογίες συμβατές με την κοινωνία της εκμετάλλευσης κλπ). Από την άλλη, παράγονται και οι νέοι εργαζόμενοι που θα φέρουν εκείνα τα χαρακτηριστικά που θα τους κάνουν εύκολη λεία στα χέρια των εργοδοτών τους (ανειδίκευτοι, ευέλικτοι, κατηγοριοποιημένοι και φυσικά συμβιβασμένοι ψυχικά και σώματι με την καπιταλιστική πραγματικότητα - τα διάφορα νέα νομοσχέδια που είναι τώρα στην επικαιρότητα κινούνται προς την ολοκλήρωση αυτής της κατάστασης).

Εκείνο που μένει καλά κρυμμένο είναι πως το πανεπιστήμιο είναι εργασία και όχι απλά εν δυνάμει εργασία. Ήδη συμμετέχουμε στην παραγωγική διαδικασία, παράγοντας ένα άκρως περιζήτητο εμπόρευμα: τον εαυτό μας. Το ωράριο του φοιτητή μοιάζει με το ωράριο του «ελεύθερου» απασχολήσιμου, ή καλύτερα του πλήρως υπαγόμενου στην εργασιακή εκμετάλλευση, αυτού που όλη του η ζωή εργάζεται. Στην ιατρική σχολή (και μιλάμε γι' αυτή γιατί οι περισσότεροι από εμάς εκεί οπατάλαμε την καθημερινότητά μας), που ξερνάει στην αγορά την υποτιθέμενη αφρόκρεμα εργαζόμενων, η φοιτητική εργασία είναι όλο και περισσότερο εντατικοποιημένη. Εργαστήρια, νοσοκομεία, εφημερίες, υποχρεωτικά αμφιθέατρα, εξαντλητικές ώρες διαβάσματος φτιάχνουν το σύγχρονο μοντέλο του μέλλοντα γιατρού που απέχει έτη φωτός από τον αναγεννησιακό όνειρο του homo universalis, καθώς όλη του η ύπαρξη είναι απορροφημένη στην ιατρική και μόνο. Κι όλα αυτά βέβαια με το προκάλυμμα της «μάθησης», του «επαγγελματισμού» και της «ευσυνειδησίας». Γενιές ολόκληρες νέων έχουν γαλουχηθεί με τις αξίες του εγκώριου American dream των κοινωνικά ευπόληπτων, δηλαδή δικηγόρων και γιατρών, που αν αφοσιωθούν στο αντικείμενο τους (βλέπε εξαντλητική εργασία, χωρίς παράλληλα ενδιαφέροντα), το αιέν αριστεύειν (βλέπε ατομικισμό και σκληρό ανταγωνισμό), το σεβασμό στους ιατρούς-παιδαγωγούς τους (βλέπε τυφλή υποταγή στο καθιερωμένο σύστημα εκπαίδευσης/υγείας), θα ανταμειφθούν με την ανάλογη κοινωνική αναγνώριση και παχυλούς μισθούς.

Ίσως να χρειάζεται απλά να θυμίσουμε ότι η εποχή που αρκετοί γιατροί αποτελούσαν ένα εξασφαλισμένο κομμάτι της μεσαίας τάξης τελείωσε πριν χρόνια. Οι φοιτητές της ιατρικής πλέον στην πλειοψηφία τους προέρχονται από εργατικές οικογένειες, που ενδεχομένως αδυνατούν να καλύψουν ακόμα και τα έξοδα ενός ιδιωτικού ιατρείου, και το μέλλον των περισσότερων είναι είτε η απασχόληση στις διάφορες εταιρίες υπηρεσιών υγείας (κρατικές ή ιδιωτικές) είτε η ανεργία. Ένα μεγάλο ιατρικό προλεταριάτο έχει δημιουργηθεί στην Ελλάδα και η μόνη λύση που το κεφάλαιο έχει έτοιμη να μας προσφέρει είναι οι εξετάσεις για τη λήψη ειδικότητας και η συνεχής αξιολόγηση. Να προχωρήσουν «αυτοί που το αξίζουν». Αξίζουν, όμως, για ποιο πράγμα; Μα για να είναι όσο περισσότερο παραγωγικοί γίνεται για το κεφάλαιο. Εξαντλητική αλλοτριωμένη εργασία στο πανεπιστήμιο σημαίνει επιτυχία στις εξετάσεις και λήψη ειδικότητας, ειδικότητα σημαίνει εξαντλητική αλλοτριωμένη εργασία στο νοσοκομείο.

Μύθος έκτος: Όλοι οι μύθοι μαζί.

... μισούμε. Δεν μας ενδιαφέρει καμία συζήτηση σχετικά με τον τρόπο που παρέχεται η γνώση στις πανεπιστημιακά ιδρύματα. Δεν θέλουμε τη γνώση που βρίσκεται απέναντί μας, ξένη, νεκρή, αδιάφορη, ακαταλαβίστη, που εμείς απλά την απορροφάμε. Δεν μας ενδιαφέρει καμία συζήτηση σχετικά με την ενόχωση των δημοκρατικών θεσμών της κοινωνίας. Δεν θέλουμε να είμαστε μόνοι μας, διαχωρισμένα άτομα που ανάμεσα τους πορεύονται είτε το χρήμα, είτε οι εικόνες, είτε η ψήφος, ή όλα μαζί. Δεν μας ενδιαφέρει καμία συζήτηση σχετικά με το πώς οι αντιπρόσωποί μας θα ανταποκρίνονται καλύτερα στις απαιτήσεις μας (είτε αυτές είναι σημειώσεις για εξετάσεις, είτε αγωνιστικές κινητοποιήσεις). Δεν θέλουμε να είμαστε θεατές. Δεν μας ενδιαφέρει καμία συζήτηση σχετικά με το πώς θα μπορούσε να οργανωθεί διαφορετικά η εργασία μας. Δεν θέλουμε να δουλεύουμε. Δεν θέλουμε να είμαστε χίλια καρμιά: γιατροί, εργάτες, πολίτες, καταναλωτές, άνδρες, γυναίκες, τώρα να δουλεύουμε, μετά να διασκεδάσουμε και κάποια στιγμή να ψηφίζουμε σε διαδοχικές εντελώς αποκομμένες από τη διαρκή κίνηση της ζωής. Μας ενδιαφέρει αυτή η κίνηση της ζωής, η οποία θέλουμε να γίνει ενιαία και δημιουργική ζωή. Για να φτάσουμε εκεί είμαστε αναγκασμένοι να καταστρέψουμε αυτό το πανεπιστήμιο και όλη την υπολόγητη εμπορευματική κοινωνία.

«Κάναμε το σώμα μας ένα απέραντο νεκροταφείο δολοφονημένων επιθυμιών και προσδοκιών, αφήνουμε τα πιο σημαντικά, τα πιο ουσιαστικά πράγματα, όπως να παίζουμε και να χαυβεντιάσουμε με τα παιδιά και τα ζώα, με τα λουλούδια και τα δέντρα, να παίζουμε και να χορεύουμε μεταξύ μας, να κάνουμε έρωτα, να απολαύσουμε τη φύση, τις ομορφιές του ανθρώπινου χεριού και του πνεύματος, να κατέβουμε τρυφερά μέσα μας, να γνωρίσουμε τον εαυτό μας και τον διπλανό μας...»

Χρόνης Μίσσιος, Χαμόγελα ρε... τι σου ζητάνε

Με αγωνιστικούς χαιρετισμούς
από την κατάληψη της Ιατρικής του ΑΠΘ,

Luther Blissett

Στα πλαίσια των φοιτητικών αγώνων συγκροτήθηκε μια Πρωτοβουλία Μεταναστών Φοιτητών με στόχο να αναδείξει ορισμένα από τα ιδιαίτερα προβλήματα που αντιμετωπίζουν μετανάστες συνάδελφοί μας και να τα εντάξει στο γενικότερο διεκδικητικό πλαίσιο του φοιτητικού κινήματος. Η πρωτοβουλία αυτή που συγκροτήθηκε στη βάση της αυτο-οργάνωσης αγωνιζόμενων μεταναστών φοιτητών πέρα από παρατάξεις, αντιρατσιστικές και εθνοτικές οργανώσεις έθεσε μια σειρά ζητημάτων σε συνελεύσεις αρκετών σχολών. Διανεμήθηκε επίσης στο πανεκπαιδευτικό συλλαλητήριο της Πέμπτης 22/06. Το αποτέλεσμα ήταν να μπου οι διεκδικήσεις αυτές στα αγωνιστικά πλαίσια σε πολλές σχολές, ενώ μετά από παρουσία μελών της Πρωτοβουλίας στο συντονιστικό των καταλήψεων, τα αιτήματα αυτά εντάχθηκαν και στο αγωνιστικό πλαίσιο του συντονιστικού.

Η Ελευθεριακή Συνδικαλιστική Ένωση, θεωρώντας ότι τα επιπρόσθετα προβλήματα των μεταναστών φοιτητών είναι προβλήματα των τωρινών και μελλοντικών συναδέλφων μας και μπορούν να αντιμετωπιστούν μόνο μέσα από κοινούς αγώνες, εκφράζει την αμέριστη αλληλεγγύη της στον αγώνα ενάντια στην περιτολή δικαιωμάτων στοιχειωδών ακόμα και για αστικοδημοκρατικά καθεστώτα.

ΙΔΙΩΤΙΚΗ ΠΛΗΡΩΜΕΝΗ ΠΑΙΔΕΙΑ ...

... και άλλα που αγνοούμε για τους μετανάστες «συνάδερφούς» μας

Διανούμε μια περίοδο όπου ορθά ολόκληρη η εκπαιδευτική κοινότητα έχει εναντιωθεί στις αλλαγές που προωθεί το υπουργείο παιδείας στην τριτοβάθμια εκπαίδευση, οι οποίες θέτουν υπό αμφισβήτηση το δωρεάν και δημόσιο χαρακτήρα της. Αυτό το δημόσιο και δωρεάν χαρακτήρα της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης δεν τον γνωρίσαμε ποτέ οι μετανάστες φοιτητές. Τη στιγμή που η εκπαιδευτική κοινότητα αγωνίζεται να διαφυλάξει τη δημόσια και δωρεάν παιδεία, εμείς ακόμα προσπαθούμε να την κατακτήσουμε, γιατί δεν υπήρξε ποτέ δεδομένη.

Τα παρακάτω είναι ενδεικτικά της κατάστασης που βιώνουν οι μετανάστες φοιτητές τα τελευταία 15 χρόνια:

Οι υπήκοοι τρίτων χωρών φοιτητές υποχρεούνται κατ' αρχάς να αποδεικνύουν ότι διαθέτουν πόρους ύψους 6.000 ευρώ το χρόνο, προκειμένου να εξασφαλίσουν τη χορήγηση και την ανανέωση της άδειας παραμονής τους. Αυτό σημαίνει ότι κάθε χρόνο που ο υπήκοος τρίτης χώρας φοιτητής καταθέτει αίτηση για να ανανεώσει την άδεια παραμονής του πρέπει να αποδεικνύει την ύπαρξη αυτού του ποσού των 6.000 ευρώ και, αν δεν το διαθέτει κάποια στιγμή όταν προσέλθει για ανανέωση, απειλείται. Αυτή η ρύθμιση ισχύει όχι μόνο για τους φοιτητές που έρχονται από την πατρίδα τους για σπουδές, στους οποίους τοπικά αναφέρεται, αλλά ισχύει και για την πλειοψηφία των μεταναστών φοιτητών που ολοκληρώσαν στην Ελλάδα την υποχρεωτική εκπαίδευση και ζουν εδώ με τις οικογένειές τους. Ο νόμος βέβαια δίνει το δικαίωμα στο μετανάστη φοιτητή να εργάζεται ημι-απασχολούμενος. Στην ιδανική όμως περίπτωση που ο οικοδόμος δεν θέλει να τον

απασχολήσει νόμιμα, αποκλείεται να λαμβάνει 500 ευρώ ως μισθό για 4ωρο. Αυτή η ρύθμιση κρατά σε ομηρία το μετανάστη φοιτητή, ο οποίος απειλείται διαρκώς με απέλση.

Σύμφωνα με το νόμο ο αλλοδαπός φοιτητής υποχρεούται όταν ολοκληρώσει τις σπουδές του να φύγει από την Ελλάδα, χωρίς να έχει δικαίωμα να εργαστεί στη συνέχεια εδώ. Το ίδιο και ο μετανάστης φοιτητής που ήταν «παράνομος» ως μαθητής. Στην περίπτωση αυτή το πτυχίο ελληνικής σχολής δεν κατοχυρώνει κανένα απολύτως επαγγελματικό δικαίωμα στην ελληνική αγορά εργασίας. Αλλά και στην ιδανική περίπτωση που ένας «νόμιμος» μαθητής μπαίνει σε κάποια σχολή, του στερείται η δυνατότητα να εργαστεί βάσει του πτυχίου του σε πολλούς τομείς, π.χ. δημόσιος τομέας ή άσκηση δικηγορίας.

Εξάλλου η άδεια παραμονής λόγω σπουδών έχει αυστηρά 6 χρόνια διάρκεια. Αυτό σημαίνει ότι μετά την βετία (στις σχολές 4ετούς φοίτησης) δεν γίνεται να ανανεωθεί περαιτέρω η άδεια παραμονής. Η ιδανική περίπτωση είναι ο μετανάστης φοιτητής (που υπήρξε «νόμιμος» ως μαθητής) να μεταπηδήσει στο καθεστώς εξαρτημένης εργασίας, κυνηγώντας πλέον 200 έτη στο χρόνο για να παραμείνει νόμιμος και εγκαταλείποντας ουσιαστικά τις σπουδές του.

Ένας ακόμη οικονομικός φραγμός που βάζει ο νόμος στους μετανάστες φοιτητές είναι η καταβολή 150 ευρώ κάθε χρόνο παράβολο, ποσό πανευρωπαϊκά πρωτοφανές. Οι δημόσιοι υπάλληλοι που «απασχολούμε» για να νομιμοποιηθούμε πληρώνονται από τους φόρους που πληρώνουν οι γονείς μας που ζουν και εργάζονται εδώ τόσα χρόνια.

Προϋπόθεση για την ανανέωση της άδειας παραμονής λόγω σπουδών είναι και η αναλυτική βαθμολογία από τη σχολή που φοιτούμε ώστε να διαπιστωθεί η «πρόοδος των σπουδών». Πέρα από τον αυθαίρετο χαρακτηρισμό της «συνολικής προόδου» ως κριτήριο για τη νομιμοποίησή μας, εισάγεται μια βαθύτατη διάκριση: ο μετανάστης φοιτητής που δεν έχει τις αρμόζουσες (ι) επιδόσεις στις σπουδές του, όχι μόνο πετάγεται έξω από τη σχολή του, αλλά και από την Ελλάδα. Τέτοιο ζήτημα δεν τίθεται καν για τον Έλληνα φοιτητή -και καλώς βέβαια, απλά είναι καθαρά ρατσιστικό να τίθεται για το μετανάστη φοιτητή που εξ' ορισμού πρέπει να αντιμετωπίσει κατά κανόνα περισσότερες δυσκολίες για να ανταποκριθεί στις σπουδές του (οικονομική κατάσταση της οικογένειάς του κλπ.).

Ο ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΣ - ΤΑΣΙΚΟΣ

Ηρόδοτος των φοιτητών και στα αιτήματα των πλοίων και στις ένοπλες περιπολίες στα σύνορα

Και όλα τα παραπάνω ισχύουν για μια προνομιούχα κατηγορία μεταναστών: τους φοιτητές. Τα πράγματα είναι ακόμη χειρότερα για τους μετανάστες εργαζόμενους, τους γονείς μας δηλαδή και εμάς αόριο μεθαύριο. Κι όλα αυτά είναι τόσο αλληλένδετα μεταξύ τους, ως μια ρατσιστική συνολική μεταναστευτική πολιτική και τόσο άρρηκτα δεμένα με την συνολική πολιτική ενίσχυσης των διακρίσεων και των οικονομικών ανισοτήτων, που δεν μπορεί παρά να πολεμούνται συλλογικά από Έλληνες και μετανάστες.

Η αδράνεια των ίδιων των μεταναστών φοιτητών έχει κάνει να διακινδυνεύουν ρατσιστικές νομοθεσίες και πρακτικές στον τομέα της παιδείας. Κανείς από μας δεν βλέπει ή δεν θέλει να δει την συσχέτιση αυτής της πραγματικότητας με το γενικότερο πλαίσιο της πολιτικής της

στην Ελλάδα όλα αυτά τα χρόνια. Οι μετανάστες φοιτητές ήταν απόντες από τους αγώνες των μεταναστών, βλέποντας των εαυτό της μια ελίτ, και «ξένου» μεταξύ τους σε μια χώρα όπου βιώνουν σε μέγιστο βαθμό το ρατσισμό και την προκατάληψη.

Αυτό όμως δεν δικαιολογεί σε καμία περίπτωση την έλλειψη ενδιαφέροντος και έμπρακτης αλληλεγγύης της ελληνικής φοιτητικής κοινότητας και όλων των παρατάξεων. Ο ρατσισμός και οι διακρίσεις, καθώς και η καταπολέμησή τους, είναι καταρχάς ευθύνη της ελληνικής κοινωνίας, καθώς στους κόλπους της ευδοκίμουν και τα μέλη της είναι οι θύτες και οι εκμεταλλευτές. Το ότι για τους μετανάστες δεν είναι κατοχυρωμένη η δημόσια και δωρεάν παιδεία αφορά σε πολύ μεγάλο βαθμό την ντόπια φοιτητική κοινότητα η οποία ουδέποτε ασχολήθηκε ή έκανε τα στραβά μάτια σε αυτή τη κατάσταση και αντέδρασε μόνο όταν θίχτηκαν τα δικαιώματα των γηγενών.

Βρισκόμενοι όμως σήμερα σε αυτή την κατάσταση δεν μπορούμε παρά να συμμετέχουμε ενεργά σε έναν αγώνα που μας αφορά όλους. Θεωρούμε ότι ο αγώνας για τη δημόσια δωρεάν παιδεία είναι απαραίτητος και αφορά όλη τη κοινωνία.

Διεκδικούμε:

- § Δημόσια δωρεάν παιδεία για όλους, ντόπιους και μη
- § Κατάργηση των οικονομικών φραγμών για την απόκτηση της άδειας παραμονής και για τη περάτωση των σπουδών
- § Χορήγηση άδειας παραμονής μετά το τέλος των σπουδών χωρίς προϋποθέσεις
- § Δικαίωμα στην εργασία επί ίσους όρους με τους Έλληνες οηκούς

Μετανάστες/ριες Φοιτητές

ΧΩΡΙΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΕΙΡΗΝΗ

Ο κοινωνικός - ταξικός αποκλεισμός των μεταναστών
από την εκπαίδευση,
βρίσκεται

- στο βίαιο στοίβαγμα μέσα στις καρότσες των φορτηγών και στα αμπάρια των πλοίων και στις ένοπλες περιπολίες στα σύνορα

- στα υπόγεια κάθε πολυκατοικίας πυτής της πόλης και στα φανάρια της ελεημοσύνης και της αδιαφορίας

- στους καθημερινούς εξευτελισμούς μέσα στην τάξη από τα εχθρικά βλέμματά μέχρι τους "αθώους" πατριωτικούς υπαινιγμούς του δασκάλου

- στην πίεση από τα "όνειρα" της οικογένειας να ξεφύγουν τα παιδιά τους από την δική τους μοίρα

- στην πίεση να βγουν στην δουλειά για να βοηθήσουν στο σπίτι αφού στο σχολείο δεν "αποδίδουν" και τα φροντιστήρια κοστίζουν πολλά

- στο συνεχή διαχωρισμό των μεταναστών από τους Έλληνες μέσα στις τάξεις και στις φωνές των ντοπιών ότι τα παιδιά των μεταναστών υπονομεύουν το μέλλον των παιδιών τους αφού ρίχνουν την ποιότητα του σχολείου

- στον διαρκή φόβο της απέλασης σε κάθε μικρή ή μεγάλη άρνηση και αντίδραση σε αυτά που βιώνουν κάθε μέρα μέχρι το γέμισμα των φυλακών με ανηλίκους φυλακισμένους

δεύτερης γενιάς

Ανακοίνωση Συντονιστικού Κατάληψης Τ.Ε.Ι. Αθήνας

Την Παρασκευή 02 - 06 και μετά από συνενόηση των καταληγνών του Τ.Ε.Ι. Αθήνας και του Τ.Ε.Ι. Πειραιά, πραγματοποιήθηκε παρέμβαση ενημέρωσης στην περιοχή του Λιγύλεο. Συγκεκριμένα, περίπου 30 άτομα από τις δύο κατάληψεις συναντήθηκαν το μεσημέρι στην Ιερά οδό. Κατά τη διάρκεια της παρέμβασης ακινητοποιήθηκαν λεωφορεία και μοιράστηκαν ανακοινώσεις των δύο καταληψεων στους επιβάτες, κολλήθηκαν αφίσες που αφορούσαν στο πρόγραμμα της κατάληψης του Τ.Ε.Ι. Αθήνας, γράφτηκαν σε αυτά συνθήματα (όπως ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΑΣΥΛΟ, ΟΧΙ ΣΤΟΝ ΝΕΟ ΝΟΜΟ ΠΛΑΙΣΙΟ, ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ ΠΑΝΤΟΥ κ.α.) και φωνάχτηκαν συνθήματα (όπως Μαριέττα Γιαννάκου τις κατάληψεις άκου και ρότα τον Αρσένη τι σε περιμένει, μία είναι η λύση ένας είναι ο δρόμος κατάληψη διάρκειας μέχρι να πέσει ο νόμος κ.α.).

Αρχικά, τα πράγματα κυλούσαν σχετικά ήρεμα αν και υπήρχε αισθητή αστυνομική παρουσία. Ωστόσο, λίγα λεπτά αργότερα κατέφτασε στο σημείο κλούβα των ΜΑΤ και εκκράστηκαν από τους επικεφαλής προφανείς διαθέσεις να μεταωθη η παρέμβαση. Παρά την αρχική σύγχυση επικράτησε ψυχραιμία και η παρέμβαση συνεχίστηκε με την απαίτηση από μέρους μας να αποσυρθούν οι δυνάμεις καταστολής (κίτι το οποίο όπως αναμενόταν δεν έγινε). Μετά από κάπου ώρα η παρέμβαση έληξε και στο γυρισμό προς το Τ.Ε.Ι. Αθήνας φωνάχτηκαν συνθήματα και κολλήθηκαν αφίσες παρά και δεύτερη παρενόχληση από την αστυνομία.

Θεωρούμε ότι, απέναντι στις επιθέσεις του κράτους και του κορφαίου στο χώρο της παιδείας, αλλά και σε ολόκληρη την κοινωνία, πρέπει να αντιταχόμαστε εκτός από μαζικές κινητοποιήσεις, αυτονόμους κινήσεις που έχουν στόχο την κοινωνικοποίηση του αγώνα μας. Ο πρωτοφανής αριθμός των καταληψεων που βρίσκονται σε εξέλιξη αλλά και οι μαζικές και δυναμικές φοιτητικές πορείες θέτουν ισχυρές βάσεις για τη δημιουργία ενός φοιτητικού κινήματος, που όντως κομμάτι της κοινωνίας πρέπει να αγωνιστεί με τα υπόλοιπα κομμάτια της ενάντια στην κυριαρχία.

Για την συνέχιση του αγώνα μας προτείνουμε:

**ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ ΔΙΑΡΚΕΙΑΣ
ΜΑΖΙΚΕΣ ΠΟΡΕΙΕΣ
ΑΥΤΟΝΟΜΕΣ ΚΙΝΗΣΕΙΣ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΤΟΥ ΑΓΩΝΑ**

Τίποτα δεν είναι όπως θα μπορούσε

Ας κάνουμε εφικτό ό,τι μοιάζει με ουτοπία

ΤΟ ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΙΚΟ ΑΝΗΚΕΙ ΣΤΟΥΣ ΦΟΙΤΗΤΕΣ

Ως κατάληψη ΕΜΜΕ συμμετέχουμε με τις δυνάμεις μας στο υπάρχον φοιτητικό κίνημα και αναγνωρίζουμε τη σημασία της δυναμικής που γεννιέται όταν συντονίζονται και συνεργάζονται οι φοιτητές που αποφασίζουν στις γενικές συνελεύσεις να καταλάβουν τις σχολές τους και να αγωνιστούν από κοινού. Όντας συνειδητά κομμάτι του συντονιστικού γενικών συνελεύσεων και καταλήψεων, υπερσποζιζόμαστε τις αρχές της αμεσοδημοκρατίας και προφανώς δεν ενστερνιζόμαστε τα μικροπολιτικά παιχνίδια διαφόρων ιδεολογικά περιχαρακωμένων σχηματισμών που έρχονται ως ξένο σώμα στο κίνημα με μοναδικό σκοπό τη διάλυση του εκ των έσω. Με αυτά τα δεδομένα θεωρούμε ότι το στοιχείο της αυτοκριτικής σε σχέση με τις κινήματικές δομές που έχουν δημιουργηθεί μπορεί να συνεισφέρει αποτελεσματικά στην νικηφόρα προοπτική του αγώνα μας.

Πιο συγκεκριμένα, στο τελευταίο συντονιστικό που έλαβε χώρα το Σάββατο 24/ 6 στο Πολυτεχνείο γίναμε συμμετοχικό σε μια προβληματική διαδικασία η οποία ακύρωσε σε πολλά της σημεία τη βασική αρχή ότι «ο αγώνας είναι στα χέρια των φοιτητών». Είμαστε συνυπεύθυνοι για το ότι μια πολιτική διαδικασία μετατράπηκε σε χώρο ανταλλαγής αυτιστικών συνθημάτων και ότι στις τοποθετήσεις αυτών που μιλούσαν εκ μέρους των συντονιστικών καταλήψεων κυριαρχούσε το στοιχείο της ρητορείας και όχι της διαλεκτικής που έχει ως σκοπό το συντονισμό της κοινής μας δράσης. Είμαστε συνυπεύθυνοι για την αποχώρηση μεγάλου μέρους των φοιτητών από μια εν τέλει κοιραστική διαδικασία πριν παρθεί οποιαδήποτε απόφαση αλλά και για την ίδια την «απόφαση» που συνοψίστηκε σε ένα κείμενο για το οποίο δεν ερωτήθηκαν όλες οι σχολές που προηγουμένως είχαν τοποθετηθεί σχετικά με ζητήματα δράσης (κατάληψη πρυτανείας, μπλοκαρίσματα δρόμων, διήμερο ενάντια στη σύνοδο του ΟΟΣΑ, πορεία στη ΓΣΕΕ). Χαρακτηριστικό παράδειγμα του ελλειμματος δημοκρατικότητας στον τρόπο λήψης «αποφάσεων» που ακολούθησε ήταν η επιλογή της πραγματοποιήσης πανελλαδικής πορείας στο κέντρο της Αθήνας την Τρίτη 27/ 6 και στο Λαγονήσι τη δεύτερη μέρα της συνόδου, ενώ κάποιες τοποθετήσεις καταλλήμενων σχολών (ανάμεσά τους και η δικιά μας) υποστήριζαν ακριβώς το αντίστροφο με την λογική ότι μια σύνοδος μπορεί να μεταωθη μόνο την πρώτη μέρα. Είμαστε συνυπεύθυνοι για όλα αυτά επειδή τόσο καιρό έχουμε επιτρέψει να επικρατούν τέτοιου είδους λογικές ως αυτονόητες και δεν έχουμε παλέψει ενάντια σε μια διαδικασία που γεννά φαινόμενα γραφειοκρατίας.

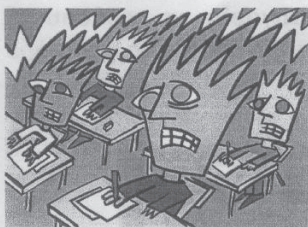
Αυτή η δημόσια τοποθέτηση μας στο εσωτερικό του κινήματος δεν θέλει να αναπαράγει σε καμία περίπτωση πολιτικές εσωστρέφειας και εσχατισμού μέσα στον αγώνα μας, αλλά αντίθετα θέλει να προωθήσει τον εσωτερικό διάλογο που θα οδηγήσει στην συνέχιση του συντονισμού των δράσεων μας. Ένας εσωτερικός διάλογος που θα καταδείξει στον κάθε φοιτητή ότι αυτό το κίνημα παραμένει αδέσμευτο από μικροπολιτικά λογικές έτσι ώστε στο επόμενο συντονιστικό να μην επαναληφθούν αυτά τα φαινόμενα που στέλλουν τον κόσμο απογοητευμένο σπίτι του, τη στιγμή που χρειάζεται περισσότερο από ποτέ αυτή η υπόθεση να παραμείνει στα χέρια μας.

ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΚΑΤΑΛΗΨΗΣ ΕΜΜΕ

Καμιά εξεταστική ποτέ και πουθενά

Εδώ και κάτι εβδομάδες υπάρχει κατάληψη στην ασοει και κάτι μας τροπάζει τα μυαλά και στοιχειώνει το καλοκαίρι μας. Κάτι που κάποιοι ονόμασαν εξεταστική (εδώ και πολλά χρονιά) και μας το έριξαν στην πλάτη, αφού πρώτα μας είπαν ότι είναι αυτονόητο και αναπότρεπτο, από την πρώτη στιγμή που μπήκαμε εδώ μέσα. Και επειδή δεν σκοπεύουμε να περάσουμε και όλα μας τα χρονιά στην ασοει είπαμε πως δεν γίνεται διαφορετικά και σκύψαμε το κεφάλι αποδεχόμενοι «το φυσιολογικό». Προσωρινά είμαστε εδώ μέσα ούτε σοι άλλως, λέμε και δεν μπορούμε να αλλάξουμε τίποτα. Προσωρινά στο σχολείο, προσωρινά στο πανεπιστήμιο, προσωρινά στην πρώτη δουλειά, προσωρινά και στην επόμενη... Κανένας χώρος δεν μας ανήκει και πουθενά δεν χωράμε.

Έλα όμως που (έστω και ασυνείδητα) κάποιοι απέρριψαν την εξεταστική του Ιούνη εδώ και αρκετές εβδομάδες, επιλέγοντας έστω και αυτή την στιγμή να αντισταθούν στη νομοθέτηση την αντιδραστικότερης εκπαιδευτικής αναδιάρθρωσης των τελευταίων δεκαετιών.

Η άρνηση της εξεταστικής, έστω και αν κάποιοι δεν θέλουν να το βλέπουν, κρύβει μια ευρύτερη αγανάκτηση των περισσοτέρων από εμάς. Μια αγανάκτηση που πηγάζει από την διαρκή εξέταση μας από μικρή ηλικία για κάθε τι που «μαθαίνουμε», μια πίεση να αποδώσουμε και να αποδεικνύουμε συνεχώς τι «ξέρουμε» κάθε στιγμή που επιλεγούν οι εξεταστές μας. Δεν καταλαβαίνουμε πως από την υιοθέτηση του αιτήματος καμιά αξιολόγηση για τα πανεπιστήμια ή για τους «πολυαγαπημένους» μας καθηγητές που έχει βγει από τις κινητοποιήσεις των τελευταίων ημερών στα πανεπιστήμια, μας είναι τόσο δύσκολο να φανταστούμε ένα αίτημα καμιά αξιολόγηση για τους φοιτητές σε καμιά εξεταστική.

Αντιθέτως όμως βλέπουμε μια έντεχνη προσπάθεια (όχι μόνο τελευταία βέβαια) να εσωτερικευτεί ένας φόβος για τον κίνδυνο να χαθεί η εξεταστική του Ιούνη. Ένας φόβος ουσιαστικά για τις επιπτώσεις που θα πέσουν πάνω μας αν χαθεί η εξεταστική αυτή. Οι επιπτώσεις από την οικογένεια που συντηρεί πολλούς από εμάς, οι επιπτώσεις από το πανεπιστήμιο με την παράταση της φοίτησης μας για ένα επιπλέον εξάμηνο ή το κίνδυνο να χαθεί η δυνατότητα σε ορισμένους φοιτητές να κάνουν αίτηση για μεταπτυχιακά, οι επιπτώσεις από το κράτος με τους διαγωνισμούς προσλήψεων που κάνει (βλέπε ΑΣΕΠ), οι επιπτώσεις από τα αφεντικά που θέλουν το πτυχίο για να μας προσλάβουν με αντίστοιχο μισθό (και ίσως στην συνέντευξη μας ρωτήσουν ποια ήταν η στάση μας στις καταλήψεις).

Από την πρωταγία και τους συγκλητικούς, από τους επίμονα εκβιαστικούς καθηγητές μας, από τις τηλεοράσεις και γενικά τα μέσα μαζικής αποχαύνωσης, μέχρι φυσικά και τους δετές σε κάθε σχολή γίνεται μια γενικευμένη προσπάθεια να φοβηθούμε τις επιπτώσεις πάνω μας. Μα αλήθεια ποιος διαχειρίζεται αυτόν μας το φόβο; μήπως αυτοί που μας τον δημιούργησαν; μήπως αυτοί που ελπίζουν να τους πιστέψουμε και να υποταχθούμε στις ορέξεις τους; Μήπως τελικά ο φόβος αυτός δεν είναι δικός μας; Μήπως τους αφήσαμε να μας υποτιμούν πολύ;

Ο φόβος αυτός δεν είναι ατομικός φόβος, δεν είναι ο φόβος για τα μεγάλα ύψη ούτε ο φόβος για τον θάνατο, για να τον αντιμετωπίσουμε ο καθένας μόνος του. Ο φόβος αυτός έχει κοινωνικές διαστάσεις και είναι μαζικός, μας στοχεύει όλους. Αν δεν τον συλλογικοποιήσουμε, αν δηλαδή δεν στηρίζουμε ο ένας τον άλλον, θα καταφέρουν να μας διαχειρίζονται όπως θέλουν.

Η εξεταστική είναι μια απατή, αυτοί το ξέρουν. Φαίνεται στον τρόπο που μας κόβουν μαζικά, φαίνεται στην αλαζονεία τους. **Εμείς όμως το ξέρουμε;**

Στην εξεταστική τους δεν είναι που αντιγράφουμε; Εκεί δεν πάμε με πολλά σκονάκια; Τότε δεν είναι που πιεζόμαστε να μάθουμε όσο πιο γρήγορα και πολλά πράγματα μπορούμε; Τότε δεν είναι που παπαγαλίζουμε; Τότε δεν είναι που τρομοκρατούμαστε; Η μήπως αργότερα δεν είναι που δεν θυμόμαστε και τίποτα, ιδιαίτερο παρά μονό κάποια γενικά πράγματα και μια ευρύτερη φιλοσοφία του μαθήματος; Η μήπως δεν γνωρίζουμε πως μονό ότι μας αρέσει πολύ μας κεντρίζει την προσοχή και του αφιερώνουμε χρόνο και αυτό στο πανεπιστήμιο συμβαίνει σπάνια;

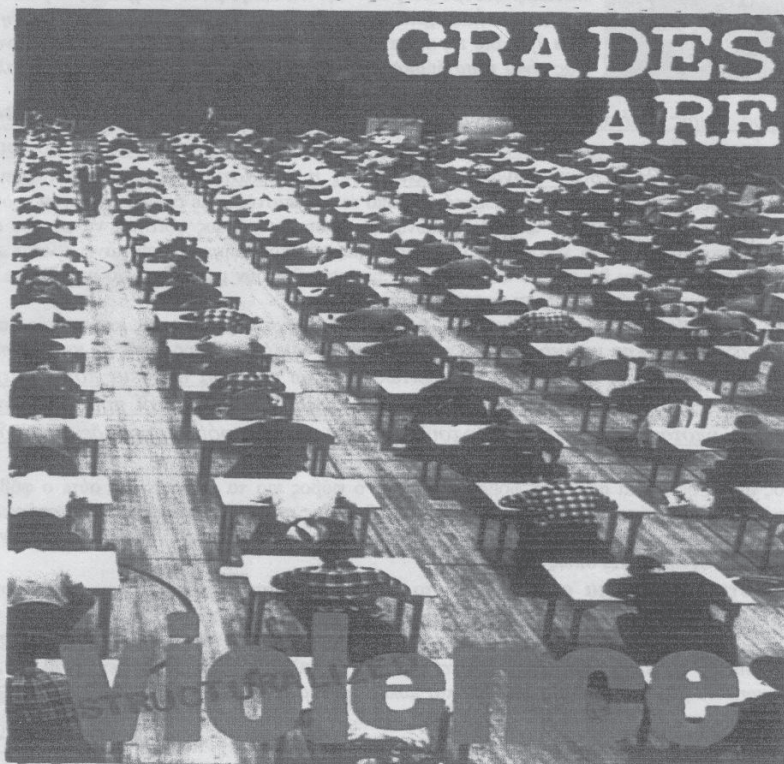
Αν όμως η εξεταστική επιβεβαιώνει την πτητικότητα της κυρίας μνήμης μας, τότε γιατί θα πρέπει να ανεχόμαστε τις εξεταστικές και πολύ περισσότερο αυτούς που φροντίζουν να μας φοβίζουν με αυτή;

Μήπως η εξεταστική επιβεβαιώνει μόνο το διαρκές τρέξιμο που μας επιβάλλουν όλο το εξάμηνο οι καθηγητές και όχι τις γνώσεις μας; Μήπως το πτυχίο δεν επιβεβαιώνει και αυτό με την σειρά του στα μελλοντικά αφεντικά μας για το πόσο πειθήνιοι ήμασταν και πόσο πολύ τρέξιμο έχουμε ρίξει για να το πάρουμε;

Αυτόν τον καιρό δεν βλέπουμε τίποτε άλλο παρά μια υπέροχη ευκαιρία να διατυμπανίσουμε πως κανένα χαρτί δεν μπορεί να πιστοποιήσει καμιά γνώση για κάποια επιστήμη. Επίσης βλέπουμε μια υπέροχη ευκαιρία να βγούμε μπροστά με ένα δυναμικό αίτημα για κατάργηση των εξεταστικών και της διαρκής αξιολόγησης μας από τις «αυθεντίες» της σχολής.

Θέλουμε όσοι είναι επί πτυχίου (4 ετής και πάνω) να περάσουν με βαθμό ίσο με το μέσο όρο τους τουλάχιστον 6 μαθήματα (όσοι χρωστάνε λιγότερα να πάρουν αυτόματα πτυχίο).

Θέλουμε επίσης όσοι δεν ανήκουν στην παραπάνω κατηγορία να περάσουν 5 μαθήματα που θα επιλέξουν από την δήλωσή τους με βαθμό ίσο με το μέσο όρο τους.

Πρωτοβουλία ενάντια
στην βία της εξεταστικής

ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΠΡΥΤΑΝΕΙΑΣ

Εδώ και 2 μήνες οι φοιτητές έχουν προβεί σε μαζικές καταλήψεις και κινητοποιήσεις απέναντι στην γενικότερη πολιτική αναδιάρθρωσης των τελευταίων χρόνων σε παιδεία και εργασία που προωθούν όλες οι κυβερνήσεις σε άριστη συνεργασία με Ε.Ε. και κεφάλαιο. Το ξέσπασμα αυτό δεν είναι καθόλου τυχαίο ούτε έρχεται από το πουθενά. Προέρχεται από την συσσωρευμένη δυσαρέσκεια και ανασφάλεια των φοιτητών που βλέπουν το εκπαιδευτικό σύστημα να ευθυγραμμίζεται πλήρως πλέον με τις ανάγκες της αγοράς.

Τον φετινό Ιούνη είδαμε πάρα πολλά. Είδαμε την «απολιτική» γενιά μας να κατακλύζει τις συνελεύσεις, τις καταλήψεις και τις διαδηλώσεις. Είδαμε τους συμφοιτητές μας που νομίζαμε ότι ενδιαφέρονται πρώτα απ' όλα για το πτυχίο τους να υποστηρίζουν ότι «το τελευταίο που μας απασχολεί αυτή την στιγμή είναι η εξεταστική». Είδαμε μεγάλες πολιτικές δυνάμεις μέσα στα πανεπιστήμια να αδυνατούν είτε να καταστείλουν είτε να ελέγξουν και να καθοδηγήσουν αυτό το κίνημα. Είδαμε και νιώσαμε την κρατική καταστολή στην πιο άγρια μορφή της να αποσιώπηση στην διαστρέβλωση και στην δημιουργία πλαστών διαχωρισμών σε «ειρηνικούς» και «βίαιους» δίνοντας έτσι το άλλοθι για καταστολή και ποινικοποίηση του αγώνα μας. Είδαμε τέλος, την κυβέρνηση που στην αρχή μας χαρακτήριζε «υποκινούμενες μειοψηφίες» να μας καλεί σε «διάλογο» πριν κατατέθει το επίμαχο νομοσχέδιο που αποτέλεσε την αφορμή για να βγούμε στους δρόμους. Αυτό τον «θαυμάσιο» Ιούνη τον δημιουργήσαμε εμείς οι φοιτητές, με τις αποφάσεις που παίρνουμε σε αμεσοδημοκρατικές και από τα κάτω διαδικασίες.

Πιστεύουμε ότι έχει δημιουργηθεί μια δυναμική που δεν πρέπει να σταματήσει ξαφνικά την στιγμή που:

- 1) Η ολομέλεια της Βουλής παρατείνεται όλο τον Ιούλη ενώ η κυβέρνηση για το μόνο που έχει δεσμευτεί είναι να μην περάσει το «νόμο-πλαίσιο» σε θερινό τμήμα.
- 2) Μόλις άρχισε η διαδικασία αναθεώρησης του Συντάγματος, κομβικό σημείο της οποίας αποτελεί η αναθεώρηση του άρθρου 16, σχετικά με τον δημόσιο χαρακτήρα της εκπαίδευσης.
- 3) Υπάρχουν φοιτητές και φοιτήτριες που διώκονται εξαιτίας της συμμετοχής τους στις διαδηλώσεις.

Είναι προφανές ότι όχι μόνο δεν τους εμπιστευόμαστε, αλλά θεωρούμε ότι το φοιτητικό κίνημα πρέπει να βρίσκεται σε επαγρύπνηση ακόμα και το καλοκαίρι, όπως τέθηκε και από το πανελλαδικό συντονιστικό γενικών συνελεύσεων και καταλήψεων.

Με βάση τα παραπάνω μια πρωτοβουλία φοιτητών κινούμενη στην κατεύθυνση των αποφάσεων γενικών συνελεύσεων, φοιτητικών συλλόγων και συντονιστικών καταλήψεων, προβαίνουμε στην κατάληψη της πρυτανείας του ΕΚΠΑ και μετατροπή του σε κέντρο δράσης, ενημέρωσης και σημείου αναφοράς στο κέντρο της πόλης. Αυτή η κίνηση δεν είναι καθόλου αποκομμένη από την πορεία του φοιτητικού κινήματος, αντιθέτως αποτελεί μία ακόμη μορφή πάλης μέσα στο καλοκαίρι.

Με βάση τα κύρια αιτήματα που έχουν διαμορφωθεί μέσα από τους αγώνες του φοιτητικού κινήματος, που είναι να μην κατατεθεί ο νέος νόμος-πλαίσιο, να μην αναθεωρηθεί το άρθρο 16 του Συντάγματος, να αποσυρθούν οι ήδη ψηφισμένοι νόμοι (αξιολόγηση, ΙΔΒΕ, ΔΟΑΤΑΠ, νόμος για μετανάστες-φοιτητές) και να σταματήσουν οι ποινικές διώξεις σε φοιτητές που συνελήφθησαν στις διαδηλώσεις καλούμε όλους τους φοιτητές και τα υπόλοιπα κοινωνικά κομμάτια που ενδιαφέρονται για την συνέχιση και την προοπτική του αγώνα καθώς και την συνδιαμόρφωση του λόγου, των δράσεων και των αιτημάτων μας, να πλαισιώσουν και να στηρίξουν την κατάληψη της Πρυτανείας.

Πρωτοβουλία φοιτητών

εις και κινητοποιήσεις απέναντι στη γενικότερη εργασία, που προωθούν όλες οι κυβερνήσεις σε δημιουργηθεί μια δυναμική που δεν πρέπει να

ενώ η κυβέρνηση για «μο-πλαίσιο» σε θερινό τμήμα.

ματος, κομβικό σημείο της οποίας αποτελεί χαρακτήρα της εκπαίδευσης.

ιτίας της συμμετοχής τους στις διαδηλώσεις

μμάτια, που ενδιαφέρονται για τη συνέχιση του λόγου, των δράσεων και των αιτημάτων πνησης, την κατάληψη της Πρυτανείας του Ε.Κ.Π.Α.

ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΠΡΥΤΑΝΕΙΑΣ

Πρόγραμμα Κατάληψης

Τετάρτη
21:00 προβολή ταινίας "If" του L. Anderson.

Πέμπτη
12:00 Παρέμβαση γύρω από την κατειλημμένη Πρυτανεία,
20:00 Συζήτηση: "Αποτίμηση και προοπτικές του φοιτητικού κινήματος των τελευταίων δυο μηνών"

Παρασκευή
12:00 Εικαστική παρέμβαση στο κέντρο της πόλης
20:00 Συζήτηση: "Η διεθνής καπιταλιστική αναδιάρθρωση στο χώρο της εργασίας και της εκπαίδευσης"

Κάθε μέρα στις 17:00 Θα γίνεται συνέλευση της κατάληψης

Η ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΠΡΥΤΑΝΕΙΑΣ ΤΕΛΕΙΩΣΕ, Ο ΑΓΩΝΑΣ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

Εδώ και δύο μήνες οι φοιτητές έχουν προβεί σε μαζικές καταλήψεις και κινητοποιήσεις απέναντι στη γενικότερη πολιτική αναδιάρθρωσης των τελευταίων χρόνων σε παιδεία και εργασία που προωθούν όλες οι κυβερνήσεις των τελευταίων χρόνων σε άριστη συνεργασία με Ε.Ε και κεφάλαιο.

Η απόφαση να καταλάβουμε την Πρυτανεία πάρθηκε στη βάση της ανάγκης που είχε εκφραστεί μέσα σε συντονιστικά καταλήψεων και σε γενικές συνελεύσεις φοιτητών να μην σταματήσουν οι κινητοποιήσεις τη στιγμή που και η ολομέλεια της Βουλής παρατείνεται, ξεκινάει η διαδικασία αναθεώρησης του Συντάγματος και εκκρεμιών διώξεις σε βάρος συμφοιτητών μας που διώκονται για τη συμμετοχή τους στις διαδηλώσεις του Ιούνη. Θεωρήσαμε ότι η κατάληψη της Πρυτανείας θα μπορούσε να λειτουργήσει ως κέντρο συσπείρωσης, αντιληροφόρησης και πειραματισμού πάνω σε δομές και δράσεις αγώνα μέσα στη δύσκολη περίοδο του καλοκαιριού. Η κατάληψη της Πρυτανείας υπήρξε ένα ανοιχτό κάλεσμα προς όλους τους φοιτητές που βρίσκονταν στην Αθήνα και δραστηριοποιήθηκαν σε κινηματικές διαδικασίες όλο το προηγούμενο διάστημα.

Κατα τη διάρκεια της κατάληψης έγιναν δράσεις αντιληροφόρησης ενάντια στην εκπαιδευτική αναδιάρθρωση, αλληλεγγύης στους διωκόμενους φοιτητές όπως και στην απεργό πείνας, εργαζόμενη στο εστιατόριο της φοιτητικής εστίας του Πανεπιστημίου της Πάτρας. Έγιναν επίσης συζητήσεις και προβολές πάνω στα εκπαιδευτικά, εργασιακά, κινηματικά ζητήματα όπως και για το ζήτημα των μεταναστών φοιτητών. Λειτουργήσαμε με συλλογικές διαδικασίες, αμεσοδημοκρατικά και με σεβασμό στις αποφάσεις που παίρνονταν ύστερα από διάλογο και με λογικές συνδιαμόρφωσης, δηλαδή μια διαδικασία που στέκεται εμπόδιο σε οποιαδήποτε μορφή γραφειοκρατίας. Ωστόσο δεν καταφέραμε να εμβαθύνουμε όσο θα θέλαμε το λόγο μας πάνω στις αιτίες που μας κατέβασαν στο δρόμο ή δεν καταφέραμε να δημιουργήσουμε ένα κεντρικό γεγονός, από το οποίο θα γεννιόντουσαν πιο δυναμικές και μαζικές δράσεις. Παρόλαυτα θεωρούμε πως τέθηκαν κάποιες πρώτες βάσεις ώστε ένας κόσμος να λειτουργήσει καταλυτικά στο να βελτιωθούν οι ήδη υπάρχουσες δομές του κινήματος αφενός και αφετέρου να μπει ένας κόσμος στη λογική του να δρα πρωτοβουλιακά.

Τέλος έχοντας δοκιμάσει τις δυνατότητες δράσης που προσφέρει ένα κατελημμένο πανεπιστημιακό κτίριο στο κέντρο της Αθήνας, θεωρούμε ότι μπορούμε να το εκμεταλλευτούμε άμεσα σε περίπτωση που κατατεθεί ο νόμος-πλαίσιο μέσα στο καλοκαίρι, στα πλαίσια της επαγρύπνησης του φοιτητικού κινήματος.

Η παύση της κατάληψης δεν σηματοδοτεί το τέλος των κινητοποιήσεων αλλά το κλείσιμο ενός κύκλου. Η γενικότερη παρακαταθήκη που έχει αφήσει το φοιτητικό κίνημα των τελευταίων δύο μηνών, με τα θετικά και τα αρνητικά του, μπορεί να αξιοποιηθεί από το Σεπτέμβρη προς μια κατεύθυνση εμπλουτισμού του αγώνα μας με πιο ουσιαστικές διαδικασίες, πιο δυναμικές δράσεις, πιο ριζοσπαστικό λόγο.

ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΠΡΥΤΑΝΕΙΑΣ
5/7/06 - 14/7/06

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΚΑΤΑΛΗΨΗΣ ΠΡΥΤΑΝΕΙΑΣ

ΔΕΥΤΕΡΑ 10/07

11:00 : Παρέμβαση Αλληλεγγύης στην απεργό πείνας – εργαζόμενης στο εστιατόριο της φοιτητικής εστίας του Πανεπιστημίου της Πάτρας
21:00 : προβολή «Πεθαίνοντας στα 30» (ντοκιμαντέρ για το Μάη του '68)
22:00 : προβολή «HIGH SCHOOL»

ΤΡΙΤΗ 11/07

11:00 : Εικαστική παρέμβαση
18:00 : Συζήτηση για την εκπαιδευτική διαδικασία, τάν ρόλο του Πανεπιστημίου και τις σημερινές μεταρρυθμίσεις
22:00 : Ρεμπέτικο γλέντι

ΤΕΤΑΡΤΗ 12/07

12:00 : Αντιληροφόρηση στο κέντρο της πόλης
19:00 : Προβολή ντοκιμαντέρ και συζήτηση με θέμα:
Ο κοινωνικός και εκπαιδευτικός αποκλεισμός των μεταναστών

ΠΕΜΠΤΗ 13/07

18:00 : Συγκέντρωση ενάντια στην εκπαιδευτική μεταρρύθμιση- ΠΡΟΠΥΛΑΙΑ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ
21:00 : Συνέλευση της κατάληψης – απολογισμός και προοπτική

ΚΑΘΕ ΜΕΡΑ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΚΑΤΑΛΗΨΗΣ ΣΤΙΣ 16:00

Κατά την διάρκεια της κατάληψης θα πραγματοποιούνται πρωτοβουλιακά συζητήσεις, προβολές και δράσεις αντιληροφόρησης.

ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΠΡΥΤΑΝΕΙΑΣ
(Προπύλαια, στάση μετρό Πανεπιστήμιο)

Η νέα χρονιά άρχισε φέτος με κάποιες εκκρεμότητες από Ιούνη...

Στις σχολές μας παρατηρούμε ένα κοινό και πολλές διαφορές σε σχέση με το πως τις αφήσαμε στα τέλη Ιούνη. Το μόνο κοινό είναι ότι είναι γεμάτες από κόσμο, όπως ήταν και στις γενικές συνέλεύσεις που γίνονταν πριν δύο μήνες, τις μαζικότερες των τελευταίων χρόνων. Από εκεί και πέρα όμως υπάρχουν πολλές διαφορές. Ο ενθουσιασμός του αγώνα έχει αντικατασταθεί από το άγχος της ύλης, η όρεξη για επικοινωνία από τον καταναγκασμό της εξεταστικής και την στείρα απομνημόνευση γνώσεων, οι συλλογικές δράσεις από τον ατομικό δρόμο προς το «πολυπόθητο» πτυχίο. Οι κουβεντιές, οι συζητήσεις, οι διάλογοι και η ζήτηση στο εσωτερικό της φοιτητικής κοινότητας έχουν παύσει, αφού οι καθηγητές είναι αυστηροί όταν λένε ότι «μην μιλάτε, δεν επιτρέπεται η συνεργασία». Ταυτόχρονα οι ίδιοι σε κάποιες σχολές με τον εκβιασμό της εξεταστικής συμπεριφερόθηκαν εκδικητικά προς τον αγώνα των φοιτητών.

Παρά το λουκι όμως της εξεταστικής, θυμόμαστε ότι τον Μάιο-Ιούνιο των καταλήψεων καταβήκαμε στο δρόμο και απαιτήσαμε να μην κατατεθεί ο νόμος πλαίσιο και να μην γίνει καμιά αναθεώρηση στο άρθρο 16 του Συντάγματος, που θα άνοιγε τον δρόμο για την ίδρυση ιδιωτικών πανεπιστημίων και την λειτουργία των δημοσίων με ιδιωτικά-ανταγωνιστικά κριτήρια. Όλο το καλοκαίρι δεν είδαμε καμιά οπισθοχώρηση της κυβέρνησης απέναντι σε αυτές τις δυο αιχμές που είχε θέσει το φοιτητικό κίνημα. Αντίθετα όλες οι δηλώσεις τους λένε ότι η «εκπαιδευτική μεταρρύθμιση» θα συνεχιστεί και ότι «η ίδρυση ιδιωτικών πανεπιστημίων είναι μια από τις βασικές μας προτάσεις ενόψει συνταγματικής αναθεώρησης και δεν θα υποχωρήσουμε». Και φυσικά το προσχέδιο νόμου είναι έτοιμο για χρήση ανά πάσα στιγμή τελειώσει ο διάλογος τους με την ΔΑΠ στη Βουλή.

Θυμόμαστε ακόμα ότι το πολιτικό πλαίσιο που βάλαν σχεδόν όλες οι γενικές συνέλεύσεις είναι ο συνολικός αγώνας ενάντια στην εκπαιδευτική αναδιάρθρωση. Κι αυτό που είδαμε όλο το καλοκαίρι ήταν ότι η εκπαιδευτική αναδιάρθρωση όχι μόνο δεν σταμάτησε εξαιτίας της κοινωνικής πίεσης που προκαλούσαμε, αλλά εκδηλώθηκε τα παιδιά που περιμέναμε να τα έχουμε δίπλα μας στις σχολές και στους αγώνες, ως πρωτοετείς. Κάποιες χιλιάδες από αυτούς δεν θα τους συναντήσουμε στις σχολές, γιατί θεωρούνται «ηλίθιοι» και «τεμπέληδες» αφού δεν κατάφεραν να αντεπεξέλθουν στην τρομοκρατία των πανελλαδικών εξετάσεων. Αναπαύοντας τους διαχωρισμούς ανάμεσα σε «έξυπνους» κι «ηλίθιους», «αιώνιους τεμπέληδες» και «συνεπείς εργατικούς φοιτητές», σε «θεωρητική» και «τεχνική» εκπαίδευση, στην ουσία ενταίνουν τους ταξικούς φρασμούς (ιδιαίτερα) προς όσους μαθητές επέλεξαν την τελευταία. Και γνωρίζουμε ότι αυτή η αναδιάρθρωση ξεκινάει από τα σχολεία για να καταλήξει στα πανεπιστήμια, οπότε τόσο η «βίαση του δόκα» όσο κι οι *αλλαγές* που προσθόνονται και τώρα στα τεχνικά λύκεια αποτελούν άλλο ένα χτύπημα της απέναντι στον αγώνα μας.

Τέλος στις συνέλεύσεις μας μιλούσαμε για αλλαγές σε εκπαίδευση-εργασία, ξέροντας ότι ο εργασιακός μεσαίονας που μας περιμένει μετά το τα πτυχίο/α μας κάθε άλλο παρά άσχετος είναι με τα χάλια του εκπαιδευτικού συστήματος. Και αυτό που πήραμε ως απάντηση το καλοκαίρι είναι ότι το πρόβλημα δεν είναι η ανεργία, η ακρίβεια, η ελαστική ή κι αλλιώς φτωχή εργασία, οι κατώτεροι μισθοί στην Ευρώπη, οι φόροι, τα «εργατικά ατυχήματα», αλλά αντίθετα το βασικό πρόβλημα είναι οι διαδηλώσεις όσων διαμαρτύρονται για όλα αυτά! Μια «συζήτηση» που μόνο ως «τυχαιο» δεν μπορούμε να εκλάβουμε το γεγονός ότι ξεκίνησε μετά τις μεγαλειώδεις και δυναμικές διαδηλώσεις που πραγματοποιήσαμε τον περασμένο Ιούνιο.

Απ' όλα τα παραπάνω γίνεται σαφές ότι ο φθ στην παιδεία θα συνεχιστεί και τη νέα χρονιά εμείς είμαστε εδώ γιατί έχουμε άλλους χιλιάδες επιβιβασούμε!

Χωρίς δισταγμό και παρά τις αντικειμενικές ξεκινήσουν δράσεις μέσα στην εξεταστική του κινήματος μετά απ' αυτές, έτσι ώστε να αρχίσουν καταλήψεις και των διαδηλώσεων. Ε καταλήψεις αυτή την στιγμή, είναι ανάγκη ο κό **πρωτοβουλίες αγώνα από τα κάτω** που θα αναμετρήσει. Πρωτοβουλίες αγώνα που γίνονται λογής γραφειοκράτες κι οι τραμικού της ΔΑ φορά, αλλά θα 'ρθουν έτοιμοι με στόχο να χει που συσπείρωσε πάρα πολύ ανένταχτο κομματι

Δεν πρέπει λοιπόν να καθυστερήσουμε **καθ τις σχολές και τα σχολεία κλειστά και του** δούμε διαδηλώσεις στις οποίες θα συμμετέχο εργαζόμενοι, που θα μιλοκάρουν τις αναδι κοινωνικής αναπακοής στους κρατούντες. Με **πρωτοβουλίες φοιτητών από συντονιστικά** και για να προπαγανδίσουμε την αναγκαιότητα **προστοιμάσουμε το έδαφος της σύγκρουσης** με να ξεκινήσει πιο δυναμικά, ν' ανοιχτεί κοινωνία για την ίδια την εκπαίδευση και την κοινωνία!

Στην κατεύθυνση αυτή καλούμε σε:

- **ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΣΤΟ ΠΑΝΕΚΙ ΤΗΣ ΤΕΤΑΡΤΗΣ 20/09 ΣΤΕΚΙ ΑΠΕΡΓΙΑΚΟ ΑΓΩΝΑ ΤΩΝ ΔΕ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ: 12:00 ΠΡΟΙ**
- **ΑΝΟΙΧΤΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΓΙΑ ΔΡΑΣΗΣ ΜΑΣ ΜΕΣΑ ΣΤΙΣ ΕΙ: ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 22/09 18:00 ΠΟ/**

ΠΑΙΔΕΙΑ
ΜΕ Η ΕΞΕΤΑΣΤΙΚΗ

ΘΟΙΣ

ιφές ότι ο φόβος των κυβερνώντων πώς η αναταραχή της νέα χρονιά, είναι απολύτως δικαιολογημένος. Κι άλλους χίλιους παραπάνο λόγους για να τους τον

αντικειμενικές δυσκολίες, πιστεύουμε ότι πρέπει να ζεταστική που θα έχουν ως στόχο την ανασυγκρότηση ώστε να προχωρήσουμε στον δρόμο των συνελεύσεων, γλώσσων. Εφ' όσον δεν υπάρχουν συνελεύσεις και ανάγκη ο κόσμος που συμμετείχε σ' αυτές να συστήσει άτω που θα προετοιμάσουν τον «δεύτερο γύρο» της να που γίνονται επιτακτικές αν σκεφθούμε ότι οι κάθε ήκοι της ΔΑΠ δεν θα «πιαστούν στον ύπνο» αυτήν την στόχο να χειραγωγήσουν/καταστειλούν αυτό το κίνημα αχτο κομματικά κόσμο.

ήσουμε καθόλου, αν θέλουμε σύντομα να δούμε όλες τά και τους καθηγητές σε απεργία. Αν θέλουμε να α συμμετέχουν μαζί μας ανέργοι, «νέοι» και «παλιοί» ν τις αναδιρθώσεις και θα δώσουν ένα μήνυμα ούντες. Με αυτή την προοπτική μαζευτήκαμε διάφορες νιστικά κατ'άληγης που υπήρχαν σε σχολές της Αθήνας, γκασιότητα του αγώνα μέσα στις εξεταστικές και να ηκρουντες μετά από αυτές. Στο χέρι μας είναι ο αγώνας χτεί κοινωνικά και να θέσει πιο ριζοσπαστικά ζητήματα ν κοινωνία γενικότερα.

ε:

ΠΑΝΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟ ΣΥΛΛΑΛΗΤΗΡΙΟ
09 ΣΤΕΚΟΜΕΝΟΙ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΟΙ ΣΤΟΝ
Α ΤΩΝ ΔΑΣΚΑΛΩΝ
:00 ΠΡΟΠΥΛΑΙΑ

ΥΣΗ ΓΙΑ ΤΟΝ ΣΥΝΤΟΝΙΣΜΟ ΤΗΣ
Α ΣΤΙΣ ΕΞΕΤΑΣΤΙΚΕΣ:
18:00 ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ

Πρωτοβουλία φοιτητών

ΝΑ ΜΕΤΑΤΡΕΨΟΥΜΕ ΤΙΣ ΑΙΘΟΥΣΕΣ ΤΗΣ ΠΛΗΘΗΣ ΣΕ ΖΩΝΤΑΝΕΣ ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ

Τον περασμένο Ιούνιο, τόσο οι φοιτητές, όσο και οι μαθητές βιώσαμε μια τραγική ειρωνεία. Οι μεν φοιτητές διαδηλώνοντας στους δρόμους όλης της Ελλάδας ενάντια στα νέα μέτρα ιδιωτικοποίησης και εντατικοποίησης της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης αντιμετώπισαν την κρατική βία (συλλήψεις, δακρυγόνα, ξυλοδαρμό με ή χωρίς ορειβατικούς κρίκους και ανάποδα γκλομπς) η οποία βία όχι μόνο δε μας τρομοκράτησε, αλλά μας συστηρίωσα ακόμα πιο δυναμικά στον αγώνα που δίναμε. Τον ίδιο καιρό οι μαθητές, άπντοι από το πολύ διάβασμα, φορτωμένοι με το άγχος του βαθμού και τις προσδοκίες της οικογένειας για είσοδο στα πανεπιστήμια δέχονταν την πανελλαδική ψυχολογική βία των εξετάσεων που είχε ως τελικό σκοπό τον διαχωρισμό τους στους άξιους και ανάξιους να υποστούν αυτά τα περιήγρια νέα μέτρα.

Αυτή η σύνδεση για μας δεν ήταν καθόλου τυχαία. Τόσο οι αλλαγές στα πανεπιστήμια, όσο και η βάση του 10 εντάσσονται στην ίδια λογική αναδιάρθρωσης της εκπαίδευσης. Την ίδια στιγμή ο νέος νόμος πλαίσιο μας ζητούσε να πληρώσουμε τα βιβλία μας στο πανεπιστήμιο, ήδη οι μαθητές πληρώνουν τα φροντιστήριά τους. Την ίδια στιγμή που ζητείται από τους εργαζόμενους φοιτητές να τελειώνουν τις σπουδές ως σε v+2 έτη (πράγμα στο οποίο δε μπορούν να αντεπεξέλθουν), οι μαθητές που λόγω οικονομικών και κοινωνικών συνθηκών δε μπορούν να αντεπεξέλθουν στις προσδοκίες του Ενιαίου Λυκείου σπρώχνονται στην υποτίμηση των Επαγγελματικών Λυκείων και των Επαγγελματικών Σχολών (ΕΠΑΛ, ΕΠΑΣ) στα οποία διαχωρίζονται ακόμη περισσότερο οι μαθητές των Τ.Ε.Ε. Την ίδια στιγμή που οι εταιρείες αναζητούν ειδικευμένο προσωπικό στα πανεπιστήμια, θα βρισκουν «καλύτερο» ειδικευμένο προσωπικό στα ΕΠΑΣ. Την ίδια στιγμή που η βάση του 10 χωρίζει τους μαθητές σε «έμπνους και ηλίθιους», οι νόμοι που προωθούν την αξιολόγηση και την ιδιωτικοποίηση της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης έχουν στόχο τον διαχωρισμό των σχολών σε παραγωγικές (καλές) και μη (κακές) για τις ανάγκες της οικονομίας πρόγρια που συνεπάγεται και την περαιτέρω αξιολόγηση των φοιτητών σε ικανούς και μη ικανούς να αντεπεξέλθουν σε αυτά τα κριτήρια.

Όλα τα παραπάνω μέτρα, όπως προαναφέραμε, δεν είναι παρά μέτρα που εξυπηρετούν την οικονομία (εγχώρια και μη). Αφού η οικονομία σε πανευρωπαϊκό αλλά και παγκόσμιο επίπεδο αλλάζει και ζητά ακόμη περισσότερη εξειδίκευση, δεν γίνεται παρά να την δημιουργήσει μέσω των αλλαγών στα εκπαιδευτικά συστήματα. Άλλωστε, η εκπαίδευση ήταν πάντα συνδεδεμένη ή καλύτερα εξυπηρετούσε τον καπιταλισμό και σε όλες τις βαθμίδες της ως ιδεολογικός μηχανισμός του κράτους αλλοτριώνει το άτομο. Το σχολείο επομένως, δε στέκεται μόνο στις γνώσεις που θα βοηθήσουν στην παραγωγή. Αντιθέτως, μέσω των ιεραρχικών δομών του και μέσω του είδησμονα καθηγητή ο μαθητής υιοθετεί και αποδέχεται την λογική της ιεραρχίας χωρίς να έχει τη δυνατότητα να την αμφισβητήσει. Με την αξιολόγηση και ολόκληρο το σύστημα διαχωρισμού «καλών» και «κακών» μαθητών εμφανίζεται η αντίληψη πως πάντα θα υπάρχει κάποιος που θα ελέγχει και θα βαθμολογεί. Οπότε η υποταγή και η πείθαρχία στον ανώτερο δεν είναι παρά τα μέσα για να «επιβιώσει». Μέσω του ανταγωνισμού που προωθείται μεταξύ των μαθητών και ονομάζεται «άμιλλα» προωθείται ακόμη περισσότερο το ρουφιάνεμα και ο νόμος της ζούγκλας που λέει «ο θάνατος σου, η ζωή μου». Όλα τα παραπάνω είναι αξίες της κοινωνίας και έω από τα εκπαιδευτικά συστήματα σήμερα. Στους χώρους εργασίας αυτή θα είναι η καθημερινότητα και οι αυτό μας προετοιμάζουν. Παράλληλα με όλα αυτά, η προστάθεια τους για εντατικοποίηση των ζωών μας και ανασχόληση μόνο με αυτό που μας έχουν επιβάλλει είναι φανερό πού αποβλέπει. να μας κλωτσάνε στο κεφάλι όσο είμαστε σκυμμένοι.

Αυτό το σχολείο, αυτά τα πανεπιστήμια, αυτή η εκπαίδευση, αυτός ο εργασιακός μεσαίωνας που μας περιμένει φθάνοντας ή για μας χωρίς εμάς. Ξεκινώντας από αυτή τη βάση, καταλάβαμε τις σχολές μας (κι όχι μόνο αυτές αλλά και νομαρχίες, κομματικά γραφεία, ραδιοφωνικούς σταθμούς) και βγήκαμε στους δρόμους να διαδηλώσουμε. Και μάθαμε πολλά. Μάθαμε ότι δε χρειάζεται να περιμένουμε τους εκλεγμένους ή αυτόκλητους «εκπροσώπους» μας (άρα ούτε και τα 15μελή), ούτε και τα έτοιμα κομματικά ελεγχόμενα συντονιστικά) για να δράσουμε. Ότι αντί να κοιτάμε ο καθένας «την πάρτη του», μπορούμε να δράσουμε συλλογικά και να διεκδικήσουμε το κοινό μας μέλλον. Ότι σε αυτόν και σε κάθε αγώνα δεν υπάρχουν κάποιον «πιο ειδικοί» και «πιο ίσοι», αλλά αντίθετος η αντίσταση είναι δουλειά όλων μας. Μάθαμε ότι οι εκπαιδευτικές αίθουσες μπορούν να ζωντανέψουν και να γίνουν κώπαρα αγώνα, διάλογου και δημιουργικότητας. Διαπιστώσαμε τέλος, ότι οι ξυλοδαρμοί και τα δακρυγόνα των ΜΑΤ αδυνατούν να μας σταματήσουν όταν έχουμε κατακτήσει όλα τα παραπάνω. Το βασικό που παραδεχόμαστε ότι έλειπε από τις κινητοποιήσεις μας ήταν η σύνδεση με τα υπόλοιπα κοινωνικά κομμάτια. Θεωρούμε ότι ο αγώνας μας πρέπει να ξαναεκκινήσει άμεσα μαζί με τους μαθητές. Όχι μόνο γιατί τα νέα μέτρα στοχεύουν κυρίως σε αυτούς. Όχι μόνο γιατί ο αγώνας αυτός έρχεται ως συνέχεια των μαθητικών καταλήψεων ενάντια στο νομοσχέδιο Αραμένη (στις οποίες κάποιον από εμάς συμμετείχαμε). Αλλά πρωτίστως γιατί απέναντι στην επίθεση που δεχόμαστε όλοι μαζί και που σκοπό έχει να μας κρατήσει διαχωρισμένους (και άρα αδύναμους), γεννιέται επιτακτικά το της αλληλεγγύης ανάμεσα σε μαθητές, φοιτητές, εκπαιδευτικούς, νέους και παλιούς εργαζόμενους και ανέργους.

ΝΑ ΒΡΕΘΟΥΜΕ ΜΑΖΙ ΣΤΟΝ ΔΡΟΜΟ ΤΩΝ ΣΥΝΕΛΕΥΣΕΩΝ, ΤΩΝ ΚΑΤΑΛΗΨΕΩΝ, ΤΩΝ ΔΙΑΔΗΛΩΣΕΩΝ

Πρωτοβουλία φοιτητών & μαθητών

ΣΥΝΔΕΟΝΤΑΣ ΤΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ, ΚΑΤΑΡΧΗΝ ΣΤΟΝ ΧΩΡΟ ΤΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ,

ΠΑΥΕΙΣ ΝΑ ΑΙΣΘΑΝΕΣΑΙ ΜΟΝΟΣ

Οι μαθητικές καταλήψεις το 2006 ξεκινάνε με μια σημαντική ιδιαιτερότητα: βρίσκονται πολύ κοντά χρονικά όχι μόνο με τις σημαντικότερες κινητοποιήσεις των φοιτητών τα τελευταία χρόνια, αλλά και με τη σημαντική απεργία ήδη 4 εβδομάδων των δασκάλων στην πρωτοβάθμια εκπαίδευση. Αυτό δεν είναι κάτι που πρέπει να θεωρηθεί αμελητέο. Είναι διαφορετικό να προχωράς στο μπλοκάρισμα της εκπαιδευτικής διαδικασίας με την αίσθηση ότι ξεκινάς μόνος σου –όπως λίγο-πολύ συνέβη κατά τη διάρκεια του μεγάλου κύματος καταλήψεων το '90-'91– και διαφορετικό να θεωρείς ότι αυτό που κάνεις **ακολουθεί** κάτι **άλλο**, **συνδέεται** με κάτι **άλλο**, τους φοιτητές, τους δασκάλους ή, ακόμα πιο πριν, τους αγωνιζόμενους φοιτητές και μαθητές στη Γαλλία. Οι μαθητικές καταλήψεις ξεκινούν ξέροντας ότι δεν είναι απομονωμένες, ούτε θέλουν να παραμείνουν απομονωμένες. Κι ακόμα περισσότερο: κατανοώντας τον αγώνα των προλετάριων δασκάλων και φοιτητών ως δικό σου αγώνα, είναι ευκολότερο να αντιληφθείς αυτό που συμβαίνει και σε σένα.

ΑΠΟΚΤΑΣ ΚΑΛΥΤΕΡΗ ΕΙΚΟΝΑ ΑΥΤΟΥ ΠΟΥ ΣΥΜΒΑΙΝΕΙ

Οι μαθητικές καταλήψεις **συνδέονται** και με την ιδιαίτερη ιστορία τους. Οι μαθητικές καταλήψεις του '90-'91, όταν «ειδικοί» και λοιποί λακέδες του κράτους έλεγαν ψευδώς ότι οι μαθητές βγαίνουν στους δρόμους μόνο και μόνο για να μη φορέσουν ποδιές, μπλόκαραν **ήδη από τότε** αυτό που πάει σήμερα να εφαρμοστεί ως ατομικός φάκελος του μαθητή που θα τον ακολουθεί σε όλες τις βαθμίδες της εκπαίδευσης: μαζί με αυτό, όμως, μπλόκαραν και τις πρώτες προσπάθειες του κράτους και του κεφαλαίου να μπει η αξιολόγηση στα σχολεία. Οι μαθητικές καταλήψεις του '99, παρ' όλο που δεν είχαν το επιθυμητό αποτέλεσμα, έθεσαν το θέμα όχι μόνο της εντατικοποίησης της σχολικής ζωής –με την αύξηση των εξεταζόμενων μαθημάτων που μετράνε για τις πανελλαδικές εξετάσεις και την είσοδο στα ΑΕΙ-ΤΕΙ– αλλά και το θέμα της **μετατροπής της ίδιας της ζωής σε συνεχή εργασία** για το σχολείο. Και αυτό το καταλαβαίνει κανείς καλύτερα αν συγκρίνει τι απαιτούν από τους μαθητές σήμερα και τι απαιτούσαν πριν από 15-20 χρόνια: οι μαθητές **δεν πρέπει** να έχουν σχεδόν καθόλου ελεύθερο χρόνο, πρέπει να διαβάζουν. Μήπως αυτή δεν είναι η βαθύτερη αιτία, η υλική βάση του αιτήματος για κατάργηση της βάσης του 10 για την εισαγωγή στα πανεπιστήμια; Ότι δε γουστάρουμε άλλη πίεση. Ότι θέλουμε να ζήσουμε;

ΑΝΤΙΛΑΜΒΑΝΕΣΑΙ ΠΙΟ ΚΑΘΑΡΑ ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΑΝΤΙΠΑΛΟΣ ΣΟΥ

Με τη συνολική μεταρρύθμιση **και των τριών βαθμίδων της εκπαίδευσης** που προωθεί το κράτος σήμερα –μια ματιά μόνο στα αιτήματα των φοιτητών και των δασκάλων θα πείσει τον οποιοδήποτε για το εύρος των μεταρρυθμίσεων– το κεφάλαιο προσπαθεί να λύσει βιαστικά όλα τα συσσωρευμένα προβλήματα που υπάρχουν στον χώρο της εκπαίδευσης και μαζί με αυτό να τελειώνει με τους προλεταριακούς αγώνες που τα δημιούργησαν. Πολύ σημαντική για το κεφάλαιο είναι η συνολική αξιολόγηση της παρεχόμενης εκπαίδευσης, γιατί έτσι μπορεί η παρεχόμενη εκπαίδευση να μετατραπεί σε εμπόρευμα, σε κάτι αξιοποιήσιμο για τους καπιταλιστές. Μόνο αν περάσει η **αξιολόγηση όλων** (μαθητών, καθηγητών, σχολικής μονάδας) είναι δυνατή: (α) η σύμπτυξη δημόσιου-ιδιωτικού τομέα και η είσοδος εταιρειών στα σχολεία, (β) το πέρασμα των σχολείων στους δήμους και η ευέλικτη εκπαίδευση, (γ) ο

χωρισμός μαθητών –και σχολείων– σε «καλούς» και «κακούς». Ο νόμος για τα Επαγγελματικά Λύκεια και τις Επαγγελματικές Σχολές διακωμωδεί την κρατικά παρεχόμενη τεχνική εκπαίδευση και βθαίνει το χάσμα διανοητικής και χειρωνακτικής εργασίας μέσα στη δευτεροβάθμια εκπαίδευση. Παράλληλα, μετασχηματίζει προς το χειρότερο και το **εργασιακό καθεστώς των εκπαιδευτικών** που μέχρι πρότινος εργάζονταν εκεί, ανοίγοντας την πόρτα για ευρύτερες αλλαγές στο εργασιακό καθεστώς όλων των εκπαιδευτικών· κάτι που το κεφάλαιο προσπαθεί να επιτύχει πολλά χρόνια τώρα.

ΚΑΙ ΔΙΕΞΑΓΕΙΣ ΕΝΑΝ ΑΓΩΝΑ ΠΟΥ ΘΑ ΑΛΛΑΞΕΙ ΚΑΤΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ

Ένα από τα σημαντικότερα μειονεκτήματα των μαθητικών καταλήψεων του '98-'99, το οποίο γινόταν αμέσως εμφανές για όποιον είχε ζήσει και τις καταλήψεις του '91, ήταν η **έλλειψη λόγου** από την πλευρά των ίδιων των μαθητών· λιγιστές μαθητικές προκηρύξεις στις διαδηλώσεις, στα σχολεία, στους δρόμους· Φτύνοντας τους κομματικούς διαμεσολαβητές και «καλοθελητές» δε θα έπρεπε να **δοθεί μια ευκαιρία** να πει ο καθένας αυτό που αισθάνεται, αυτό που καθημερινά τον πνίγει. Ο καθένας και η καθημία με την παρέα του/της. Έλληνες και μετανάστες μαθητές, μαζί. Όπως το '98-'99, όταν δόθηκε από τους μαθητές ενός λυκείου στη Νεάπολη έμπρακτα το παράδειγμα υπεράσπισης και αλληλεγγύης ενός ξένου συμμαθητή τους που συνελήφθη σε διαδήλωση· παράδειγμα του πώς χτυπιέται πραγματικά ο ρατσισμός και ποια κατεύθυνση θα έπρεπε να ακολουθήσει ολόκληρο το προλεταριακό κίνημα.

Είναι αλήθεια ότι οι μαθητικές καταλήψεις σήμερα έχουν περισσότερες εχθρικές σχέσεις να αντιμετωπίσουν απ' ό,τι στο παρελθόν, έχουν μεγαλύτερη πίεση απέναντί τους. Αυτή είναι όμως και η δύναμή τους. Γιατί όσο περισσότερες σχέσεις μετασχηματίζεις, τόσο η κοινωνικότητα που κατακτάς γίνεται πλουσιότερη.

ΜΑΖΙ ΜΕ ΤΟΥΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΥΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΙΣ ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΕΙΣ ΣΤΗΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ

Προλετάριοι εκπαιδευτικοί

ΝΑ ΦΤΙΑΞΟΥΜΕ ΣΤΑ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑ ΠΥΡΗΝΕΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ
ΔΙΠΛΑ ΣΕ ΔΑΣΚΑΛΟΥΣ-ΜΑΘΗΤΕΣ

ΜΕΤΑ ΤΙΣ ΦΟΙΤΗΤΙΚΕΣ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ ΒΡΙΣΚΟΝΤΑΙ ΟΙ ΑΠΕΡΓΟΙ ΔΑΣΚΑΛΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ ΜΑΘΗΤΕΣ. ΟΙ ΦΟΙΤΗΤΕΣ - ΤΟ ΠΟΤΑΜΙ ΠΟΥ ΠΣΩ ΔΕ ΓΥΡΝΟΥΣΕ- ΜΕΤΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΠΟΤΟΜΗ ΑΝΕΣ ΤΩΝ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΕΩΝ ΤΟΝ ΙΟΥΛΙΟ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΞΕΤΑΣΤΙΚΗ ΕΧΟΥΜΕ ΑΦΗΣΕΙ ΜΙΑ ΔΟΥΛΕΙΑ ΗΜΙΤΕΛΗ. ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ ΕΙΝΑΙ Η ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ & Η ΑΝΤΙΠΘΕΣΗ.

ΤΙΠΟΤΑ ΔΕΝ ΕΛΗΣΕΙ
ΟΣΟ ΓΙΑ ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ...
ΣΤΑ ΑΠΟΝΕΡΑ ΤΟΥ ΙΟΥΝΗ ΘΑ ΠΙΝΓΕΙ!

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΑ ΚΑΤΕΙΛΗΜΜΕΝΑ ΣΧΟΛΕΙΑ

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΑΠΕΡΓΟΥΣ ΔΑΣΚΑΛΟΥΣ - ΚΑΘΗΓΗΤΕΣ & ΣΕ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΑΓΩΝΙΖΟΜΕΝΟΥΣ ΜΙΘΩΤΟΥΣ

ΣΥΝΕΧΙΣΗ ΤΟΥ ΑΓΩΝΑ ΜΑΣ ΜΕ ΜΑΖΙΚΕΣ ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ ΔΙΑΡΚΕΙΑΣ

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ ΝΕΟ ΝΟΜΟ ΠΛΑΙΣΙΟ, ΤΗΝ ΑΝΑΘΕΩΡΗΣΗ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 16,
ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΤΩΝ ΜΕΤΡΩΝ ΠΟΥ ΕΧΟΥΝ ΨΗΦΙΣΤΕΙ (ΔΣΙΟΛΟΓΗΣΗ,
ΙΔΒΕ, ΔΟΑΤΑ

Η εξεταστική έληξε. Αυτό που δεν έληξε είναι οι εκκρεμότητες του ελληνικού κράτους με τις υποσχέσεις του στον εαυτό του και στα αφεντικά (Νέος νόμος πλάισιο, αναθεώρηση του Αρθρου 16, αξιολόγηση, ΙΔΒΕ, ΔΟΑΤΑΠ).

Η εξεταστική έληξε. Και τα πανεπιστήμια ετοιμάζονται να υποδεχτούν νέους φοιτητές ώστε να τους βάλουν στη μηχανή αναπαραγωγής του συστήματος, οι μεγαλοκαθηγητάδες ετοιμάζονται να παραλάβουν νέες έρευνες από το κράτος και τις εταιρείες και οι αριστεροί ψαρεύουν μέλη στις εγγραφές.

ΤΟ ΕΡΩΤΗΜΑ ΕΙΝΑΙ ΑΝ ΤΟ ΚΙΝΗΜΑ ΠΟΥ ΠΕΡΙΣ ΜΠΛΟΚΑΡΕ ΟΛΑ ΤΑ ΠΑΡΑΠΑΝΩ ΕΛΗΣΕ.

Όταν τον Ιούνιο το τελευταίο συντονιστικό έστειλε το κίνημα για διακοπές και εξεταστικές μιλώντας για πρώτη νίκη και απομαζικοποίηση λέγαμε ότι η απομαζικοποίηση δεν ήρθε μαγικά. Ήταν το αναμενόμενο αποτέλεσμα συγκεκριμένων πρακτικών που αποτέλεσαν τροχοπέδη στη γενίκευση του αγώνα (εμμονή στο διππυκο καταλήψεις-διαδηλώσεις, μπλοκάρισμα των προτάσεων για άλλες μορφές δράσης). Και αυτές οι πρακτικές έχουν συγκεκριμένους υπεύθυνους.

Μα το πιο σημαντικό ήταν ο μύθος για 1^η νίκη- μύθος που επιβλήθηκε από το ελεγχόμενο συντονιστικό και τα ΜΜΕ της αντιπάλαιψης. Για 1^η νίκη θα μιλήσουμε μόνο όταν ικανοποιηθούν τα 3 κεντρικά αιτήματα. Και ακόμα και τότε θα συνεχίσουμε με ριζοσπαστικοποίηση του αγώνα στα πανεπιστήμια και στους δρόμους. Αιτανώνοντας στους ελιγμούς της κυβέρνησης με επίθεση. Θα συνεχίσουμε τον αγώνα ενάντια στον καπιταλιστικό μονόδρομο της αναδιάρθρωσης της εκπαίδευσης με στόχο τη συνολική κριτική του εκπαιδευτικού συστήματος.

ΜΑΖΙΚΕΣ ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ ΔΙΑΡΚΕΙΑΣ ΞΑΝΑ

Είμαστε αντιμέτωποι με μια κρίσιμη απόφαση: είτε θα συνεχίσουμε είτε η κινηματική εμπειρία, η πολιτικοποίηση και η ζύμωση που κατακτήσαμε θα χαθεί. Οι δάσκαλοι και οι μαθητές είναι ήδη στο δρόμο. Πρέπει και οι φοιτητές- ανεξάρτητα με τις βουλές των αυτόκλητων ηγετών- να ξαναβρούμε στο δρόμο.

Πάμε για κατάληψεις διαρκείας με σαφή στόχο την ικανοποίηση των τριών αιτημάτων, μαζικές και δημιουργικές: να οικειοποιηθούμε τους χώρους σημαντόροντας την εκπαιδευτική διαδικασία και την έρευνα. Να τους ανοίξουμε στο κίνημα και στην κοινωνία.

Πάμε για αγώνα κτημένο στην εμπειρία του Μάη- Ιούνη. Να αποφύγουμε τα λάθη και να δράσουμε κινηματικά και ριζοσπαστικά.

- Να διαφυλάξουμε τη δημοκρατία μέσα στο κίνημα. Αρροσδιομοκρατικές συνελεύσεις κατάληψης δικών πλάισια- καπέλα. Χώρος να εκφραστούν όλες οι τάσεις του κινήματος και όλες οι προοπτικές πάνω στα αιτήματα κ τη δράση.

- Να είμαστε αδιάλλακτοι με τους εχθρούς μας (απεργοσπάστες καθηγητές & φοιτητές, μπάτσοι, ΜΜΕ και κάθε λογής διαχειριστές). Οι μόνοι που έχουν λόγο πάνω στο κίνημα είναι οι ίδιοι οι καταλήψεις και οι αγωνιζόμενοι φοιτητές. Η στάση που αρμόζει στους εχθρούς μας δεν είναι ο διάλογος ούτε η πειθα. Είναι η επίθεση και η περιφρούρηση.

- Να επιμένουμε στα 3 κεντρικά αιτήματα που μας συσπειρώνουν. Να ξεμπερδεύουμε με τα επιβεβλημένα από τα πάνω αιτήματα των πλάισιών που δεν κάνουν τίποτα άλλο από το να μας περιορίζουν και να μην αφήνουν τα ριζοσπαστικότερα αιτήματα να αναδειχθούν.

- Να ξεπεράσουμε το ήδη κεκτημένο της μίας πορείας/ βόρδα και να προβούμε σε καθημερινές ποικίλορφες δράσεις. Κεντρικές & περιφερειακές, συντονισμένες μέσα στο συντονιστικό ή αυτόνομα μέσα από πρωτοβουλίες. (σχηματοσπαστικές πορείες, αποκλεισμοί δρόμων, κεντρικές ζωντανές κατάληψεις)

ΤΕ Ο ΕΦΙΑΛΤ
ΟΝΕΙΡΑ ΤΩΝ
ΓΙΑ ΠΗΔΩΝ

ΣΧΟΛΕΙΑ: ΟΤΑΝ ΟΙ ΠΡΟΘΑΛΛΑΜΟΙ ΤΩΝ

Το γεγονός ότι μετά τους φοιτητές βγαίνουν στη ζήτηση της παιδείας είναι συνολικό & συνολικό που χρόνια επικριρείται αφορά όλη τη ρακοκο σύμφωνα με τις ανάγκες του συστήματος (εξεί εντατικοποίηση, εξαιτομίκευση, ανταγωνισκότε με σπασμοδικές & πρόχειρες κινήσεις προύπο Αν το σύστημα παιδείας που επιβλήθηκε από τ ξεμπερδύει με τη νεκρώσιμη τελετή του ώστε τον μόνο τρόπο που γίνεται: καταστρέφοντας.

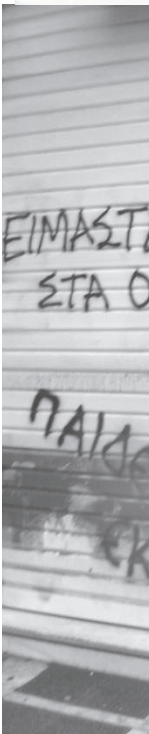
ΔΑΣΚΑΛΟΙ-ΚΑΘΗΓΗΤΕΣ. ΕΧΘΡΟΙ ΣΤΗΝ

Τα αποκλειστικά μέχρις στιγμής οικονομικά αι τους ούτε της συνεκτικότητας τους λογικής αλλά επίθεσης στους μισθογούς (χαμηλοί μισθοί, ελ στον αγώνα τους είναι προϋπόθεση του δικού ι: δέκονται εκβιασμούς από ΜΜΕ & «αναγκασμο μπορούμε να κάνουμε είναι να καταλάβου στα οδοσφράγματα του αγώνα μας. Οι απεργίες των δασκάλων πρέπει να είναι στην εκμετάλλευση της σφραγίας τους. Αν εργαζόμενους- άνεργους, έλληνες και ξένο Το τι μορφές μπορεί να πάρει ο αγώνας των κα συνδικάτα τους που χρόνια τώρα συνηθολογο κινητοποιήσεις- ποροτεκνηματα. Είμαστε σίγουι αυτά.

ΑΠΟ ΤΙΣ ΑΙΘΟΥΣΕΣ ΤΗΣ ΠΑΡΗΣΗΣ Η ΖΩ

Μετά τον Αρσένη τα σχολεία ξανακαταλαμβάνο καβαλές ούτε απλή κοπάνα. Η αιτία των κινητη σχολείου. Καθημερινή καταπίεση & πνευματικ από τον καθηγητή-αυθεντία... Μερικά μόνο σ καθημερινά στα σχολικά κέντρα τους κλέ μετατραπεί σε εξεταστικά κέντρα που προ φτύνοντας έξω όσους δεν έχουν τα μέσα ή παλεύουν εξαιτομικερμένα για ένα καλύτερ υποτίθεται τις επιθυμίες τους. Και είναι α από τους πλέον καταπιεστικούς θεοσούς:

Ακριβώς για αυτό κάθε μαθητική κινητοποίηση το πακνίδι. Η κυριαρχία της ΚΝΕ- που υπό ι μαθητές- είναι πλασματική & οφειλεται στις πρ Οι σημερινές κινητοποιήσεις είναι αφορηή ώστ αγώνα τους & να ξετυλίξουν την αυτόνομη δρά φαντασία και κυρίως τη σύνδεση με τη γειτονιά

ΝΑ ΓΝΟΥΝ ΟΙ ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ ΤΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ ΠΥΡΗΝΕΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ ΟΛΗΣ ΤΗΣ ΓΕΙΤΟΝΙΑΣ, ΚΑΙ ΟΙ ΠΟΡΕΙΕΣ ΤΟΥΣ ΑΚΗΔΕΜΟΝΕΥΤΗ ΓΙΟΥΡΤΗ.

ΜΑΘΗΤΕΣ-ΚΑΘΗΓΗΤΕΣ ΜΑΖΙ (?)

Η συμπόρευση μαθητών- καθηγητών είναι αναγκαία γιατί σπάει έμπρακτα την κρατική προπαγάνδα περί «ανηλικιωμένων κοινωνικών ομάδων». **Αν οι μαθητές καλά κάνουν και πολεμάνε καθημερινά από τα θρανία την εξουσία του καθηγητή, άλλο τόσο πρέπει να βγαίνουν στο δρόμο μαζί τους σπάζοντας τους διακορισμένους ρόλους που το σχολείο έχει επιβάλει & τις μαλακίες των ΜΜΕ για καρένα μαθήματα.**

Μπορεί από αυτόν τον αναβρασμό να ξεσπάσει μία γενικευμένη εκπαιδευτική εξέγερση; Η απάντηση θα δοθεί εκεί που πρέπει: στους δρόμους, στις συνελεύσεις, στις κατελημμένες σχολές και στα σχολεία, στις απεργίες. Αυτό που μας αναλογεί είναι να χρησιμοποιήσουμε κάθε μέσο που θα ριζοστασιατικοποιήσει τον αγώνα μας ώστε να είναι διάχυτος στην κοινωνία, αυτοοργανωμένος, αντιεραρχικός και αδιαιμοσάλαβτος. Το σίγουρο είναι πως δεν είναι καιρός για παλινοβίδες. Αν θέλουμε να μπλοκάρουμε το νόμο, αν θέλουμε να πάμε ένα βήμα πιο πέρα από πέρα τώρα είναι η στιγμή.

Η αποτελεσματικότητα και η διάρκεια του αγώνα μας εξαρτάται από την αυτονομία του. Φοιτητές-μαθητές- εργαζόμενοι δεν έχουμε ανάγκη από κανένα επίσημο ηγέτη ούτε κάποιον διακορισμένο καθοδηγητή να διαχειριστεί την υπόθεσή μας. Δεν έχουμε να κάνουμε κανένα διάλογο με την κυβέρνηση. **Οι ίδιοι γνωρίζουμε καλύτερα από όλους τα συμφέροντά μας και ο αγώνας μας θα γίνει υπό τους δικούς μας όρους.**

Στον εκβιασμό της κατασκευασμένης κοινής γνώσης να επιστρέψουν οι μαθητές στα σχολεία, στον εκβιασμό του κράτους που κόβει μισθούς από τους απεργούς δασκάλους, απαντάμε με καταλήψεις αλληλεγγύης.

Και στον εκβιασμό της οραλής ακαδημαϊκής λειτουργίας στα Πανεπιστήμια απαντάμε με σαμπσιτάρισμα της εκπαιδευτικής διαδικασίας και ανοικτές καταλήψεις.

**ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΗΝ ΕΠΙΘΕΣΗ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ
ΝΑ ΑΝΤΙΤΑΣΟΥΜΕ ΤΗΝ ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΜΕΝΗ ΔΡΑΣΗ ΜΑΣ**

αγώνας για μια άλλη εκπαίδευση είναι ο αγώνας για μια άλλη κοινωνία.

ναυπηγοί ★ ΑΥΤΟΝΟΜΟΙ

ΜΟΙ ΤΩΝ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΩΝ ΜΠΛΟΚΑΡΟΥΝ ΤΟ ΣΥΣΤΗΜΑ

γίνουν στο δρόμο οι δάσκαλοι και οι μαθητές δείχνει το προφανές: το & συνολικά είναι η επίθεση σε αυτό. Η καπιταλιστική αναδιάρθρωση τη ραχοκοκαλιά της παιδείας. Κάθε βαθμίδα πρέπει να αναδιάρθρωθεί (εξειδίκευση & καταμερισμός της γνώσης, πειθαρχία, έλεγχος, ιεραρχία, ανταγωνιστικότητα). Αυτό που το κράτος προσπαθεί κρύφα τώρα να πετύχει τις προϋποθέσει τον μαρσασμό και την καταστροφή του παλιού μοντέλου. Πήκε από το κράτος πρόνοιας είναι νεκρό, το κράτος βιάζεται να η του ώστε να περάσει στο νέο, ζωτικό για τον καπιταλισμό, μοντέλο με αέφροντας.

ΡΟΙ ΣΤΗΝ ΤΑΣΗ- ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ ΣΤΟΝ ΔΡΟΜΟ

ονομικά αιτήματα των δασκάλων δεν είναι απόρροια του συντηρητισμού γκής αλλά της συνολικότερης υποβάθμισης της εργασίας και της « μισθοί, ελαστικοποίηση, ανασφάλεια, ανεργία...). Η αλληλεγγύη μας του δικού μας αγώνα. Όταν κάνουν μεροκάματα επειδή απεργούν, αγανακτισμένους γονείς να γυρίσουν στα σχολεία, **το ελάχιστο που αταλάβουμε τις σχολές μας. Έτσι και οι απεργίες τους θα στηθούν**. **εί να είναι ένας ακόμα σταθμός στον αγώνα τον από κάτω ενάντια** **ς τους. Αγώνας κοινός για ειδικευμένους- ανειδίκευτους,** **ς και ξένους. Άρα αγώνας ταξικός ενάντια σε κράτος & αφεντικά.** **ας των καθηγητών εξαρτάται από το αν θα απεγκλωβιστούν από τα** **νηκολογούν με το κράτος και περιορίζονται σε προσωριακές** **μαστε σίγουροι πως υπάρχουν δάσκαλοι –απεργιοί που τα έχουν βαρεθεί**

ΕΣ Η ΖΩΗ ΚΑΝΕΙ ΚΟΠΑΝΑ... ΞΑΝΑ!

παλαμβάνονται και οι μαθητές βγαίνουν στους δρόμους. Δεν είναι ούτε των κινητοποιήσεων είναι βαθιά ριζωμένη στην ίδια τη δομή του πνευματική βία, ιεραρχία, πειθαρχία, ρατσισμός, μονοπώλιο της γνώσης **κά μόνο στοιχεία που κάνουν τους μαθητές να νιώθουν ότι** **α τους κλέβουν τη ζωή. Άλλωστε τα σχολεία σήμερα έχουν** **α που προετοιμάζουν αυριανούς φοιτητές και εργαζόμενους,** **τα μέσα ή τη διάθεση να αντέξουν. Οι μαθητές εξαναγκάζονται να** **να καλύτερο βαθμό ώστε να είναι σε θέση να εκπληρώσουν** **και είναι αναγκασμένοι να σπαταλούν τη ζωή τους ανάμεσα σε δύο** **θεορούς: το σχολείο & την οικογένεια.**

νητοποίηση είναι απρόβλεπτη. **Αυτοί ξέρουν καλύτερα από όλους μας** **- που υπό το προσωπείο του ΣΑΣΑ εκπαιδεύει μέλη & περικαρκαώνει** **εται στις παραδοσιακές μεθόδους χειραγώγησης του Κ.Κ.** **ιμορφή ώστε οι μαθητές να στραφούν σε άλλες μορφές οργάνωσης του** **όνομη δράση τους. Με τα δικά τους όπλα: τον αυθορμητισμό, τη** **: τη γειτονιά.**

Σχετικά με την «αναπλήρωση των χαμένων ωρών»

Θωμάς Γκραντγκράντ, κύριε. Ο πραγματιστής. Ο άνθρωπος των έργων και των υπολογισμών. Ο άνθρωπος που στηρίζει στην αρχή ότι δύο και δύο κάνουν τέσσερα και τίποτα περισσότερο, και που κανείς ποτέ δε θα μπορέσει να τον πείσει να δεχτεί κάτι παραπάνο... Με μια μεζούρα και μια ζυγαριά και την προπαίδεια πάντα στην τσέπη, κύριε, έτοιμος να ζυγιάσει και να μετρήσει κάθε ανθρώπινο φορτίο και να σου πει ακριβώς την αξία του... Μ' αυτό τον τρόπο και τώρα, αντικαθιστώντας τη λέξη «κύριε» με τις λέξεις «παιδιά και κορίτσια», ο Θωμάς Γκραντγκράντ παρουσίασε το Θωμά Γκραντγκράντ στα μικρά σταμνάκια που αραδιασμένα μπροστά του περίμεναν να γεμίσουν ως απάνω με πραγματικότητες.
Κάρολος Ντίκενς, Δύσκολα Χρόνια

Η «αναπλήρωση των χαμένων ωρών» είχε αρχίσει ήδη από την 2η και 3η βδομάδα της μεγάλης απεργίας μας να μονοπωλεί το ενδιαφέρον των ΜΜΕ και του ΥΠΕΠΘ με σαφώς **εχθρική σκοπιμότητα** τόσο για να εκφιάσει τους απεργούς όσο και να τρομοκρατήσει και ν' αγχώσει τους γονείς στρέφοντάς τους ενάντια στην απεργία. Αίφνης, κι ενώ ακόμα απεργούσαμε, ένας τρίτος παράγοντας έκανε την εμφάνισή του στο show περί «αναπλήρωσης»: μέλη του ΔΣ της ΔΟΕ αναφέρονταν «με υπευθυνότητα» στο πως θα καλυφθούν «οι χαμένες ώρες», υπονομεύοντας τον αγώνα μας. Ακύρωναν μ' αυτόν τον τρόπο όχι μόνο την ίδια την πράξη της απεργίας (δεν μπορεί ν' απεργεί και ταυτόχρονα να σκέφτεσαι τις δόθεν κακές συνέπειες της απεργίας σου), αλλά σαμποτάριζαν και το περιεχόμενό της: όλα τα **ποιητικά** ζητήματα αυτού του αγώνα μεταφράζονταν σε **ποσότητα ύλης** που θα έπρεπε να διοχετευθεί στους μαθητές-μικρά σταμνάκια ταχύρρυθμα και εντατικά τα Σάββατα, τις αργίες, στο επιμηκυνόμενο καθημερινό ωράριο, στην παράταση του σχολικού έτους και οι προτάσεις επ' αυτού συναγωνίζονταν σε ταχύτητα τις τηλεοπτικές διαφημίσεις!

Κάθε συζήτηση περί «αναπλήρωσης» πρέπει ν' αντιμετωπιστεί μέσα απ' το πρίσμα της **περικοπής της ύλης**: τα καινούργια βιβλία με την αυξημένη τους ύλη και το μεγαλύτερο βαθμό δυσκολίας ήδη αποτέλεσαν ένα από τα ζητήματα αιχμής της απεργίας μας, συνεπώς η **περικοπή της ύλης** και η προσαρμογή της στις ανάγκες των μαθητών μας πρέπει ν' αποτελούν την πρωταρχική βάση συζήτησης. Ο κάθε εκπαιδευτικός γνωρίζει τι πρέπει να διδαχθεί και τι πρέπει να περικοπεί ανάλογα με τις ιδιαιτερότητες της τάξης του και με παιδαγωγικά κριτήρια. Είναι εξάλλου μια καλή ευκαιρία έστω και τώρα να μελετηθούν κριτικά τα καινούργια βιβλία που, και χωρίς την απεργία, με τους εντατικούς τους ρυθμούς θα δημιουργήσουν στρατιές «αργόστρωφων» μαθητών. Και όποιος είτε αφελώς είτε εκ του πονηρού αναμασά το ιδεολόγημα του «λειτουργού», ας τοποθετηθεί τώρα πάνω στην «παιδαγωγική αξία» της εντατικής κατανάλωσης κεφαλαίων και σελίδων επί σελίδων μέσα σε 7ωρα, 8ωρα και αργίες. Είναι εξάλλου μια καλή ευκαιρία έστω και τώρα να τοποθετηθούμε ενάντια στην εισαγωγή του 7ωρου από φέτος με την προσθήκη δεύτερης ξένης γλώσσας και του νέου **ωρολόγιου προγράμματος** που μας φορέθηκε πριν αρχίσει η απεργία.

Ο ποιαδήποτε νύξη περί παράτασης του έτους, περικοπής σχολικών εκδρομών (π.χ. θεατρικές παραστάσεις, που κάποια παιδιά μπορούν να παρακολουθήσουν μόνο μέσω του σχολείου), περικοπής διακοπών, μαθημάτων τα Σαββατοκύριακα κλπ θ' αποτελεί **τιμωρία** τόσο για τους μαθητές όσο και για τους απεργούς των 30 αυτών ημερών. Είναι βέβαιο δε ότι μια τέτοια **εντατικοποίηση** και **εξόντωση** των μαθητών θα βρει ενάντιους τους γονείς που θα στραφούν δικαιολογημένα εναντίον μας. Στην περίπτωση δε που τέτοιες προτάσεις συνδεθούν με αποζημίωσή μας, μπαίνει επιπρόσθετα και ζήτημα **ηθικής τάξης**. Η απεργία είχε ένα κόστος που το αποδεχτήκαμε με την ίδια μας την πράξη και σε τελευταία ανάλυση η οικονομική του διάσταση είναι η

λιγότερο σημαντική. Τα δε «αγωνιστικά» που ακούγονται από τη ΔΟΕ περί «ανοίγματος του δρόμου» για να διεκδικήσουν κι άλλοι εργαζόμενοι τα «λεφτά της απεργίας» είναι εκ του πονηρού: δε γνωρίζουμε πολλούς απεργούς οδηγούς λεωφορείων, μεταλλεργάτες, βιβλιοπώληδες κλπ που απαιτήσαν τα παρακρατηθέντα λεφτά τους με την υποχρέωση να κάνουν εντατικά δρομολόγια, αμμοβολές, κουβαλήματα βιβλίων κλπ υπερωριακά ή τα Σάββατα, για να «αποζημιώσουν» έτσι όσους «ζημιώσαν» με τη στέρηση των υπηρεσιών τους!

Κάθε αγώνας είναι συσχετισμός δυνάμεων. Το ίδιο και η έκβασή του. Αν γυρίσουμε πίσω στο χρόνο, το χειμώνα του 90-91 οι καταληψίες μαθητές δεν έστελιναν απλά τον Κοντογιαννόπουλο σπίτι του και τα σχέδια που τότε αυτός είχε αναλάβει να προωθήσει στο χρονοντούλαο. Κατοχύρωσαν επίσης την αξιοπρέπεια των όρων του αγώνα τους: καμιά απειλή «αναπλήρωσης» δεν τους καταδιώκε. Αντίθετα, οι ηττημένοι απεργοί καθηγητές του '97 επέστρεψαν στην ταπεινώση των υπερωριών (και όλοι θυμόμαστε το άθλιο θέαμα των απεργοσπαστών που έτρεχαν κι αυτοί να αναλάβουν μερικές!)

Πρακτικά, θεωρούμε ότι ο συνδυασμός περικοπής της ύλης με **αναδιαμόρφωση του ισχύοντος διδακτικού ωραρίου** (πχ αξιοποίηση δευτερευόντων μαθημάτων) θα είναι επαρκής για τη διδασκαλία των κύριων μαθημάτων της Γλώσσας και των Μαθηματικών. Εξάλλου θα προέκυπταν πολλά τεχνικά προβλήματα (και άφθονη γελοιότητα), αν αυτό συμμεριελάμβανε και τα μαθήματα των ειδικοτήτων ή και το ολόημερο(!)

Κι επειδή τα ενοχικά σύνδρομα περισσεύουν στον κλάδο μας, είναι σίγουρο ότι αν κάποιοι εκπαιδευτικοί θεωρήσουν, καλή τη προθέσει, ότι πρέπει να προστεθούν έστω και λίγες υπερωριακές διδασκαλίες, αυτό θα έχει τη σύμφωνη γνώμη των γονιών και δε θα χρησιμοποιηθεί μπουμεραγκ εναντίον τους;

Όποιος δεν μπορεί με σθένος να στηρίζει τον αγώνα που έδωσε, δε θα φανεί απολογούμενος τώρα προσπαθώντας να αποδείξει την «υπευθυνότητά» του με μπαλώματα «αναπλήρωσης» στην πλάτη πιτσιρικιών;

Είναι επίσης σίγουρο ότι η συζήτηση περί «αναπλήρωσης» και οι τεχνικές λεπτομέρειές της είναι τόσο αθώα και δε ναρκοθετούν κάθε μελλοντικό αγώνα – αρχής γενομένης από τη σημερινή 24ωρη – είτε στη συνείδηση των απεργών είτε από την πλευρά του αντιπάλου μας. Πριν μόλις μερικές μέρες (29/10), ο γ.γραμματέας του ΥΠΕΠΘ δήλωσε απροκάλυπτα ότι το ζήτημα της «αναπλήρωσης» θα «διευθετηθεί» αρκεί να μην υπάρξουν περαιτέρω απεργιακές κινητοποιήσεις!

Το μόνο σίγουρο για μας είναι ότι σε κάθε περίπτωση το ζήτημα αυτό πρέπει να είναι απόφαση του **συλλόγου των εκπαιδευτικών** που θα δώσει τις γενικές κατευθυντήριες γραμμές και όχι μεμονωμένα των συλλόγων διδασκόντων.

**ΚΑΜΙΑ «ΑΝΑΠΛΗΡΩΣΗ ΧΑΜΕΝΩΝ ΩΡΩΝ» ΓΙΑΤΙ Ο ΑΓΩΝΑΣ ΜΑΣ ΔΕΝ
ΗΤΑΝ «ΧΑΜΕΝΕΣ ΩΡΕΣ»**

ΑΠΕΡΓΟΙ ΔΑΣΚΑΛΟΙ ΠΟΥ ΣΥΝΕΧΙΖΟΥΝ ΝΑ ΕΧΟΥΝ «ΥΠΕΡΒΟΛΙΚΕΣ ΑΠΑΙΤΗΣΕΙΣ».

ΠΡΟΤΑΣΗ ΤΗΣ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗΣ ΚΑΤΑΛΗΨΗΣ ΓΙΑ ΤΗ ΓΕΝΙΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΦΟΙΤΗΤΙΚΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΕΜΜΕ (29/1/2007)

Την Τετάρτη 10 Γενάρη ξεκίνησε στο ελληνικό κοινοβούλιο, η συζήτηση για την αναθεώρηση του άρθρου 16, με δεδομένη τη συναίνεση των δύο μεγάλων κομμάτων, ΝΔ και ΠΑΣΟΚ, ώστε να ψηφιστεί το Μάρτιο. Μετά από τους τακτικούς ελιγμούς της κυβέρνησης, ορίστηκε η συγκεκριμένη ημερομηνία, ώστε να μας μπροστά στον ύπνο και να μη βρουν μπροστά τους τις κοινωνικές αντιδράσεις που ξεσπάζουν μια τέτοια επιλογή. Παρόλα αυτά δόθηκε δυναμική απάντηση στις 10 Γενάρη με μαζικά συλλαλητήρια σε όλες τις πόλεις της Ελλάδας (Αθήνα, Θεσσαλονίκη, Ξάνθη, Χανιά, Πάτρα, Βόλος, κτλ) με την συμμετοχή των απεργών δασκάλων και καθηγητών, των φοιτητών και των μαθητών καθώς και στις 17 Γενάρη με δυναμικές πορείες σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη. Η μαχητική παρουσία μας στους δρόμους και οι 300 καταλήψεις πανελλαδικά στρίψωσαν την κυβέρνηση μ' αποτέλεσμα ν' ακολουθήσει τον δρόμο της άθλιας προπαγάνδας και του στιγματισμού του πανεπιστημιακού ασύλου προσπαθώντας ν' αποσπάσει την κοινωνική συναίνεση για τις αναδιρθρωτικές πολιτικές του κεφαλαίου. Κάτι που δεν κατάφερε αφού στις 24 Γενάρη το φοιτητικό κίνημα ξαναβγήκε στους δρόμους και επιπλέον απαίτησε από τη ΓΣΕΕ να κηρύξει γενική απεργία αλλά και να ξεχάσει κάθε πρόθεση ίδρυσης της Ακαδημίας Εργασίας.

Η αναθεώρηση του άρθρου 16 ανοίγει το δρόμο για την ίδρυση ιδιωτικών πανεπιστημίων, την ένταση των ταξικών φραγμών στην εκπαίδευση, την υποβάθμιση της ήδη απαξιωμένης δημόσιας εκπαίδευσης και τη "νομιμοποίηση" των επιχειρηματικών δραστηριοτήτων στα δημόσια πανεπιστήμια (χορηγίες, έρευνα κτλ). Το πλαίσιο της γενικότερης αναδιρθρωτικής πολιτικής στην εκπαίδευση συμπληρώνουν ο νόμος- πλαίσιο (κατάργηση ασύλου, θέσπιση ορίων φοίτησης, περικοπή δωρεάν συγγραμμάτων κτλ.) που η κυβέρνηση σπεύδει ν' αναστήσει μετά την ολική αντίσταση του φοιτητικού κινήματος τον Μάη-Ιούνη καθώς και τα ψηφισμένα νομοσχέδια που αφορούν στην αξιολόγηση και στα ΙΔΒΕ-ΔΟΑΤΑΠ. Μέσω της εκπαιδευτικής αναδιρθρωσης προσπαθείται η δημιουργία του νέου μοντέλου του εργαζόμενου που οφείλει να είναι κινητικός, ευέλικτος και χωρίς συλλογικά δικαιώματα άρα εξοστρακισμένος και ευάλωτος στις ορέξεις των αφεντικών!

Ο οδοστρωτήρας της εργασιακής και εκπαιδευτικής αναδιρθρωσης οξύνει την εργασιακή ανασφάλεια που υπάρχει ήδη και βιώνουμε εμείς, οι φοιτητές των ΕΜΜΕ, που αναγκάζομαστε να δουλεύουμε άμισθο κάτω από την πρόφαση της πρακτικής άσκησης - μαθητείας. Όλοι ξέρουμε ότι στην πραγματικότητα μιλάμε για απλήρωτη εργασία, εκμετάλλευση και κοροϊδία. Θεωρούμε πως το γενικευμένο καθεστώς της επισφαλούς-ελαστικής εργασίας κυριαρχεί πλέον μέσα στα πανεπιστήμια όπου οι φοιτητές δουλεύουν και κάνουν έρευνες σε εργαστήρια απλήρωτοι και έξω από τις σχολές όπου, υπό τον εκβιασμό της ανεργίας, κυρίως νέοι εργαζόμενοι αναγκάζονται να δουλεύουν κακοπληρωμένα 3ωρα και 4ωρα σε καθεστώς συμβάσεων ορισμένου χρόνου ή μούρης εργασίας. Βέβαια, τα της σχολής των ΕΜΜΕ δεν περιορίζονται στην πρακτική άσκηση αλλά επεκτείνονται στο κτίρι και στην προσπάθεια αναπροσαρμογής των σπουδών στην κατεύθυνση της εξειδίκευσης, διαγραφή μεταπτυχιακών φοιτητών από τη Γενική Συνέλευση Τμήματος ανοίγει διπλά πόρτα για την εφαρμογή του νόμου πλαισίου και της ρύθμισης για ν+2 χρόνια φοβέβια μπροστά σε αυτήν την αυθαιρεσία στεκόμαστε δίπλα και στον αγώνα του Μεταπτυχιακών ο οποίος μήηκε και αυτός δυναμικά στο χορό των κινητοποιήσεων.

Τώρα που η επίθεση ενάντια στα συμφέροντα και στο μέλλον μας κορυφώνεται, τώρ οξύνουμε και τον αγώνα μας! Με πολύμορφες δράσεις (καταλήψεις, πορείες, μπλοκαρίσματα παρεμβάσεις ενημέρωσης κ.α) και σε συντονισμό με άλλους φοιτητικούς συλλόγους και αντιστεκόμενα κομμάτια που πληττονται άμεσα από τις αλλαγές αυτές (μαθητές, δάσκαλοι, εργαζόμενοι και άνεργοι) πρέπει να δώσουμε δυναμική απάντηση ενάντια στις προ κεφαλαίου. Στην κατεύθυνση της κλιμάκωσης καλούμε τους εργαζόμενους, τα ηρ και δευτεροβάθμια σωματεία και τα συνδικάτα να συμπαρασταθούν στον αγώνα επιπλέον απαιτούμε από την ΓΣΕΕ αντί να σκέφτεται την ίδρυση της Ακαδημίας Επιστήμης γενική απεργία ενάντια στο σύνολο της εκπαιδευτικής αναδιρθρωσης, όλους, από την ενεργή συμμετοχή μας, εξαρτάται η ανατροπή των κυβερνητικών υπερπρασίνου του εργασιακού μας μέλλοντος, η αξιοπρέπεια μας!

Έτσι όπως το φοιτητικό κίνημα με τη δυναμική του δράση πέτυχε το "νά εφαρμογής των νομοσχεδίων για αξιολόγηση - ΙΔΒΕ - ΔΟΑΤΑΠ και της ψήφισης των πλαισίου τον Ιούνιο, με αγώνα διαρκείας θα νικήσουμε και πάλι.

ΚΑΜΙΑ ΣΥΝΑΙΝΕΣΗ ΣΕ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗ ΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΚΗ ΑΝΑΔΙΡΘΡΩΣΗ.

ΕΜΠΡΟΣ ΓΙΑ ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ, ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΙΣ, ΔΙΑΔΗΛΩΣΕΙΣ.

Απαιτούμε:

- Να μην αναθεωρηθεί το άρθρο 16
- Να μην εφαρμοστούν- να σταματήσουμε τα ψηφισμένα Νε ΙΔΒΕ- ΔΟΑΤΑΠ
- Να αποσυρθεί ο νόμος πλαίσιο
- Κάτω τα χέρια από το άσυλο
- Ούτε μια ώρα απλήρωτοι! Όχι στην άμισθη-επισφαλή εργα
- Δωρεάν σπουδές, σίτιση, στέγαση, μεταφορές
- Καμία διαγραφή φοιτητών. Άρση της αντιδραστικής απόφα της συγκεκριμένης αντιδραστικής ρύθμισης.
- Ενιαίο κτίριο που να καλύπτει όλες τις λειτουργικές και διο τμήματος.
- Καμία αναπροσαρμογή του προγράμματος σπουδών!
- Καμία δίωξη αγωνιστών απ' τις πανεκπαιδευτικές πορείες. Α απελευθέρωση των τριών προφυλακισμένων δια τα γεγονότ Κ.Κατσαδούρο, Τ.Ζαντορόζι (απ.πεινίας από 29/11) και Γ.Κ από 15/12).

Προχωράμε σε:

- Κατάληψη διάρκειας, με νέα Γενική Συνέλευση Φοιτητών ώρα 15.00 (Καλαμιώτου Α')
- Συμμετοχή στο πανεκπαιδευτικό συλλαλητήριο που θα ηρ 31/1/2007 (ώρα 12.00 Προπούλια). Προσυγκέντρωση στ Κατάληξη της πορείας έξω από το κτίριο της ΓΣΕΕ.
- Συμμετοχή στις κινητοποιήσεις των φοιτητικών συλλόγων Πρυτάνεων.
- Ενιαίο συντονισμό με φοιτητικούς και σπουδαστικούς αμεσοδημοκρατικές διαδικασίες. Συντονισμός και με άλλα κομμάτια (άνεργοι, εργαζόμενοι, μαθητές, δάσκαλοι, καθηγ
- Καταλήψεις ραδιοφωνικών σταθμών, μπλοκαρίσματα αντιπληροφόρησης σε συντονισμό με άλλους φοιτητι συλλόγους.
- Καθημερινή ανοιχτή συνέλευση κατάληψης. Η συνέλευση ευθύνη της κατάληψης και των εκδηλώσεων. Να μην εφαρμογής της απόφασης αλλά μέσα από αμεσοδημοκρα χωρίς πραγματικής πολιτικής ζύμωσης και αντιπαράθεσης κινηματική και πολιτική ενοποίηση όλων των συνιστωσών εργαζόμενων, μαθητών, καθηγητών, δασκάλων, φοιτητών μπορεί να είναι η κοινή δράση, ο περαιτέρω σχεδιασμός, επόμενη Γ. Σ. Σε καμία περίπτωση δεν θα αντιτίθεται σ Συλλόγους.
- Συμμετοχή του συλλόγου στο ενιαίο Συντονιστικό Γ καταλήψεων φοιτητικών και σπουδαστικών συλλόγων, στ Γενικής Συνέλευσης χωρίς εκλεγμένο αντιπρόσωπο, με σκοτ

ΟΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΔΙΝΟΝΤΑΙ ΣΤΟ Δ

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΚΑΤΑΛΗΨΗΣ ΦΟΙΤΗΤΙΚΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΜΗΧΑΝΟΛΟΓΩΝ ΜΗΧΑΝΙΚΩΝ

Τετάρτη
21:00 ΡΕΜΠΕΤΙΚΟ ΓΛΕΝΤ

Πέμπτη
11:00 ΜΟΙΡΑΣΜΑ ΦΥΛΛΑΔΙΩΝ ΣΤΟ ΣΥΝΤΑΓΜΑ
12:00 ΠΑΝΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗ ΠΑΝΑΘΗΝΑΪΚΗ ΠΟΡΕΙΑ ΜΕ ΠΡΟΣΥΚΕΝΤΡΩΣΗ ΣΤΑ ΠΡΟΠΥΛΑΙΑ. Μετά την πορεία θα πραγματοποιηθεί συντονιστικό Γενικών Συνελεύσεων Κι καταλήψεων

Παρασκευή
ΜΕ ΚΕΝΤΡΟ ΑΓΩΝΑ ΤΩ ΚΑΤΩ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ ΜΟΙΡΑΣΜΑΤΑ ΣΤΟ ΚΕΝΤΡΟ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ ΜΕ ΚΛΕΙΣΙΜΟ ΤΗΣ ΟΔΟΥ ΠΑΤΗΣΙΩΝ
ΜΙΚΡΟΦΩΝΙΚΗ ΓΙΑ ΕΚΦΩΝΗΣΗ ΤΩΝ ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ ΤΩΝ ΦΟΙΤΗΤΙΚΩΝ ΣΥΛΛΟΓΩΝ ΠΡΟΒΟΛΕΣ ΤΑΙΝΙΩΝ

Σάββατο
ΠΗΓΑΙΝΟΥΜΕ ΣΤΗΝ ΕΚΦΕΣΗ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΣΤΟ ΜΑΡΟΥΣΙ
21:00 ΠΡΟΒΟΛΗ ΤΑΙΝΙΑΣ: ΟΙ ΟΝΕΙΡΟΠΟΛΟΙ

Κυριακή
14:00 ΦΤΙΑΧΝΟΥΜΕ ΤΗ ΛΙΜΝΗ-ΚΑΛΥΤΕΧΝΙΚΕΣ ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ ΚΑΙ ΦΤΙΑΣΙΜΟ ΠΑΝΟ, ΣΤΡΑΤΩΝ, ΑΦΙΣΤΕΛΑΚΙΩΝ

Δευτέρα
ΚΕΝΤΡΟ ΑΓΩΝΑ (όπως την Παρασκευή) ΚΑΙ ΟΛΟΗΜΕΡΕΣ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ ΣΤΟ ΚΕΝΤΡΟΝ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ
18:00 ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΚΑΤΑΛΗΨΗΣ

ΟΙ ΑΣΧΗΜΕΣ ΜΕΡΕΣ ΘΑ ΤΕΛΕΙΩΣΟΥΝ ...

Κατά τη διάρκεια της διαδήλωσης της 10/1 στο κέντρο της Αθήνας ενάντια στην εκπαιδευτική αναδιάρθρωση και την επικείμενη συνταγματική αναθεώρηση, ειδικές δυνάμεις των ΜΑΤ διεμβόλισαν φοιτητικό μπλοκ επί της οδού Πανεπιστημίου και συνέβαλαν επιλεκτικά έναν διαδηλωτή που βρισκόταν μέσα σε αυτό. Αμέσως μετά, οι αστυνομικοί, αφού τον χτύπησαν απρόκλητα, πήραν μια βόμβα μολότοφ που ήταν τοποθετημένη σε ζαρντινέρα στο απέναντι πεζοδρόμιο και την χρέωσαν στον 22χρονο διαδηλωτή, που είναι φοιτητής των ΤΕΙ. Στις 11/1 τον οδήγησαν στην Εισαγγελέα, όπου του ασκήθηκε δίωξη για δύο κακούργηματα και σωρεία πλημμελημάτων. Με τον τρόπο αυτό οι κατασταλτικοί μηχανισμοί του κράτους εκπλήρωσαν μια ακόμα πράξη κατασκευής ενόχων με σκοπό την τρομοκράτηση όσων παλεύουν ενάντια στους σχεδιασμούς του κεφαλαίου για την αναδιάρθρωση του εκπαιδευτικού συστήματος.

Η όξυνση της κρατικής καταστολής απέναντι στα αγωνιζόμενα κομμάτια της κοινωνίας τελευταίο διάστημα φανερώνεται μέσα από μια σειρά γεγονότων: τους ξυλοδαρμούς και τις διώξεις αγωνιστών κατά τη διάρκεια του πρώτου γύρου των φοιτητικών κινητοποιήσεων, την περίοδο Μάη - Ιούνη. Τις μαζικές προληπτικές συλλήψεις στην πορεία για την επέτειο της 17 Νοέμβρη και τις εξοντωτικές ποινές που επιβλήθηκαν στις δίκες - παρωδίες που ακολούθησαν. Την αυθαίρετη, εκδικητική παράταση της προφυλάκισης των τριών διαδηλωτών που είχαν συλληφθεί στην διαδήλωση του Ελληνικού Κοινωνικού Φόρουμ στις 6 του Μάη. Αλλά και, γενικότερα, την ολοένα εντονότερη αστυνόμευση κάθε πτυχής της καθημερινής μας ζωής (κάμερες στους δρόμους, επιτήρηση στους εργασιακούς χώρους κτλ).

Στο βαθμό που το κράτος έχει αποτύχει να αποσπάσει τη συναίνεση της εκπαιδευτικής κοινότητας, των εργαζομένων και του ευρύτερου κοινωνικού συνόλου στα σχέδια του για αναδιάρθρωση της εκπαίδευσης και των εργασιακών σχέσεων, επιλέγει το δρόμο της ανοιχτής βίας και της μηδενικής ανοχής. Στο πλαίσιο αυτό, επιχειρεί να διαχωρίσει τους διαδηλωτές σε «ειρηνικούς» και «βίαιους» (φτάνοντας μέχρι την ποινικοποίηση ολόκληρων πολιτικών χώρων) προκειμένου να νομιμοποιήσει τέτοιου είδους πρακτικές κρατικής καταστολής στο ευρύτερο κοινωνικό σύνολο καλλιεργώντας παράλληλα ένα κλίμα τρομοκρατίας. Δε θα πέσουμε σε αυτή την παγίδα. Απέναντι στην κρατική καταστολή οφειλουμε να αντιτάξουμε τους μαζικούς συλλογικούς μας αγώνες ενδυναμώνοντας την αποφασιστικότητα και την αλληλεγγύη μας για την ολική ρήξη με την πολιτική του κεφαλαίου.

Η ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ ΔΕ ΜΑΣ ΣΤΑΜΑΤΑ

- Αλληλεγγύη στον συλληφθέντα της διαδήλωσης της 10 Γενάρη
- Να σταματήσουν όλες οι διώξεις των αγωνιστών ενάντια στην εκπαιδευτική αναδιάρθρωση

... «Στον άνεμο που μεταδίδει τη θύελλα, οι γιορτινές μέρες θα θρέψουν τους καρπούς τους»

Ανοικτή Συντονιστική Επιτροπή Κατάληψης ΑΣΟΕΕ
12 Γενάρη 2007

ΠΟΡΕΙΑ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ
στον προφυλακισμένο Β.
Στεργίου και σε όλους τους
διωκόμενους συναγωνιστές
Παρασκευή 30/3, 16.00
Προσυγκέντρωση:
Πολυτεχνείο (Πατησίων)

κατάληψη Σ.Φ. ΕΜΜΕ

της γενικής συνέλευσης του
μήματος Επικοινωνίας και
φοιτητικούς συλλόγους σε
2/2007 με κατάληξη το
α από λαϊκές γειτονίες
ν πλατεία Αττικής) και
ό και συντονισμένο
του ΟΣΕ με στόχο το
εμπορευμάτων.

ΟΝΤΑΙ ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ

ύ συλλόγου Επικοινωνίας
ΜΜΕ

μμένα Νομοσχέδια για αξιολόγηση-

ιλή εργασία

ις απόφασης της Γ.Σ. Τμήματος και

ς και διοικητικές ανάγκες του

ν!

ορείες, Άρση και άνευ όρων

γεγονότα της 6^{ης} Μάη

) και Γ. Κυριακόπουλο(απ.πείνας

οιτητών τη Δευτέρα 5/ 2/2007 και

υ θα πραγματοποιηθεί την Τετάρτη
ωση στις 11.00 στην Καπνικαρέα.

υλλόγων ενάντια στη σύνοδο των

δαστικούς συλλόγους μέσα από
με άλλα κοινωνικά αντιστεκόμενα
(, καθηγητές κοκ)

σματα δρόμων και παρεμβάσεις
φοιτητικούς και σπουδαστικούς

έλευση κατάληψης να έχει όλη την
Να μην έχει μόνο το ρόλο της
δημοκρατικές διαδικασίες να είναι
ράθεσης. Να γίνει προσπάθεια για
στωικών του κινήματος (ανέργων,
ροιτητών κοκ). Αποτέλεσμα αυτού
ιασμός, ακόμα και μία πρόταση σε
θεται στην απόφαση της Γ.Σ του

στικό Γενικών Συνελεύσεων και
γων, στη βάση της απόφασης της
με σκοπό το συντονισμό δράσης.

ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ

ΓΙΑ ΤΙΣ ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ

Αυτό που τείνει να ξεχαστεί από το φοιτητικό κίνημα είναι το μόνο που διασφαλίζει την ριζοσπαστικοποίηση: η **κριτική**. Επειδή τίποτα δεν γίνεται με ψέμματα, και επειδή είμαστε σίγουροι πως τα παρακάτω θα βρουν σύμφωνους πολλούς καταλήψεις φοιτητές οφείλουμε να διατυπώσουμε κάποιες στοιχειώδεις παρατηρήσεις. Για να έχει ο αγώνας του Μαη- Ιούνη τη συνέχεια που του αξίζει. Να γίνει δηλαδή ανάχωμα στα σχέδια του κράτους και επικίνδυνος για την ομαλή λειτουργία της δημοκρατίας τους.

ΤΟ ΠΟΤΑΜΙ... ΚΑΙ ΤΑ ΑΠΟΝΕΡΑ

Όποιος έχει διατηρήσει μια στοιχειώδη κινηματική αντίληψη και μπορεί να διακρίνει μέσα από τη θολούρα του αριστεριστικού βερμπαλισμού την πραγματικότητα δεν μπορεί παρά να διαπιστώσει το εξής: σε σχέση με το άλμα του Μαη-Ιούνη είμαστε δύο βήματα πίσω: Ο διάλογος, η ζύμωση και η καρδιά των κινητοποιήσεων δεν ανήκουν πια στη βάση του κινήματος, στους ίδιους τους καταλήψεις και στα όργανά τους, αλλά έχουν μετατοπιστεί προς τα πάνω: ο ρους των κινητοποιήσεων αποφασίζεται στις κλειστές κομματικές επιτροπές-«σχήματα» διαφόρων αριστερών όπου όλα είναι προαποφασισμένα. Ο διάλογος με το κράτος που υποτίθεται το κίνημα αρνήθηκε αποφασιστικά καλά κρατεί στις διάφορες «Ελευθεροτυπίες» με τις ευλογίες των κάθε λογής φοιτητοπατέρων που συνδιαλέγονται με τους δημοσιογράφους ερήμην των φοιτητών. Η εναντίωση στο Άρθρο 16 έχει καταντήσει μότο διαφόρων Πασοκόφιλων, αριστεριστικών και ακαδημαϊκών πρωτοβουλιών. Η καθημερινή αντίσταση στους δρόμους έχει μεταφερθεί αποστειρωμένη στα έδρανα της Βουλής.

ΑΠΟ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΚΡΑΤΙΚΟ ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΙΚΟ ΣΤΗΝ ΟΛΟΚΛΗΡΩΤΙΚΗ ΕΛΛΕΙΨΗ ΣΥΝΤΟΝΙΣΜΟΥ

Τα πιο κρίσιμα και όμορφα στιγμιότυπα των περσινών κινητοποιήσεων, αυτά που τους έδωσαν χαρακτηριστικά κινήματος, ήταν εκείνα που αμφισβήτησαν την εξουσία μερικών να αποφασίζουν μόνοι τους τα αυτονόητα των μορφών και των περιεχομένων του αγώνα. Ήταν οι στιγμές που ασκήθηκε πίεση στο κεντρικό συντονιστικό να ξεπεραστεί το δίπολο καταλήψεις- πορεία τη βδομάδα και απαιτήσε τα ελάχιστα: καθημερινές, ποικιλόμορφες δράσεις, συγκρουσιακές πορείες, συμμετοχή όλων στις αποφάσεις. Ήταν αυτές που η αντίσταση στις γραφειοκρατικές δομές του συντονισμού έγινε πραγματικότητα και πίεσαν ώστε το κίνημα να ξεδιπλώσει όλη τη δυναμική του στην κοινωνία, από τα κάτω δίχως τα χαλινάρια των «ειδικών». Ήταν όταν κάποιες καταλήψεις δημιούργησαν ρωγμή στον χρόνο και γίναν πραγματικά καταλήψεις: δημιουργικές, ανοιχτές, ριζοσπαστικές με παράλληλες δράσεις και συζητήσεις, με ευρεία συμμετοχή. Αυτά σήμερα φαντάζουν ψιλά γράμματα καθώς οι αυτόκλητοι ηγέτες του φοιτητικού κινήματος συντηρούν μια κατάσταση απο-συντονισμού, απομαζικοποίησης των καταλήψεων, οπισθοδρόμησης της παρουσίας στο δρόμο σε πράγματα που τον Μαη-Ιούνη είχαν ξεπεραστεί. Η πορεία της Τετάρτης 10/1 ήταν ένα κακόγουστο αστέιο όπου Κνίτες και Εσακίτες συναγωνίζονταν στο ποιος θα χαντακώσει το κίνημα. Οι μεν πηγαίνοντας τα μπλοκ τους πέρα δώθε κατά βούληση και οι δε φλερτάροντας με τα κανάλια μέσω της «ελεγχόμενης συγκρούσεως» τους, η ανεπάρκεια της οποίας φάνηκε πέρσι στις 8/6 όταν η μόνη σοβαρή και οργανωμένη πράξη αντίβιας από το κίνημα μπροστά από το υπουργείο και τη βουλή ανάγκασε την κυβέρνηση σε υπαναχώρηση.

ΕΧΟΥΜΕ ΚΑΤΑΛΗΨΗ, ΟΧΙ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

ΤΟ "ΚΙΝΗΜΑ" ΩΣ ΒΑΛΒΙΔΑ ΕΚΤΟΝΩΣΗΣ, ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΚΙΝΗΜΑ

Όποιος δεν θέλει το «κίνημα» να είναι απλώς εικόνα του εαυτού του, όποιος δεν θέλει οι καταλήψεις να είναι ένας ακόμα αριθμός στα ρεπορτάζ των εφημερίδων, όποιος δεν θέλει οι «δυναμικές διαδηλώσεις» να είναι μάρτυρες που τρώνε δακρυγόνα στη μάπα και πανώ που άγονται και φέρονται, όποιος εν τέλει βαρέθηκε τις ψευδαισθήσεις και τις εκτονώσεις, οφείλει να πιέσει προς τη μοναδική κατεύθυνση που μπορεί να γεννήσει κάτι ανάλογο και μεγαλύτερο από ότι έγινε τον Μάη- Ιούνη: καθημερινά, ανοχτά συντονιστικά στις κατειλημένες σχολές με αποφασιστικό χαρακτήρα. Συντονισμός των σχολών για δράσεις είτε υπάρχει κεντρικό συντονιστικό είτε όχι. Κουβέντες στις κατειλημένες σχολές για τις μορφές του αγώνα και το περιεχόμενο της γνώσης που μας επιβάλλεται στα πανεπιστημιακά κάτεργα. Πραγματικό σαμποτάρισμα της έρευνας. Σύνδεση του αγώνα μας με τους υπόλοιπους αγώνες της βάσης, σύνδεση με τη γειτονιά, συγκρούσεις στους δρόμους .

ΤΟ ΕΜΠ ΤΕΛΕΙ ΥΠΟ ΚΑΤΑΛΗΨΗ... ΔΣ ΓΕΛΑΣΟΥΜΕ!

Όσον αφορά τις καταλήψεις της Πολυτεχνούπολης αυτές παρουσιάζουν μια ζοφερή κατάσταση: ελάχιστη συμμετοχή, καμμία εκδήλωση, σε κάποια κτήρια οι ερευνητές μπαίνουν από την πίσω πόρτα και συνεχίζουν την έρευνα τους. Τα αίτια αυτής της κατάστασης πρέπει να εντοπιστούν στα εξής:

Χωροταξία: Η πολυτεχνούπολη βρίσκεται εκτός κέντρου και απομονωμένη από την περιοχή του Ζωγράφου. Αποτελείται επίσης από μια τεράστια έκταση αποκεντρωμένων κτηρίων. Ως εκ τούτου καθίσταται δύσκολη η περιφρούρηση της κατάληψης από απεργοσπάστες καθηγητές, η παρέμβαση στη γειτονιά, η συνεννόηση των σχολών μεταξύ τους.

Λογική της ανάθεσης: Η λογική των ειδικών που μέσω της ψήφου του κόσμου αναλαμβάνουν να εφαρμόσουν τις αποφάσεις αναπαράγει την αποπολιτικοποίηση και τη λογική της μη- συμμετοχής στις διαδικασίες. Φταίει για αυτό η γενικευμένη αδιαφορία αλλά κυρίως φταίει οι κομματικοποιημένες Γ.Σ., τα κλειστά παραταξιακά συντονιστικά δίχως αποφασιστικό χαρακτήρα, οι συνθήσεις της κάστας των ειδικών του κινήματος. Για παράδειγμα την προηγούμενη βδομάδα έλαβε χώρο ένα μόνο διασυντονιστικό ΕΜΠ και αυτό στη ζούλα .

ΩΣ ΠΡΟΣ ΑΥΤΑ ΚΑΙ ΕΤΗΝ ΠΑΡΟΥΣΑ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΕΧΟΥΜΕ ΝΑ ΠΡΟΤΕΙΝΟΥΜΕ ΤΑ ΕΞΗΣ:
ΟΥΣΙΑΣΤΙΚΟ ΣΑΜΠΟΤΑΡΙΣΜΑ ΤΗΣ ΕΡΕΥΝΑΣ

Δηλαδή να μην έχουν τα εργαστήρια ρεύμα και να περιφρουρούνται

ΔΙΑΣΦΑΛΙΣΗ ΠΟΣ ΟΙ ΠΥΛΕΣ ΤΟΥ ΕΜΠ ΘΑ ΠΑΡΑΜΕΙΝΟΥΝ ΚΛΕΙΣΤΕΣ ΚΑΙ ΜΕΤΑΦΟΡΑ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΑΤΑΛΗΨΕΩΝ ΣΤΟ ΚΑΤΩ ΕΜΠ

Ωστε να έχουμε καθημερινή παρέμβαση στο κέντρο της πόλης και ζωντανή κατάληψη ανοιχτή στην κοινωνία

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΑ ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΙΚΑ ΜΕ ΑΠΟΦΑΣΙΣΤΙΚΟ ΧΑΡΑΚΤΗΡΑ ΚΟΙΝΑ ΓΙΑ ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΣΧΟΛΕΣ

Τα συντονιστικά δεν είναι χώρος ούτε για πολιτικούς διθύραμβους ούτε για κομματικές συγκρούσεις ΕΑΑΚ-ΠΚΕ. Είναι ανοιχτά σε όλους, αμεσοδημοκρατικά και καταπιάνονται με τις μορφές και τα περιεχόμενα του αγώνα.

ΟΕΟΙ/ΕΣ ΣΥΜΜΕΤΕΧΟΥΜΕ ΣΕ ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΙΚΑ ΚΑΤΑΛΗΨΗΣ ΤΩΡΑ ΕΙΝΑΙ Η ΣΤΙΓΜΗ ΝΑ ΠΙΣΕΟΥΜΕ ΓΙΑ ΟΥΣΙΑΣΤΙΚΕΣ ΚΙΝΗΜΑΤΙΚΕΣ ΔΙΔΑΚΑΞΙΕΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΙΚΕΣ ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΝΑ ΓΙΝΕΙ Ο ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙ ΕΤΗΝ ΑΝΑΘΕΩΡΗΣΗ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 16, ΣΤΟ ΝΟΜΟ-ΠΛΑΙΣΙΟ, ΣΕ ΑΣΤΙΟΛΟΓΗΣΗ, ΓΔΒΕ, ΔΟΑΤΑΠ ΟΔΟΦΡΑΓΜΑ ΣΤΑ ΣΧΕΔΙΑ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ ΤΟΥ.

ΑΥΤΟΝΟΜΟΙ ΚΑΤΑΛΗΨΙΕΣ ΕΜΠ

ΑΝΟΙΧΤΟ ΔΙΗΜΕΡΟ ΣΥΖΗΤΗΣΕΩΝ ΚΑΙ ΠΡΟΒΟΛΩΝ

ΚΙΝΗΜΑ ΠΑΝΩ ΑΠ' ΟΛΑ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΚΙΝΗΣΗ...

...ΚΑΤΑΝΟΗΣΗΣ ΤΩΝ ΕΡΓΑΣΙΑΚΩΝ ΣΥΝΘΗΚΩΝ

Σάββατο 27/01, ώρα 18.00: Συζήτηση με θέμα "Η εργασιακή αναδιάρθρωση μέσα στις σχολές (έρευνα πρακτική άσκηση) και η προοπτική ξεπεράσματος συντεχνιακών διεκδικήσεων και δημιουργίας."

...ΚΑΤΑΝΟΗΣΗΣ ΤΩΝ ΧΩΡΩΝ ΠΟΥ ΣΤΕΓΑΖΟΜΑΣΤΕ

Κυριακή 28/01, ώρα 16.00: Συζήτηση με θέμα "Τα κτιριακά προβλήματα των σχολών, η χωροταξία των πανεπιστημίων ως μέσο πρόληψης αγώνων και η δυνατότητα οικιοποίησης του χώρου από τις καταλήψεις."

...ΣΥΝΤΟΝΙΣΜΟΥ ΔΡΑΣΗΣ

Κυριακή 28/01, ώρα 20.00: Συζήτηση με θέμα "Τρόποι και δυνατότητες συντονισμού του φοιτητικού κινήματος από τα κάτω."

Παράλληλα, θα υπάρξουν

**ΠΡΟΒΟΛΕΣ
ΝΤΟΚΥΜΑΝΤΕΡ ΚΑΙ
ΤΑΙΝΙΩΝ.**

**ΤΟΠΟΘΕΣΙΑ:
ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ ΠΑΤΗΣΙΩΝ**

ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ ΑΠΟ:

**ΕΜΜΕ
ΤΕΙ ΑΘΗΝΑΣ
ΑΣΟΕΕ
ΕΜΠ**

ΠΑΤΗΣΤΕ ΓΙΑ ΛΙΓΟ

"NOT READY" . . .

"Η φάρμικα δεν σταματά
δουλεύει νύχτα-μέρα
και πως τον βένε τον διηλιανό
να τους ρωτήσω δεν μπορώ
ούτε να πάρω αέρα
Είμαι το νούμερο (1188)8
με ξέρουν όλοι με αυτό
κι εγώ κρατάω μυστικό
ποιο είναι το όνομα μου"

Η ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΣΤΗΝ
ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗ
ΑΝΑΔΙΑΡΘΡΩΣΗ ΝΑ
ΕΣΑΠΛΩΘΕΙ ΚΑΙ ΣΤΟΥΣ
ΧΩΡΟΥΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΟΧΙ ΑΛΛΕΣ ΚΛΗΣΕΙΣ
ΑΠΕΡΓΙΕΣ
ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ

καταληψίες φοιτητές-τριες
νέοι-ες εργαζόμενοι-ες

. . . το διάλεμμα
άλωστε μόνο τα
αφεντικά βλάπτε

Στην δέση που κάθεται εσύ για ένα ΙΖμνο, επαναλαμβάνοντας νούμερα, ονόματα κι οδούς, εξυπηρετώντας την διακίνηση των πληροφοριών που έχει ανάγκη ο ρυθμός παραγωγής του καπιταλισμού, έχουμε περάσει και πολλοί από εμάς. Έχουμε σκοτώσει πολλιά 3 ώρα από την ζωή μας με τα 300κάτι ευρώ να μας φαίνονται ισχυρό δέλεαρ σε σχέση με άλλες κακοπληρωμένες δουλειές. Έχουμε μιλήσει όπως κι εσύ με άπειρους ανθρώπους χωρίς να έχουμε πραγματικά επικοινωνήσει με κανέναν, έχουμε νοιώσει την ανάγκη να πατήσουμε "not ready" για να ξεφύγει λίγο η ζωή μας από τον έλεγχο της μηχανής, έχουμε ακούσει κι εμείς τις φωνές του/της επιτηρητή/τριας να επιστρέψουμε γιατί "ξεπεράσαμε το επιτρεπτό όριο" διαλείμματος" (που κανείς τους δεν φρόντισε να μας πει ποιο πραγματικά είναι).

Οι φοιτήτριες/τες που δουλεύουν στα τηλεφωνικά κέντρα του ΟΤΕ ή των άλλων ιδιωτικών εταιρειών είναι ένα κατεξοχήν παράδειγμα νέου εργαζόμενου σε συνθήκες επισφαλούς/ελαστικής εργασίας. Οι φοιτήτριες/τες για τα αφεντικά δεν είναι τίποτα παραπάνω από έναν ωκεανό σκλάβων, μέσα από τον οποίον μπορούν να ψαρεύουν ανά έτος εξαρτήματα εργατικής δύναμης που έχει ανάγκη η μηχανή τους, τα εξαρτήματα που έχει ανάγκη το κεφάλαιο για να αποκομίσει περισσότερα κέρδη. Κέρδη που έρχονται σε ευθεία σύγκρουση με την ανάγκη των (νέων) ανθρώπων για ζωή, επικοινωνία, ελεύθερο κι όχι νεκρό χρόνο. Τα αφεντικά επίσης εκμεταλλεύονται την ανάγκη των φοιτητών να δουλεύουν λίγες ώρες για να μπορούν να αντεπεξέλθουν στις σπουδές τους, **παρουσιάζοντας ως "ευεργασία/χάρη" το γεγονός ότι δουλεύουμε χωρίς συλλογικά δικαιώματα, υπό άθλιες κι ανθυγιεινές συνθήκες μπροστά από μια οδόνη**, λες και θα έπρεπε να τους είμαστε κι ευγνώμονες για τα ψίχουλα που μας δίνουν. Ψίχουλα που μπορούν να μετατραπούν σε δόλωμα για περισσότερη παραγωγικότητα, σε περίπτωση που "τσιπήσουμε" στα "μπόνους" που δίνουν σε περίπτωση που γίνουμε τελείως ρομπότ κι εξυπηρετήσουμε ακόμα περισσότερους πελάτες. Για τους ξεπουλημένους εργατοπατέρες και τα συνδικάτα τέλος, δεν είμαστε τίποτα παραπάνω από έναν αστερίσκο στις συμβάσεις που υπογράφουν με τα αφεντικά για κατάργηση της μονιμότητας των εργαζομένων και την αντικατάστασή τους από νέους/ελαστικούς και χωρίς δικαιώματα εργαζόμενους σαν εσάς, σαν εμάς.

Αυτή την στιγμή χιλιάδες φοιτητές βρίσκονται σε αγωνιστικές κινητοποιήσεις, έχουν καταλάβει τις σχολές τους σε όλη την Ελλάδα και κατεβαίνουν δυναμικά στον δρόμο, αντιστεκόμενοι στην επέλαση του κεφαλαίου στην εκπαίδευση. Αντιστεκόμενοι στην ίδρυση ιδιωτικών πανεπιστημίων και στην κατάθεση του νέου νόμου-πλαίσου, που θα φέρουν περισσότερο ανταγωνισμό και πειδάρκηση των φοιτητών μέσα στις σχολές, ανταγωνισμό και πειδάρκηση που βιώνουμε ήδη στις δουλειές που πολλοί από εμάς

πιάνουμε. Αντιστέκονται συνοληικά ενάντια στην εκπαιδευτική αναδιάρθρωση που έχει ως στόχο να γίνουμε φοιτητές-φυτά που θα μαζεύουμε ατομικές μονάδες και μπόνους μαθητείας-προϋπηρεσίας, μέσω των οποίων θα κρίνουν τα αφεντικά αν είμαστε κάθε στιγμή άξιοι για την εξυπηρέτηση των αναγκών τους κι όχι των αναγκών μας. Για να γίνουμε εργαζόμενοι-ατομικές μονάδες, χωρίς συλλογικά δικαιώματα, που κάθε ώρα και στιγμή θα μπορούν να μας απολύουν και να μας στέλνουν για "επανακατάρτιση", αν δεν είμαστε αρκετά παραγωγικοί-υπάκουοι.

Θεωρούμε και το ήμε και στις αποφάσεις μας, ότι η εκπαιδευτική αναδιάρθρωση σχετίζεται άμεσα με την εργασιακή αναδιάρθρωση, με τις συνθήκες δηλαδή κάτω από τις οποίες παράγουμε υπεραξία είτε μέσα στις σχολές (έρευνες/πρακτική άσκηση/άμισθη εργασία) είτε έξω από αυτές (τηλεφωνικά κέντρα, φυλλάδια, σερβιτόρες, ντελίβερι κτλ.). Αυτό που λείπει από το φοιτητικό κίνημα είναι να εξαπλώσει την αντίσταση του κι έξω από τις σχολές, με πιο χαρακτηριστικό παράδειγμα τους χώρους εργασίας φοιτητών, σαν τα κάτεργα του ΟΙΕ. Νομίζουμε ότι τους "από πάνω" θα τους έλπουζε κρύος ιδρώτας, αν έβλεπαν ότι **αντί η αναδιάρθρωση να περνάει από την εργασία στην εκπαίδευση, γίνεται το αντίθετο: η αντίσταση στην εκπαίδευση μετατρέπεται και σ' αντίσταση στους χώρους εργασίας.**

Γνωρίζουμε όλοι πόσο δύσκολο είναι σε τέτοιες εργασιακές συνθήκες να ξεπεραστεί ο ατομικισμός, η αδιαφορία κι η παραίτηση που κυριαρχούν. Τώρα, όμως, που χιλιάδες φοιτητές αγωνίζονται κ' ορθώνουν το ανάστημά τους είναι η κατάλληλη περίοδος να συνδέσουμε τους αγώνες μας για να απαιτήσουμε καλύτερες συνθήκες εργασίας, για να παλέψουμε για την αξιοπρέπεια μας. **Καλούμε όλους τους φοιτητές-νέους εργαζόμενους να πηγαίνουν στις γενικές συνελεύσεις και τις καταλήψεις και να μιλάνε για τις δουλειές τους, να αρχίσουμε σιγά-σιγά να οργανώνουμε συλλογικές δράσεις μπλοκαρίσματος τόσο της εκπαιδευτικής όσο και της εργασιακής αναδιάρθρωσης.** Μέσα από συλλογικές διαδικασίες είναι επιτακτικό να διεκδικήσουμε απλά πράγματα που θα στείλουν όμως ηχηρό μήνυμα στα αφεντικά, όπως το **να κάνουμε στάση εργασίας τις ώρες των φοιτητικών συλλογιστηρίων για να συμμετέχουμε σ' αυτά.** Ήδη τα αφεντικά προσπαθούν να τρομοκρατήσουν οποιονδήποτε προσπαθεί να αντισταθεί και να αρθρώσει αγωνιστικό λόγο σε δουλειές όπως των τηλεφωνικών κέντρων. Η αλληλεγγύη παραμένει το μόνο μας όπλο και επιβάλλεται σιγά-σιγά να το χρησιμοποιήσουμε κι έξω από τις σχολές μας.

**Καταληψίες φοιτητές-τριες
Νέοι-ες εργαζόμενοι-ες**

«Η μόνη ποίηση που μπορούμε να αναγνωρίσουμε είναι η δημιουργικότητα που απελευθερώνεται στην κατασκευή της ιστορίας, η ελεύθερη επινόηση κάθε στιγμής και κάθε γεγονότος»

«Ζητάμε εκλογές για να αποτραπεί ο κλονισμός της κοινωνικής συνοχής, να αποτραπούν οι θεσμικές εκτροπές». Αυτό δήλωνε ο Γιώργος Παπανδρέου πριν κάνει δεκαήμερο, κατά τη διάρκεια της συζήτησης στη βουλή της πρότασης δυσπιστίας του ΠΑΣΟΚ κατά της κυβέρνησης. Η φράση αυτή είναι η πιο λιτή και ειλικρινής παραδοχή τόσο της απειλής που ένιωσαν τα αφεντικά από το κίνημα των καταλήψεων όσο και του ρόλου της πολιτικής (κάθε λογής πολιτικής). Πέρα από την προσπάθεια του ΠΑΣΟΚ να διαχειριστεί τα εσωτερικά του προβλήματα, αυτό που έδειξε ουσιαστικά η κίνησή του ήταν μια φράξια του κεφαλαίου με πιο οξυμένα κοινωνικά αντανάκλαστικά απ' ό,τι η κυβέρνηση να κραυγάζει **για την πολιτική επίλυση των κοινωνικών συγκρούσεων**. Όταν η αδιαλλαξία, τα ΜΑΤ και τα ψέματα των πολιτικών και των μίντια απλά οξύνουν την πάλη, τα αφεντικά μπορούν πάντα να επικαλεστούν τον κοινωνικό διάλογο και τη δημοκρατία και τι δημοκρατικότερο από την προσφυγή στις κάλπες;

Ας τελειώνουμε με τη θριαμβολογία!

Η μαζικότητα και οι δυνατότητες του κινήματος των καταλήψεων του Μάη και του Ιούνη κατάφεραν να «παγώσει» προσωρινά η κατάθεση του νέου νόμου-πλαίσου. Οι σημερινές καταλήψεις (σε πάνω από 300 ανώτατα ιδρύματα της χώρας) πέτυχαν τουλάχιστον την αναβολή της αναθεώρησης του άρθρου 16, αφού το ΠΑΣΟΚ (υποτίθεται πως) δεσμεύεται ότι δεν θα συμμετέχει στη διαδικασία αναθεώρησης ούτε στην επόμενη βουλή. Ήδη άρχισαν να ακούγονται οι πρώτες φωνές εντός του κινήματος για νίκη των καταλήψεων. Ταυτόχρονα, ήδη ξέρουμε ότι η κορύφωση του κινήματος την τελευταία εβδομάδα του Φλεβάρη (και τουλάχιστον η εμπειρία δείχνει ότι όταν ακούμε για κορύφωση από αυτά τα προοδευτικά στόματα πρέπει να υποψιαζόμαστε ότι είναι αποφασισμένοι αμέσως μετά να κάνουν ό,τι περνάει από το χέρι τους για να τελειώσει). Για ποια νίκη μιλάμε, όμως;

Έχει γίνει φανερό ότι οι αλλαγές στην τριτοβάθμια εκπαίδευση (αλλά και συνολικότερα στο εκπαιδευτικό σύστημα, όπως αναδείχτηκε και από την απεργία των δασκάλων) αποτελούν ένα πολύ σημαντικό κεφάλαιο για το ελληνικό κράτος. Το δημόσιο πανεπιστήμιο αποτελεί αποκρυστάλλωση της ταξικής πάλης μιας προηγούμενης περιόδου, κομμάτι ενός συγκεκριμένου ταξικού συμβιβασμού (όπου το κράτος είχε τον απόλυτο έλεγχο πάνω στην πανεπιστημιακή παραγωγή γνώσης και ανθρώπινου δυναμικού). Καθώς ένας προηγούμενος κύκλος ταξικών αγώνων διέλυσε αυτόν το συμβιβασμό, το κεφάλαιο αναγκάστηκε να αναδιαρθρωθεί συνολικά και να προσαρμόσει και την τριτοβάθμια εκπαίδευση στα νέα δεδομένα της συσσώρευσής του. Μέσα σ' αυτό το πλαίσιο, σήμερα, τα πανεπιστημιακά ιδρύματα οφείλουν να γίνουν πιο κερδοφόρα-ανταγωνιστικά, αν θέλουν να επιβιώσουν σε ένα καθεστώς που περιορίζει την «ασφάλεια» της εγγυημένης κρατικής χρηματοδότησης, ενώ το εργατικό δυναμικό (δηλαδή εμείς) που παράγεται από αυτά πρέπει να είναι πιο παραγωγικό και ευέλικτο, καλύτερα προσαρμοσμένο στις αλλαγμένες εργασιακές σχέσεις. Πίσω από τη λογιστική του κεφαλαίου κρύβεται η δική μας πραγματική εμπειρία

στην καθημερινότητά μας. Για να υπάρχουν όλα αυτά τα κέρδη για κάποιους (λίγους) σημαίνει ότι κάποι-οι άλλοι (πολλοί), είτε είναι έμμισθοι είτε άμισθοι προλετάριοι, κάνουν δουλειά που δεν την πληρώνονται. Ένας καθημερινός πόλεμος λαμβάνει χώρα γύρω από την ποσότητα αυτής της απλήρωτης δουλειάς και το πόσο παράγουμε την ώρα που δουλεύουμε. Τα αφεντικά επιτίθενται, θέλουν κι άλλα κέρδη, άρα οι δι-κές μας συνθήκες ζωής χειροτερεύουν. Πίσω από τους καλοφτιαγμένους τους όρους, με τους οποίους μας παρουσιάζουν τις μελλοντικές αναγκαιότητες, κρύβουν την εντατικοποίηση της δικής μας δραστηριότητας, την αύξηση του ελέγχου της αποδοτικότητάς μας, την επίθεση στο μισθό, καθώς το κράτος μεταφέρει όλο και περισσότερο στο μισθό (των γονιών μας κατά κύριο λόγο, αλλά και όσων από εμάς αναγκαζόμαστε να απασχολούμαστε σε προσωρινές σκατοδουλειές μέχρι να πάρουμε το πολυπόθητο πτυχίο) το κόστος της αναπαραγωγής μας.

Τα αφεντικά βρήκαν απέναντί τους τους αγώνες μας και προσωρινά υποχώρησαν. Δημιουργήσαμε πρόβλημα με το να μπλοκάρουμε την παραγωγή (έρευνας και εργατικής δύναμης) στο πανεπιστήμιο και την κυκλοφορία στους δρόμους της πόλης. Ωστόσο, αισθάνεται κανένας από εμάς ότι νικήσαμε; Μόνο ίσως εκεί-νοι οι προοδευτικοί τύποι με τις πολιτικές τους στοχοθετήσεις, με τα πολιτικά τους τερτίπια, με τη λυκαν-θρωπική βουλμία (sic) τους για πολιτική υπεραξία - για να παραφράσουμε τα λόγια κάποιου παλιότερου. Το ζήτημα του άρθρου 16 μπορεί να φαίνεται ότι έχει κλείσει (αν και δε θα βασιζόμασταν στις δεσμεύσεις της αξιωματικής αντιπολίτευσης, καθώς από τη στιγμή που θα δοθεί το πράσινο φως από την τωρινή βουλή με-ρικές τροποποιήσεις στο περιεχόμενο της αναθεώρησης μπορεί να είναι αρκετές για να αλλάξουν τη στάση της), αλλά το πολύ βασικότερο ζήτημα του νόμου-πλασίου είναι μπροστά μας. Είτε άμεσα -με τα λόγια της υπουργού παιδείας όσον αφορά την κατάθεση του νόμου: «*δε σημαίνει ότι θα είναι μετά την ολοκλήρωση (σ.σ.: των ψηφοφοριών για τη συνταγματική αναθεώρηση), σώνει και καλά*»- είτε μετά το Πάσχα, η κυβέρνη-ση φαίνεται αποφασισμένη να τον καταθέσει, παρόλο που απέναντι στις καταλήψεις δυσκολεύεται αρκετά να υλοποιήσει αυτή την πρόθεση. Ακόμα περισσότερο, πώς μπορούμε να αισθανθούμε ότι νικήσαμε, όταν βλέπουμε ότι η αναδιάρθρωση της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης δεν περιορίζεται σε ένα νόμο ή στην αναθεώ-ρηση ενός άρθρου του συντάγματος, αλλά είναι κομμάτι της καθημερινής εμπειρίας μας τα τελευταία χρό-νια; Τελικά, τί σημασία έχουν οι λέξεις νίκη και ήττα σε έναν κόσμο που μας υποβιβάζει σε εμπορεύματα, σε άτομα-ιδιοκτήτες της εργατικής μας δύναμης; Το σημαντικό είναι ότι κάθε λύση που προτείνει το κεφάλαιο οδηγεί σε νέες αντιφάσεις, καινούρια πεδία σύγκρουσης. **Σ' αυτόν τον παράλογο κόσμο, το μόνο λογικό που μπορούμε να κάνουμε είναι να οξύνουμε τη σύγκρουση, να βαθύνουμε την κοινωνική κρίση.** Αφού φωνάζουμε συνθήματα όπως «θα γίνει χαμός» ή «κατάληψη για πάντα», απλά ας είμαστε συνεπείς ως προς αυτά που λέμε...

Να εξελίξουμε τα ποιοτικά χαρακτηριστικά του αγώνα μας...

Όταν τη δεύτερη εβδομάδα του Γενάρη ξεκινούσαν οι πρώτες καταλήψεις γινόταν φανερό ότι για να ανθήσει το κίνημα σε μαζικότητα και δυναμική ήταν αναγκασμένο να ξεπεράσει όσα έγιναν κατά τη διάρ-κεια των καταλήψεων του Μαΐου και του Ιουνίου, να προχωρήσει λίγο παρακάτω. Και ως ένα βαθμό, έτσι κι έγινε. Το σημερινό κίνημα επιχείρησε να απαντήσει στην αδυναμία του προηγούμενου γύρου καταλήψεων να ανοιχτούν έξω από τα πανεπιστημιακά τείχη. Αυτό φάνηκε τόσο στις συζητήσεις μέσα στις γενικές συ-νελεύσεις και τις επιτροπές αγώνα, όπου τονίστηκε περισσότερο η σύνδεση της αναδιάρθρωσης της τριτο-βάθμιας εκπαίδευσης με τις αλλαγές στις εργασιακές σχέσεις έξω από το πανεπιστήμιο, όσο και στις δράσεις του κινήματος, καθώς αυτή τη φορά οργανώθηκαν πολύ περισσότερες εξορμήσεις αντι-πληροφόρησης σε κεντρικά σημεία της πόλης, σχολεία και άλλους χώρους εργασίας. Επιπλέον, αντιληφθήκαμε ότι δεν αρκεί να μπλοκάρουμε μόνο την εκπαιδευτική (και -μέχρι ένα βαθμό- την ερευνητική) διαδικασία μέσα στο πανε-πιστήμιο, αλλά οφείλουμε να μπλοκάρουμε και την κυκλοφορία (άψυχων και έμψυχων) εμπορευμάτων, να δημιουργήσουμε μεγαλύτερο πρόβλημα στην οικονομία, δηλαδή στην παραγωγή κέρδους. Έτσι, βάλαμε τη φαντασία μας να δουλέψει, οργανώσαμε αποκλεισμούς δρόμων χωρίς προειδοποίηση, του σιδηροδρομικού σταθμού, πραγματοποιήσαμε αυθόρμητες πορείες πέρα από την προκαθορισμένη διαδήλωση της Τετάρ-της, γεμίσαμε με συνθήματα και ζωγραφίες όλους τους κεντρικούς δρόμους της πόλης και πολλές βιτρίνες καταστημάτων, στήσαμε κάποια αντι-μαθήματα. Όμως, δεν είναι ανάγκη να επεκταθούμε άλλο για αυτά που κάναμε. **Το σημαντικό είναι να δούμε τι δεν κάναμε**, ποιες είναι οι αδυναμίες αυτού του κινήματος που θα πρέπει επίσης να ξεπεραστούν για να προχωρήσουμε ακόμα περισσότερο.

Το ζήτημα της εξεταστικής -παρόλο που αυτή τη φορά απαντήθηκε γρηγορότερα απ' ό τι το Μάιο- μονοπώλησε ξανά αρκετές συζητήσεις και ακόμα εξακολουθεί να τίθεται μεταξύ των φοιτητών: «Θα χαθεί η εξεταστική;» «Θα γίνουν εξετάσεις μόλις σταματήσουν οι καταλήψεις;» «Θα γίνει διπλή εξεταστική τον

Ιούνιο ή το Σεπτέμβριο;». Αρκετές επιτροπές αγώνα έσπευσαν να πείσουν για να καλεστούν συνελεύσεις τμήματος και να δεσμευτούν οι καθηγητές ότι (με τον ένα ή τον άλλο τρόπο) δε θα χαθεί η εξεταστική. Φαίνεται ότι η κοινότητα αγώνα που έχουμε δημιουργήσει δεν έχει καταφέρει να ξεπεράσει την αποξένωση στο βαθμό που να αισθανόμαστε ότι οι νέες σχέσεις που δημιουργούμε είναι πιο σημαντικές από τις οποιοδήποτε εξετάσεις. Αντί να θέλουμε να χαθεί όχι μόνο αυτή η εξεταστική, αλλά όλες (όπως λείει και ένα σύνθημα που κυκλοφόρησε), αντί να κοιτάμε πώς θα ξεκλέψουμε χρόνο για εμάς και τους φίλους μας, αντί να επικεντρώνουμε στην ικανοποίηση των πραγματικών αναγκών μας, θα συζητάμε πώς ο αγώνας θα έχει όσο το δυνατό λιγότερο κόστος για τον καθένα σαν μονάδα; Οι εξετάσεις είναι μια έκφραση της ύπαρξής μας ως άτομα-ιδιώτες που ανταγωνίζονται μεταξύ τους και αξιολογούνται όσον αφορά την αποδοτικότητα τους για το κεφάλαιο. Το «ενάντια στην αξιολόγηση», που περιλαμβάνεται στην αφηρημένη συνθηματολογία αυτού του κινήματος, περιορίζεται μόνο στην αξιολόγηση των πανεπιστημιακών ιδρυμάτων; Δεν περιλαμβάνει τη δική μας καθημερινή αξιολόγηση; Βαρεθήκαμε να δίνουμε εξετάσεις και εξοργιζόμαστε με την ιδέα ότι θα τρέχουμε μια ζωή (έχοντας πάντα απέναντι μας κάποιον αντικειμενικό εκβιασμό για να τρέχουμε περισσότερο), κυνηγώντας την υπόσχεση μιας «σίγουρης» και «καλοπληρωμένης» δουλειάς (ή, ακόμα χειρότερα, μιας θέσης στη ζεστή αγκαλιά των αφεντικών). **Θέλουμε την κατάργηση όλων των εξετάσεων, των εργασιών και κάθε μορφής αξιολόγησης.** Δε θέλουμε να αποδεικνύουμε σε κανέναν πόσο καλή εργατική δύναμη είμαστε, γιατί απλά δε θέλουμε να είμαστε εργατική δύναμη.

Το γεγονός, βέβαια, ότι αυτό το κίνημα δεν έχει επιτεθεί στις εξετάσεις εντάσσεται σε ένα συνολικότερο περιορισμό: παρόλο που επιχείρησε να βγει έξω από το πανεπιστήμιο, δεν έχει αμφισβητήσει το φοιτητικό του χαρακτήρα. Η συζήτηση σχετικά με το ρόλο των φοιτητών, το χαρακτήρα της φοιτητικής δραστηριότητας, τη σχέση της με την αγορά εργασίας και την παραγωγή έχει γίνει ελάχιστα, ενώ μόνο από κάποιες μειοψηφίες τίθεται σε αμφισβήτηση ο ίδιος ο φοιτητικός ρόλος και η (κοινωνική) ταυτότητα που δημιουργείται γύρω από αυτόν. Έτσι, το κίνημα ψάχνει απελπισμένα τη σύνδεση με κομμάτια της εργατικής τάξης, βλέποντας όμως την εργατική τάξη να υπάρχει αναγκαστικά έξω από το πανεπιστήμιο. Ακόμα χειρότερα, τις περισσότερες φορές η «σύνδεση με τους εργαζόμενους» γίνεται αντιληπτή ως σύνδεση με τα σωματεία ή πίεση στη ΓΣΕΕ και την ΑΔΕΔΥ να καλέσουν γενική απεργία. Καθώς δεν τίθεται κεντρικά σε κριτική η ίδια η ουσία της φοιτητικής δραστηριότητας ως εργασιακής δραστηριότητας που (ανα-)παράγει το πιο πολυτίμητο εμπόρευμα, την εργατική δύναμη, αλλά επικρατεί η διεκδίκηση «του δικαιώματος στη μόρφωση και τη δουλειά» (σαν να ήταν και τα δύο θετικές αξίες και όχι η έκφραση της φτώχειας μας), αναγκαστικά η προσπάθεια επικοινωνίας με άλλους προλετάριους μετατρέπεται σε αναζήτηση εξωτερικών συμπαραστατών για την υπεράσπιση μιας αφηρημένης «δημόσιας και δωρεάν παιδείας», η οποία το πολύ-πολύ να αφορά τα παιδιά τους. Μ' αυτόν τον τρόπο ούτε αναζητείται η κοινότητα των αναγκών ανάμεσα στα διάφορα κομμάτια της τάξης και οι πιθανές κοινές στιγμές αγώνα (παρά μόνο σε ελάχιστες περιπτώσεις, όπως αυτή των προσωρινών εργαζομένων στα τηλεφωνικά κέντρα του ΟΤΕ, του κέντρου υγείας Ζαγκλιβερίου ή με την κριτική στην επισφαλή εργασία από κάποιους καταληψίες) ούτε αμφισβητείται ο «ακαδημαϊκός» διαχωρισμός του πανεπιστημίου από την υπόλοιπη κοινωνία.

Ταυτόχρονα, ούτε καν έχουμε επιχειρήσει να επικοινωνήσουμε με τα υπόλοιπα κομμάτια που εργάζονται (άμισθα ή μη) μέσα στο πανεπιστήμιο (και δεν εννοούμε εδώ τους προέδρους, τους μεγαλοκαθηγητές-καπιταλιστές και τα τσιράκια τους). Ένα μεγάλο εργατικό δυναμικό απασχολείται στο δημόσιο πανεπιστήμιο, είτε ανεπίσημα και άμισθα (υποψήφιοι διδάκτορες και μεταπτυχιακοί) είτε με σύμβαση, δηλαδή με όρους προσωρινότητας και ελαστικότητας (συμβασιούχοι λέκτορες ή ερευνητές), παράγοντας ερευνητικό και διδακτικό έργο. Μήπως δε θα μπορούσαμε να βρούμε κοινά σημεία συνάντησης με όλους αυτούς, όπως για παράδειγμα στον άμισθο χαρακτήρα της δουλειάς που βγάζουν οι μεταπτυχιακοί και οι διδακτορικοί και στην άμισθη (ή πληρωμένη με ψίχουλα) πρακτική άσκηση (τι ωραίο όνομα για να αποκρύπτει όλη τη βρομοδουλειά που βγάζουν οι φοιτητές κατά τη διάρκειά της) που είναι απαραίτητη σε πολλές σχολές για τους προπτυχιακούς - **απαιτώντας κανονικό μισθό και ασφάλιση**; Ή μήπως δεν θα μπορούσαμε να συναντηθούμε τη στιγμή που το μέλλον που υπόσχονται για τους προπτυχιακούς οι αλλαγές στην τριτοβάθμια εκπαίδευση είναι ήδη σε μεγάλο βαθμό πραγματικότητα για τους μεταπτυχιακούς και τους υποψήφιους διδάκτορες - διδάκτρα ή ανταποδοτική παροχή έργου στα περισσότερα μεταπτυχιακά και διδακτορικά, ανώτατο όριο φοίτησης, μεταπτυχιακές σπουδές με χαρακτήρα σεμιναρίων που απλά σε διδάσκουν πώς να καταφέρνεις να είσαι ευέλικτος και επανακαταρτίσιμος για τις ανάγκες της παραγωγής κοκ.

Το γεγονός ότι άλλα κομμάτια της εργατικής τάξης δεν κινητοποιούνται αυτή τη χρονική στιγμή κάνει ασφρυκτικά τα όρια για εμάς και ακόμα πιο δύσκολο να τεθεί σε αμφισβήτηση ο φοιτητικός χαρακτήρας του κινήματος. Ωστόσο, το μόνο που μπορούμε να κάνουμε είναι **να επιδιώξουμε το ξεπέρασμα των συντηχιακών περιορισμών και την πραγματική προλεταριακή επικοινωνία όσο περνάει από το χέρι μας**, μιας και

δεν είναι καθόλου ευχάριστο να βλέπουμε τα κομμάτια της τάξης να «παρελαύνουν» το ένα μετά το άλλο (πρώτα οι φοιτητές, μετά οι δάσκαλοι και οι μαθητές, ύστερα οι λιμενεργάτες, τώρα ξανά οι φοιτητές) χωρίς να υπάρχει καμία ουσιαστική συνάντηση των αναγκών και των αγώνων.

...ή (με άλλα λόγια) να απο-πολιτικοποιήσουμε το κίνημα

Το κίνημα των καταλήψεων βρίσκεται σε μια μεταιχμιακή κατάσταση. Αφού κορυφώθηκε σε ζωντάνια, μαζικότητα και δράσεις τις δέκα τελευταίες μέρες του Γενάρη και τις πρώτες του Φλεβάρη, την περασμένη εβδομάδα υπήρξε μια ύφεση (με εξαίρεση την πορεία της Τετάρτης, η οποία παρόλο που είχε λιγότερο κόσμο από τις προηγούμενες ήταν εξίσου δυναμική και υπήρχε αρκετός αυθορμητισμός και φαντασία στα στένσιλ και τα συνθήματα που γράφονταν κατά τη διάρκειά της) - τουλάχιστον έτσι έχουν τα πράγματα στη Θεσσαλονίκη. Σ' αυτό συνέβαλαν η κούραση που άρχισε να εμφανίζεται μετά από ένα μήνα καταλήψεων και η απομόνωση του κινήματος από την υπόλοιπη εργατική τάξη, σε συνδυασμό με τους τακτικούς ελιγμούς του ΠΑΣΟΚ που απέπνευσαν έναν αέρα νίκης στους φοιτητές - κι εδώ αναδεικνύονται τα όρια ενός αγώνα που παραμένει αμυντικός. Ο μοναδικός τρόπος να απεγκλωβιστούμε από τη θριαμβολογία και τον τακτικισμό, τις κορυφώσεις, τις κλιμακώσεις, τα μέτωπα και τους συντονισμούς (τοπικούς ή πανελλαδικούς) είναι να οξύνουμε τη σύγκρουση στο κοινωνικό έδαφος, να μιλήσουμε τη γλώσσα των δικών μας αναγκών και επιθυμιών αντί για τη γλώσσα της πολιτικής και της ιδεολογίας.

Αν θέλουμε να μιλήσουμε τη γλώσσα της πραγματικής ζωής, τότε πρέπει να εγκαταλείψουμε τις αφαιρέσεις του τύπου «δημόσια και δωρεάν παιδεία», που υποτίθεται ότι περιλαμβάνουν τα πάντα αλλά τελικά δε λένε τίποτα, και να επιτεθούμε συγκεκριμένα. Δεν είναι δική μας υπόθεση οι υποδείξεις στην κυβέρνηση σχετικά με το πόσο τις εκατό του προϋπολογισμού ή του ΑΕΠ θα ήταν αρκετό για μια «καλύτερη παιδεία». Τα κοινωνικά κινήματα δεν οφείλουν να κάνουν υποδείξεις εκπαιδευτικής και εργασιακής πολιτικής στο κράτος, ούτε να προβληματίζονται για το πως θα συμβάλλουν στο να ξεπεραστούν οι κρίσεις που αντιμετωπίζουν τα αφεντικά. Συγκεκριμένα, λοιπόν, να διεκδικήσουμε τη δωρεάν αναπαραγωγή μας και να επαναπροσδιορίσουμε το περιεχόμενό της. Εντός μιας κινηματικής διαδικασίας, αιτήματα όπως «δωρεάν σίτιση», «δωρεάν μετακινήσεις», «δωρεάν συγγράμματα», «δωρεάν στέγαση» είναι δυνατό να ικανοποιηθούν, αν εκμεταλλευτούμε τις δυνατότητες που μας προσφέρει η κοινότητα των σχέσεων που δημιουργούμε. Ας οικειοποιηθούμε ό,τι χρειαζόμαστε από αυτούς που νόμιμα μας κλέβουν κάθε μέρα. Ας καταλάβουμε τα κυκλεία που το (δημόσιο κατά τ' άλλα πανεπιστήμιο) νοικιάζει -έναντι ενός διόλου ευκαταφρόνητου αντιτίμου- σε ιδιωτικές εταιρίες, τύπου Γρηγόρη και Everest ή ας ανοίξουμε τη λέσχη και γι' αυτούς που δεν είναι φοιτητές...**δωρεάν σίτιση για όλους.** Ας σαμποτάρουμε τα ακρωτικά μηχανήματα στα αστικά λεωφορεία (πρακτική που εφαρμόστηκε την περασμένη Τετάρτη)...**δωρεάν μετακινήσεις για όλους.** Όσο για **δωρεάν συγγράμματα**, έχουν υπάρξει στην Αθήνα κάνα-δυο παραδειγματικές πρωτοβουλίες... Ας πετάξουμε έξω τα γραφεία διασύνδεσης, τα γραφεία ερευνών, τους καθηγητές-καπιταλιστές και τα ερευνητικά τους και **ας κατοικήσουμε γαλήνια σ' αυτό το πραγματικά κατελημμένο και δωρεάν πανεπιστήμιο.** Τέλος, αφού έχουμε δημιουργήσει ένα νέο χώρο κοινωνικότητας σ' αυτή την υπό κατάληψη πανεπιστημιούπολη, να τον ανοίξουμε προς χρήση κάθε προλετάριου: τα μέσα παραγωγής (από τις βιβλιοθήκες μέχρι τα φωτοτυπικά μηχανήματα και τους υπολογιστές) είναι κοινωνικά μέσα παραγωγής που εμφανίζονται ως ατομική (ή κρατική - που είναι η άλλη όψη του ίδιου νομίσματος) ιδιοκτησία. Ας τα επανοικειοποιηθούμε!

**Να ξεπεράσουμε εκείνα τα όρια μετά τα οποία
δεν θα υπάρχει επιστροφή στο κανονικό!**

Καταληψίες φοιτητές και μη

ΚΙΝΗΜΑ πάνω από όλα

ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΚΙΝΗΣΗ

**ΑΝΟΙΧΤΟ ΔΙΗΜΕΡΟ
ΣΥΖΗΤΗΣΕΩΝ
ΠΡΟΒΟΛΩΝ και
ΣΥΝΤΟΝΙΣΜΟΥ
ΔΡΑΣΕΩΝ**

στο κατελιηκμένο έδαφος της

ΑΣΟΕΕ

ΣΑΒΒΑΤΟ 10 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ

16:00

γνωριμία, κατασκευή ταμπλό, ανταλλαγή (έντυπου) υλικού

17:00

προβολή ταινίας

19:00

συζήτηση: ο ρόλος του φοιτητή στην παραγωγική διαδικασία

το κόστος αναπαραγωγής της εργατικής δύναμης πριν το πανεπιστήμιο (φροντιστήρια), η άμισθη εργασία μέσα στις σχολές (πρακτική άσκηση, έρευνα), η επισφαλής/ελαστική εργασία έξω από τις σχολές

το ζήτημα του φοιτητικού/κοινωνικού

μισθού

ΚΥΡΙΑΚΗ 11 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ

17:00

συζήτηση: το ζήτημα της καταστολής και της αντι-βίας στο φοιτητικό κίνημα

20:00

συζήτηση: ο αγώνας ενάντια στην ανάθεση-γραφειοκρατία στο εσωτερικό του φοιτητικού κινήματος, συντονισμός δράσεων υπέρβασης της διλογικής "συνέλιευση-κατάληψη-διαδήλιωση" + προγραμματισμός επόμενου διημέρου

καταληψίες

από ΑΣΟΕΕ, ΕΜΜΕ, Πάντειο, ΕΜΠ, Φιλοσοφική

Οι καταλήψεις βγαίνουν στους δρόμους!

Συλλογική επανοικειοποίηση των δημοσίων χώρων!

Τετάρτη 21/2 17.00-Συμβολή Ερμού & Αθηνάς

Αγαπητοί περαστικοί, πεζοί, οδηγοί, έμποροι, οικογενειάρχες, πλανόδιοι...

Σας ενημερώνουμε (υπεύθυνα!) ότι σήμερα (Τετάρτη 21/2) στις 17.00 έχουμε σκοπό ν' αποκλείσουμε την συμβολή Αθηνάς και Ερμού ώστε να οικειοποιηθούμε τον συγκεκριμένο και ιδιαίτερα κεντρικό χώρο (με προβολές και κάνοντας διάφορες δράσεις και παρεμβάσεις ενημέρωσης) ώστε να κοινωνικοποιήσουμε τον αγώνα και τις διεκδικήσεις μας καθώς και ν' αποτελέσει ένα κέντρο αγώνα, ένα πεδίο επαφής και συνάντησης όλων εμάς που ίσως θα έχουμε για πρώτη φορά την ευκαιρία να συναντηθούμε.

Φοιτητές στους δρόμους!

**21
02
07**
**ΟΙ ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ
ΒΓΑΙΝΟΥΝ
ΣΤΟΥΣ
ΔΡΟΜΟΥΣ!**

**ΣΥΛΛΟΓΙΚΗ
ΕΠΑΝΟΙΚΕΙΟΠΟΙΗΣΗ
ΔΗΜΟΣΙΩΝ
ΧΩΡΩΝ
ΑΘΗΝΑΣ**
**ΣΥΜΒΟΛΗ
ΕΡΜΟΥ
ΚΑΙ
ΑΘΗΝΑΣ**
17:00

Καταλήψεις
από σχολές

17:00
**ΣΥΛΛΟΓΙΚΗ
ΕΠΑΝΟΙΚΕΙΟΠΟΙΗΣΗ
ΔΗΜΟΣΙΩΝ
ΧΩΡΩΝ**
**ΣΥΜΒΟΛΗ
ΕΡΜΟΥ
ΚΑΙ
ΑΘΗΝΑΣ**
**21
02
07**
**ΟΙ ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ
ΒΓΑΙΝΟΥΝ
ΣΤΟΥΣ
ΔΡΟΜΟΥΣ!**
καταλήψεις
από σχολές

ΟΙ ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ ΒΓΑΙΝΟΥΝ ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ

Συλλογική επανοικειοποίηση
δημοσίων χώρων

Συμβολή Ερμού & Αθηνάς
ΤΕΤΑΡΤΗ 21/2 ΩΡΑ : 17.00

Καταλήψεις από σχολές

ΚΑΝΟΝΙΚΟΤΗΤΑ

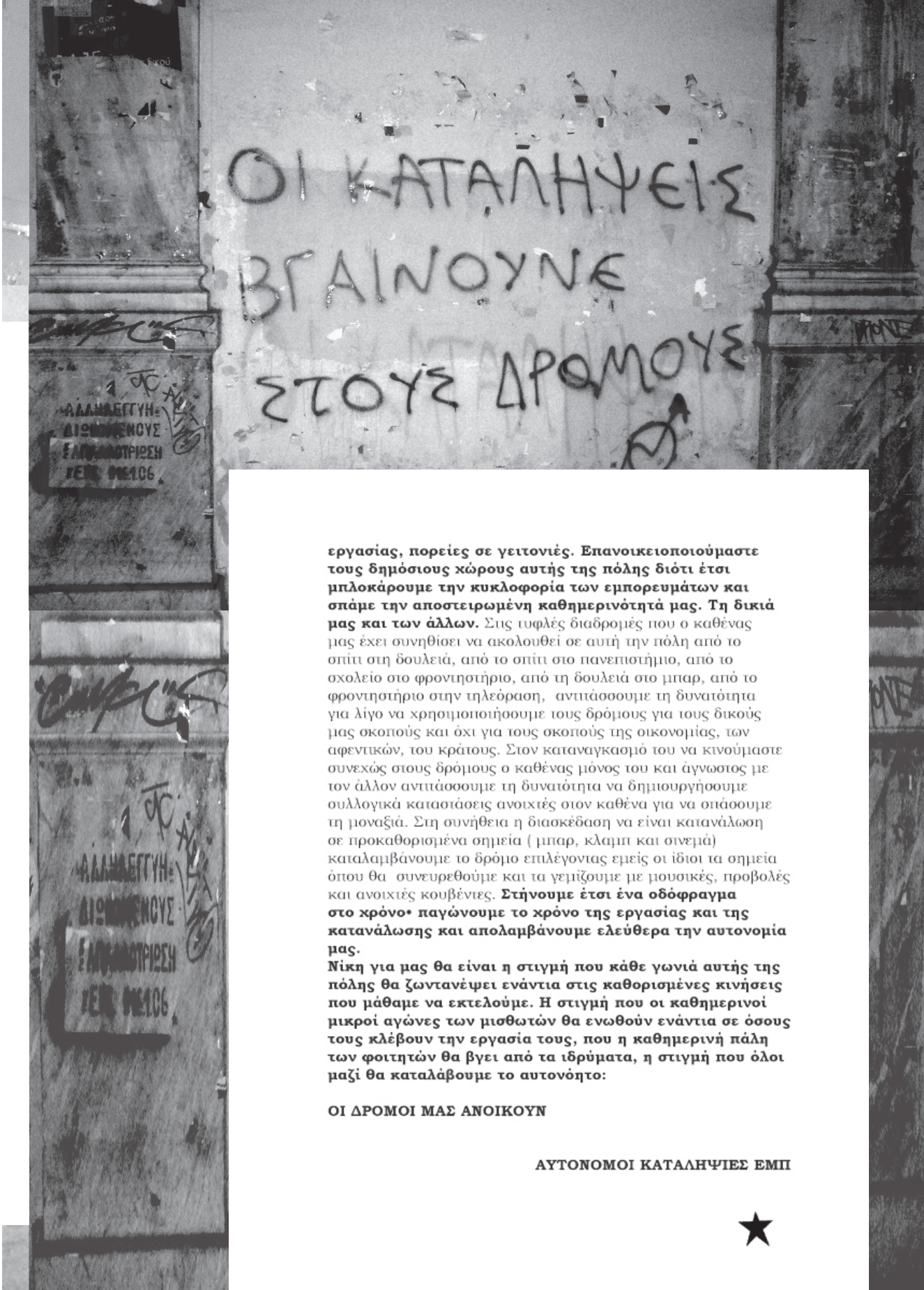
ΟΙ ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ ΒΓΑΙΝΟΥΝ ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ

Ένας τρόπος υπάρχει ώστε οι κινητοποιήσεις ενάντια στην αναθεώρηση του Άρθρου 16, το νέο νόμο πλάτσιο και τους νόμους για αξιολόγηση, ΙΔΒΕ, ΔΟΑΤΑΠ να νικήσουν. Ένας τρόπος υπάρχει για να γίνουν πραγματικό κίνημα.. Να ξεφύγουν από τα φοιτητικά πλαίσια και να απλωθούν σε όλη την κοινωνία.

Ο αγώνας των φοιτητών που θίγονται από την αναδιάρθρωση που επιχειρεί να επιβάλει το κράτος δεν αφορά μόνο τους φοιτητές. Αφορά κάθε καταπιεζόμενο κομμάτι αυτής της κοινωνίας: όλους τους μισθωτούς ειδικευμένους- ανειδίκευτους, έλληνες και ξένους. Όλους τους ανέργους πτυχιούχους ή μη. Τους μαθητές που στα φροντιστήρια και στα σχολεία τους κλέβουν τη ζωή με υποσχέσεις για ένα καλύτερο μέλλον. Τους δασκάλους που αγωνίστηκαν το Σεπτέμβρη απαιτώντας 1400 για όλο το λαό. Και τους φοιτητές, αυτούς τους φοιτητές που αναγκάζονται να δουλεύουν, αυτούς τους φοιτητές που αναγκάζονται να αφομοιώνουν μια «γνώση» για την οποία ποτέ δε ρωτήθηκαν και μάλιστα να εξειάζονται για αυτήν, τους φοιτητές που αναγκάζονται να κάνουν πρακτική άσκηση χωρίς μισθό ή έρευνα για τους μεγαλοκαθηγητάδες κατά παραγγελία από το στρατό ή τις εταιρίες. **Τους φοιτητές που δεν κυνηγάνε καριέρες και γνωρίζουν πως το μόνο «καλύτερο μέλλον» που υπάρχει είναι αυτό που διεκδικείς μαζί με τους άλλους και ενάντια στο κράτος. Δίκως κανένα διαχωρισμό επιβεβλημένο από τα πάνω. Δίκως συντεχνιακά αιτήματα. Συνδέοντας τους επιμέρους αγώνες που γίνονται σε κάθε γωνιά αυτού του κόσμου, στις δουλειές, στα σχολεία, στα πανεπιστήμια, στο δρόμο.**

Οι κινητοποιήσεις των φοιτητών δεν μπορούν να περιορίζονται σε πορείες-βόλτες στο εμπορικό κέντρο της Αθήνας ή σε εσωστρεφείς καταλήψεις. Οι κατελιγμένες σχολές είναι ανοιχτές σε όλους διότι το άσυλο ανοίγει σε όλο το λαό. Σε αυτή την κατεύθυνση, τον τελευταίο καιρό προβαίνουμε σε ποικιλόμορφες δράσεις που εξαπλώνουν το κίνημα σε όλη την κοινωνία: κλεισίματα δρόμων, κλεισίματα σιδηροδρομικών σταθμών, παρεμβάσεις σε χώρους

ΟΙ ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ
ΒΓΑΙΝΟΥΝ
ΕΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ

εργασίας, πορείες σε γειτονιές. Επανοικειοποιούμε τους δημόσιους χώρους αυτής της πόλης διότι έτσι μπλοκάρουμε την κυκλοφορία των εμπορευμάτων και σπάμε την αποστειρωμένη καθημερινότητά μας. Τη δικιά μας και των άλλων. Στις τυφλές διαδρομές που ο καθένας μας έχει συνηθίσει να ακολουθεί σε αυτή την πόλη από το σπίτι στη δουλειά, από το σπίτι στο πανεπιστήμιο, από το σχολείο στο φρονιτητήριο, από τη δουλειά στο μπαρ, από το φρονιτητήριο στην τηλεόραση, αντιτάσσουμε τη δυνατότητα για λίγο να χρησιμοποιήσουμε τους δρόμους για τους δικούς μας σκοπούς και όχι για τους σκοπούς της οικονομίας, των αφεντικών, του κράτους. Στον καταναγκασμό του να κινούμαστε συνεχώς στους δρόμους ο καθένας μόνος του και άγνωστος με τον άλλον αντιτάσσουμε τη δυνατότητα να δημιουργήσουμε συλλογικά καταστάσεις ανοιχτές στον καθένα για να σπάσουμε τη μοναξιά. Στη συνήθεια η διασκέδαση να είναι κατανάλωση σε προκαθορισμένα σημεία (μπαρ, κλαμπ και σινεμά) καταλαμβάνουμε το δρόμο επιλέγοντας εμείς οι ίδιοι τα σημεία όπου θα συνυρεθούμε και τα γεμίζουμε με μουσικές, προβολές και ανοιχτές κουβέντες. **Στήνουμε έτσι ένα οδόφραγμα στο χρόνο• παγώνουμε το χρόνο της εργασίας και της κατανάλωσης και απολαμβάνουμε ελεύθερα την αυτονομία μας.**

Νίκη για μας θα είναι η στιγμή που κάθε γωνιά αυτής της πόλης θα ζωντανέψει ενάντια στις καθορισμένες κινήσεις που μάθαμε να εκτελούμε. Η στιγμή που οι καθημερινοί μικροί αγώνες των μισθωτών θα ενωθούν ενάντια σε όσους τους κλέβουν την εργασία τους, που η καθημερινή πάλη των φοιτητών θα βγει από τα ιδρύματα, η στιγμή που όλοι μαζί θα καταλάβουμε το αυτονόητο:

ΟΙ ΔΡΟΜΟΙ ΜΑΣ ΑΝΟΙΚΟΥΝ

ΑΥΤΟΝΟΜΟΙ ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ ΕΜΠ

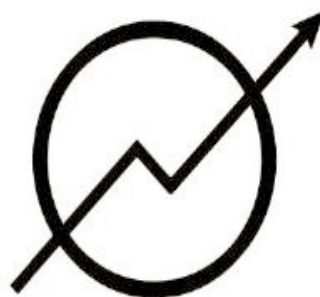

Ανοιχτές συζητήσεις και συντονισμός δράσεων στο κατειλημμένο έδαφος της ΑΣΟΕΕ

Σάββατο 3 Μαρτίου:

18:00 Μ' αφορμή το χτύπημα της φοιτητικής πορείας στην ΓΑΔΑ. Η καταστολή του αγώνα μας, η έμπρακτη αλληλεγγύη κι η οργάνωση των συλλογικών μας κινήσεων αντιβίας.

20:00 Συντονισμός δράσεων

καταληψίες από σχολές

Η ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ ΤΟΥΣ ΜΑΣ ΕΝΩΝΕΙ Η ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ ΤΟΥΣ ΜΑΣ ΕΞΑΓΡΙΩΝΕΙ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ Η ΒΑΡΒΑΡΟΤΗΤΑ!

Την Πέμπτη 22/2 επιτέλους βγήκαν στην επιφάνεια δυναμικές οι οποίες ασφυκτιούσαν μέσα σ' ένα περιβάλλον αποστειρωμένων διαδηλώσεων, "ελεγχόμενων συγκρούσεων" και βαρετά επαναλαμβανόμενων περιπάτων που σταδιακά οδηγούσαν στην εκτόνωση των κινητοποιήσεων ενάντια στην εκπαιδευτική αναδιάρθρωση.

Πιο συγκεκριμένα η μαζική συμμετοχή κι ο παλμός των φοιτητών που διαδήλωσαν στο πανελλαδικό συλλαλητήριο αποτέλεσαν σημαντικό παράγοντα ανάδειξης λογικών και πρακτικών που μπορούν να δώσουν προοπτική στον αγώνα μας. Η επιλογή να συγκρουστούμε συλλογικά με τις δυνάμεις καταστολής, η έμπρακτη υπεράσπιση του δικαιώματος να διαδηλώνουμε χωρίς την συνοδεία διμοιριών (μέσω αποδοκμασιών στην πλ. Κολοκοτρώνη που τις ανάγκασαν να αποχωρήσουν αλλά κυρίως μέσω του μπλοκαρίσματος τους από αλυσίδες στην συμβολή Πανεπιστημίου και Πατησίων), η άρνηση μας να επιτηρούνται οι κινητοποιήσεις και οι ζωές μας (μέσω της καταστροφής καμερών κατά μήκος της πορείας) αποτέλεσαν μερικές μόνο από τις αιχμές που ενσωματώθηκαν στην συνολική δυναμική κίνηση που πραγματοποιήθηκε στο κέντρο της Αθήνας.

Οι αστυνομικές δυνάμεις προσπάθησαν να καταστείλουν με την ρίψη χημικών το συλλαλητήριο που εμπεριείχε αυτές τις κινήσεις που ξέφευγαν από τα πλαίσια μιας άνευρης διαμαρτυρίας, συμβατής με την αστική νομιμότητα. Προχώρησαν ταυτόχρονα στη (συνοδευόμενη από ξυλοδαρμό) σύλληψη ενός διαδηλωτή που περιφρουρούσε το μπλοκ του από την εκδικητική μανία των ΜΑΤ, με αποτέλεσμα αυτός να νοσηλευτεί με σοβαρές κρανιοεγκεφαλικές κακώσεις. Έπειτα βομβάρδισαν με χημικά τον χώρο του Πολυτεχνείου, δημιουργώντας αποπνικτική ατμόσφαιρα για τους χιλιάδες διαδηλωτές που κατέληξαν εκεί μετά το τέλος του συλλαλητηρίου. Η επίθεση ενάντια στο πανεπιστημιακό άσυλο ολοκληρώθηκε με την θρασύδειλη παραβίαση του από άνδρες των ΜΑΤ στην πύλη της Στουρνάρη. Γεγονός καθόλου τυχαίο, από την στιγμή που ο νέος νόμος-πλαίσιο ουσιαστικά δίνει το δικαίωμα στις δυνάμεις καταστολής να εισέρχονται στους πανεπιστημιακούς χώρους. Θεωρούμε ότι από την στιγμή που το κράτος μας δίνει σαφή σημάδια της νέας ρύθμισης πριν ακόμα ψηφιστεί ο νόμος, γίνεται ακόμα πιο επιτακτικό το ζήτημα της έμπρακτης συλλογικής υπεράσπισης του ασύλου και της εκδίωξης των δυνάμεων καταστολής από τους χώρους γύρω απ' αυτό.

Ως απάντηση στην καταστολή και στη σύλληψη, πλήθος κόσμου απαίτησε να τερματιστεί το Πανελλαδικό Συντονιστικό (που ήταν προγραμματισμένο να διεξαχθεί μετά το συλλαλητήριο) και να πραγματοποιηθεί πορεία προς την ΓΑΔΑ για αλληλεγγύη στον συλληφθέντα. Η διαδικασία του Συντονιστικού τερματίστηκε υπό το σύνθημα "Η τρομοκρατία δεν μας σταματά, αφήστε τα μικρόφωνα και πάμε στην ΓΑΔΑ". Κανείς δεν είχε προτείνει ν' αποχωρήσουμε από το Πολυτεχνείο για κάποιον διαφορετικό προορισμό, ενώ αντίθετα η πρόταση για πορεία στην ΓΑΔΑ υποστηριζόταν από μεγάλη μερίδα των συμμετεχόντων. Απ' ό,τι φάνηκε ωστόσο, υπήρξε αναντιστοιχία λόγου - πράξης κάποιων φοιτητοπατέρων. Μετά το πέρας του Συντονιστικού εκμεταλλευόμενοι αφενός την αποπνικτική από τα δακρυγόνα ατμόσφαιρα στο Πολυτεχνείο και αφετέρου χρησιμοποιώντας ανάμεσα στα άλλα, ηττοπαθή/θεσμικά προσχήματα του τύπου ότι "μια τέτοια πορεία είναι παρακινδυνευμένη" ή ειδικότερα ότι "δεν υπήρχε εκ των προτέρων συνεννόηση με τα ΜΑΤ", κατεύθηκαν με ντυντούκες φοιτητικά μπλοκ προς Ομόνοια. Από κάποιους φοιτητοπατέρες που επιβεβαιώνουν κάθε στιγμή τα προσδιοριστικά "αλίτες, λέρες" που τους συνοδεύουν, ακούστηκε μέχρι και το απδιαστικό επιχείρημα ότι "διαφωνώ με τις πρακτικές του συλληφθέντα" ως

επιχείρημα για να μην πορευθούν. Προφανώς, τα άτομα αυτά επικαλούμενα την πορεία προς τη ΓΑΔΑ, επέσπευσαν τη στείρα και άκρως γραφειοκρατική διαδικασία τους, με σκοπό να περάσει η δικιά τους έτοιμη πολιτική πλατφόρμα ως απόφαση του οργάνου που ονομάζουν "Πανελλαδικό Συντονιστικό Γενικών Συνελεύσεων και Καταλήψεων". Είναι σαφές ότι τους συγκεκριμένους φοιτητοπατέρες όχι μόνο δεν τους απασχολεί καθόλου το ζήτημα της αλληλεγγύης, αλλά και λειτουργούν εν τέλει διασπαστικά, αφού δεν υπερασπίζονται πορείες, δράσεις και διαθέσεις πάνω στις οποίες δεν έχουν τον πλήρη πολιτικό έλεγχο.

Ανεξάρτητα από τα πιο πάνω (μικρο)κομματικά παιχνίδια, πάνω από 1000 άτομα επέλεξαν να εκδηλώσουν την αλληλεγγύη τους στον συλληφθέντα και χτυπημένο συμφοιτητή τους πορευόμενο από το Πολυτεχνείο προς την ΓΑΔΑ έχοντας μπροστά το πανό του Συντονιστικού Καταλήψεων Ιωαννίνων όπου άνηκε ο συλληφθέντας. Η αυθόρμητη κι άμεση εκδήλωση της αλληλεγγύης είναι μια κατάκτηση των φοιτητικών κινητοποιήσεων από την 8η Ιούνη κι έπειτα, που κάθε φορά στέλνει ξεκάθαρο μήνυμα στο κράτος ότι κανείς δεν θα κρατήσει κανέναν όμηρο από τον αγώνα μας. Αυτή η σημαντική διάσταση της αλληλεγγύης όταν εκφράζεται στους δρόμους έμπρακτα και συλλογικά κι όχι μέσω θεσμικών διαμεσολαβήσεων (χρήση συνδικαλιστών, ΜΜΕ, της θεσμικής κατοχύρωσης των φοιτητικών συλλόγων κτλ.) είναι η αιτία που η αστική δημοκρατία θεώρησε έκνομη αυτή την πορεία, όπως κάνει σε αρκετές περιπτώσεις τελευταία (βλ. χτύπημα της πορείας στο Υπουργείο Δημοσίας Τάξης).

Έτσι από το Πεδίο του Άρεως και μετά η πορεία περικυκλώθηκε από διμοιρίες των ΜΑΤ, οι οποίες ήταν ιδιαίτερα προκλητικές απέναντι στις αλυσίδες των διαδηλωτών. Ενώ η πορεία επέστρεφε στην Αλεξάνδρα, στο ύψος της Ιπποκράτους οι ΜΑΤατζήδες επιτέθηκαν απρόκλητα με κλωτσιές, γκλομπές, ασπίδες και χημικά στους διαδηλωτές, διαλύοντας τους αρχικά σε δύο κομμάτια το ένα από τα οποία κατέληξε στην πλ. Βικτωρίας. Οι υπόλοιποι διαδηλωτές δέχτηκαν ξανά την επίθεση της αστυνομίας στην αρχή της Ιπποκράτους, στο ύψος του Α.Τ. Εξαρχείων, και στους δρόμους γύρω από την πλ. Εξαρχείων, όπου τα ΜΑΤ διέσπασαν σε πολλά κομμάτια το σώμα της διαδήλωσης κι εξαπέλυσαν ανθρωποκυνηγητό. Στην συμβολή των οδών Ανδρέα Μεταξά και Θεμιστοκλέους συνέλαβαν έναν ακόμη φοιτητή, τον οποίον αφού τον ξυλοκόπησαν του φόρτωσαν και 5 πλημμελήματα, αφήνοντας τον μετά από 4 μέρες ελεύθερο με περιοριστικούς όρους. Πέρα από τον συλληφθέντα, υπήρξαν και 4 τραυματίες που νοσηλεύτηκαν σε νοσοκομεία, ενώ πολλά άτομα βρέσκονταν σε ημιλιπόθυμη κατάσταση μετά το τρομοκρατικό αυτό χτύπημα. Οι προκλήσεις των μπάτσων δεν εξαντλήθηκαν στην συγκεκριμένη μέρα, αφού ήταν προκλητικοί απέναντι στον αλληλέγγυο κόσμο που συγκεντρώθηκε στα δικαστήρια, ενώ δεν δίστασαν στις 26/2 να χτυπήσουν διαδηλωτές που επέστρεφαν από τα δικαστήρια προς την ΑΣΟΕΕ, καθώς και φοιτητές που πραγματοποίησαν αυθόρμητη διαδήλωση στο Υπουργείο Παιδείας μετά από γενική συνέλευση.

Συμπληρώνοντας το έργο της κρατικής καταστολής τα Μέσα Μαζικής Εξαπάτησης θα προβούν σ' ένα όργιο παραπληροφόρησης, συκοφάντησης και διαστρέβλωσης του αγώνα μας με σκοπό την κοινωνική του απομόνωση. Θα προωθήσουν έναν επίπλαστο διαχωρισμό των διαδηλωτών με βάση τις ιδεολογικές τους θέσεις ή την επιλογή της σύγκρουσης με τις δυνάμεις καταστολής, με σκοπό να αντιστρέψουν την πραγματικότητα της τρομοκρατίας της κοινωνίας από τους κουκουλοφόρους και ροπαλοφόρους αστυνομικούς. Θα αποκρύψουν το χτύπημα της πορείας προς την ΓΑΔΑ, την αστυνομική τρομοκρατία, τα χουντικά ανθρωποκυνηγητά, την παραβίαση του ασύλου. Τέλος θα προετοιμάσουν το κλίμα για ακόμα μεγαλύτερη καταστολή, ζητώντας μαζικές συλλήψεις αγωνιστών.

Απ' όλα τα παραπάνω προκύπτουν τα εξής συμπεράσματα: Απέναντι στην αλληλεγγύη και στην δυναμική που προκύπτει από την συλλογική επανοικειοποίηση των δρόμων της πόλης από δεκάδες χιλιάδες διαδηλωτές, απέναντι στις αλυσίδες που διαχωρίζουν την κοινότητα των διαδηλωτών από τις κατασταλτικές δυνάμεις, το κράτος προσπαθεί να μας τρομοκρατήσει και να μας διασπάσει μέσω της μαζικής ρίψης επικίνδυνων για την υγεία μας χημικών, με κλωτσιές και ψεκάσματα στο πρόσωπο. Απέναντι στην αλληλεγγύη που αναπτύσσεται στο εσωτερικό του φοιτητικού

κινήματος με όρους όχι ιδεολογικών συμφωνιών αλλά του κοινού αγώνα, η αστική δημοκρατία στοχοποιεί πολιτικές συνιστώσες κι αγωνιστές και με την συνδρομή των ΜΜΕ προσπαθεί να διαχωρίσει τους φοιτητές σε "κουκουλοφόρους" κι ειρηνικούς διαδηλωτές. Απέναντι στην επίμονη μας ότι "δεν θα περάσει ο νόμος-πλαίσιο δεν θα καταργηθεί το άσυλο" το κράτος βάζει τα σκυλιά του να το παραβιάζουν. Απέναντι στο μπλοκάρισμα της οικονομικής/ερευνητικής λειτουργίας των πανεπιστημίων εδώ και δύο μήνες και στις καθημερινές μας παρεμβάσεις στους δρόμους, στις πλατείες, σε γειτονιές, σε χώρους εργασίας, σε σιδηροδρομικούς και ραδιοφωνικούς σταθμούς, όλες οι δυνάμεις του καπιταλιστικού συστήματος θα κάνουν μια ακόμα προσπάθεια να επαναφέρουν την ομαλότητα. Θα χρησιμοποιήσουν δαπίτες, τραμπούκους, φασίστες, πρυτάνεις, μεγαλοκαθηγητάδες, ρουφιάνους μεγαλοδημοσιογράφους, στημένες δημοσκοπήσεις, θα χρησιμοποιήσουν ως σημαία τους τα πιο συντηρητικά αντανακλαστικά της κοινωνίας του καναπέ και της "κοινής γνώμης" των φοβισμένων νοικοκυραίων και θα επιτεθούν πιο λυσσασμένα από ποτέ.

Γεννιέται επιτακτικά η ανάγκη να συνειδητοποιήσουν οι αγωνιζόμενοι φοιτητές ότι δεν δίνουν έναν συντεχνιακό/απομονωμένο αγώνα. Η ένταση της τρομοκρατίας και της καταστολής είναι η ωμή πραγματικότητα για οποιοδήποτε κοινωνικό κομμάτι αμφισβητεί τις κεντρικές επιλογές του συστήματος και στέκεται εμπόδιο στα σχέδια του. Η μάχη ενάντια στην εκπαιδευτική αναδιάρθρωση είναι μια κεντρικής σημασίας μάχη που ανάλογα με την αποτελεσματικότητα της θα καθορίσει και τους όρους της μάχης ενάντια στην μεταρρύθμιση του ασφαλιστικού συστήματος που σχεδιάζουν εδώ και χρόνια όλες οι κυβερνήσεις.

Επειδή λοιπόν αυτές οι μέρες είναι πολύ κρίσιμες πρέπει απέναντι στην τρομοκρατία να προτάξουμε την πιο μαχητική αλληλεγγύη. Κόντρα σε όσους στο εσωτερικό του κινήματος σπέρνουν την πτοπάθεια, να προτάξουμε τον ανυποχώρητο αγώνα, το μη σταμάτημα σε καμιά περίπτωση των καταλήψεων αν (τουλάχιστον!) δεν πάρουν πίσω το νόμο-πλαίσιο. Να μην μείνουμε παθητικοί θεατές στην απομαζικοποίηση των κινηματικών διαδικασιών από τους γραφειοκράτες, αλλά αντίθετα να συμμετέχουμε όλο και πιο μαζικά στις συνελεύσεις, τις καταλήψεις και τις διαδηλώσεις με σκοπό την ανάπτυξη πολύμορφων πρωτοβουλιών που θα διασφαλίσουν την αυτονομία των αγώνων μας. Να απαντήσουμε στον συντονισμό των δυνάμεων της αντίδρασης και της συντήρησης ενισχύοντας τον οριζόντιο συντονισμό δράσεων των αγωνιζόμενων. Απέναντι στα ανθρωποκνηνητά και στις κουντικές απαγορεύσεις των διαδηλώσεων να βάλουμε όλες τις δυνάμεις μας ώστε να κρατήσουμε τους δρόμους που καταλαμβάνουμε. Κάθε φορά που συλλαμβάνουν κάποιον διαδηλωτή να απαντάμε συνεχώς με μαζικές πορείες αλληλεγγύης. Να μην αφήσουμε κανέναν συναγωνιστή μόνο του απέναντι στην καταστολή. Η λάσπη κι η συκοφάντηση του αγώνα μας θα αποτυγχάνουν να μας απομονώσουν κάθε φορά που θα βροντοφωνάζουμε σ' όλη την κοινωνία ότι αγώνας ενάντια στην εκπαιδευτική αναδιάρθρωση είναι αγώνας όλων μας, είναι ο αγώνας των δυνάμεων της κοινωνικής αλληλεγγύης απέναντι στις δυνάμεις της καπιταλιστικής βαρβαρότητας.

ΟΥΤΕ ΒΗΜΑ ΠΙΣΩ!

Ή ΘΑ ΝΙΚΗΣΕΙ Ο ΤΡΟΜΟΣ

Ή ΘΑ ΝΙΚΗΣΕΙ Ο ΔΡΟΜΟΣ

καταληψίες από σχολές

η αλληλεγγύη ΒΑΡΒΑΡΟΤΗΤΑ

Την Πέμπτη 22 Φεβρουαρίου πραγματοποιήθηκε στην Αθήνα μαζικό πανεκπαιδευτικό συλλαλητήριο περίπου 30.000 ατόμων στην Βουλή, ξεκίνησαν οι συγκρούσεις επιβιβάζοντας τις κόκκινες ζώνες, όπως είχαν αποφασίσει πολλοί φοιτητικοί σύλλογοι. Στις συγκρούσεις αυτές συνελήφθη ένας φοιτητής από τα Γιάννενα ο οποίος, με μια σημαία είχε συλληφθεί με το MAT περιφρουράντας, το μπλοκ. Η πορεία κατέληξε στο Πολυτεχνείο, όπου είχε αποφασιστεί να λάβει χώρα το Πανελλαδικό συντονιστικό Γ.Σ. οι συγκρούσεις συνεχίζονταν και η άσφαλτος είχε βανίελα των χώρων εντός του πολυτεχνείου στα δακρυγόνα, ενώ αργότερα παρεβίασε και το άσφ. Έπειτα από μαζική παρέμβαση αποφασίστηκε να πραγματοποιηθεί πορεία Αλληλεγγύης για τον συλληφθέντα προς την ΓΑΔΑ όπως και έγινε με την συμμετοχή 1000 διαδηλωτών. Στην συμβολή Αλεξάνδρας και Πατησίων την πορεία κύκλωσαν διμοιρίες των ΜΑΤ, καθόλη τη διάρκεια της προέλασης. Η πορεία σταμάτησε στο ύψος του Αρείου Πάγου, μπροστά ο δρόμος προς την ΓΑΔΑ ήταν ήδη κλειστός με κλούβες των ΜΑΤ αναγκάστηκε σε αποχώρηση κι μετά από λίγο λεπτά της διατάχθηκαν ανάγναι και προληπτικά με κλομπ, κλωτσιές και χημικά διαλύοντας την. Ένα μέρος του κόσμου κατευθύνθηκε προς την Ιπποκράτους, ενώ ένα άλλο συνέληξε στην πλατεία Βικτωρίας. Όσοι μπήκαν στην Ιπποκράτους, κυνηγήθηκαν και πριν προλάβουν να ανασυγκροτηθούν, εξαγχυπήθηκαν τελικά, τρέχοντας ένα κομμάτι έφτασε στην Νομική και έμεινε άσυλο, ενώ διάσπαστα στα στεγνά των Εξαρχείων ακολούθησε ανθρωποκτονηγητό, ως της πορείας. Ο τελικός απόλογος ήταν 4 τραυματίες διαδηλωτές οι οποίοι μεταφέρθηκαν στο Γενικό και άλλοι λιπόθυμοι και με κατάσταση σοκ και μια σύλληψη ενός εκ των διαδηλωτών στην Εξαρχείων.

Από το φαίνεται η δημοκρατία θεώρησε έκνομη μια πορεία Αλληλεγγύης.

**Την πορεία κατεστειλαν
γιατι ηταν:**

**Κίνηση έμπρακτης
Αλληλεγγύης**, αδιαμεσολάβητη από
ένδικα μέσα (δικηγόρους) και
συνδικαλιστές

**Έξω από την κανονικότητα
του διπόλου, του φοιτητικού κινήματος,
Καταλήψεις-εβδομαδιαία πορεία στο κέντρο
της Αθήνας**

Μια πράξη αντι-βίας, με σκοπό
να ανακτήσει το δρόμο,
ενάντια στον εκφοβισμό
που επέβαλε
η καταστολή στην
πρωινή πορεία

Όσον αφορά την αντίση των

ΜΜΕ οι
αυτή επέκριναν
με τον καλύτερο τρόπο το γεγονός
μπορούμε να πούμε ότι δεν περιηγήσαμε κάτι άλλο
μας και αυτές είναι ο ρόλος τους,
ο εκπαιδευτικοί της κοινής γνώμης
και η παραγωγή μιας κοινωνικής πραγματικότητας
διαφορετική από αυτή που έχουμε αφήσουν στους
μηχανισμούς καταστολής και την ερώτηση τίποτα
από αυτά,

τα εχθρευόμαστε

**Το καθεστώς
επιτήρησης και
καταστολής
καταστούσε του
αντιστασέκοντα
αντιστασέκοντα
ενάντια του.**

καταληψίες από σχολές

ΟΙ ΧΑΦΙΕΡΕΣ

(στους καιρούς της αποβλάκωσης)

ΔΕΙΚΝΟΥΝ ΣΤΑ ΤΑΝΚΣ
ΠΩΣ ΝΑ ΜΠΟΥΝ

ΑΠ' ΤΑ ΤΗΛΕΠΑΡΑΘΥΡΑ

μικρές κοφτές αλήθειες σε 1-2-3-4

1. Το αυτοδιαχειριζόμενο στέκι αρχιτεκτονικής είναι ένας ανοιχτός- κοινωνικός- κατειλημμένος χώρος στο κτίριο της (πρώην) πλαστικής.

α. Λέμε ανοιχτός και εννοούμε πως η συνέλευση που διαχειρίζεται το χώρο και οι λειτουργίες του είναι ανοιχτές σε όποιον σέβεται τον αυτοδιαχειριστικό-προταγματικά αμεσοδημοκρατικό χαρακτήρα του.

β. Λέμε κοινωνικός και εννοούμε ότι αποτελεί χώρο συνεύρεσης ανθρώπων και πολιτικής τριβής και στεγάζει λειτουργίες όπως το πολιτικό καφενείο, η δανειστική βιβλιοθήκη, το μουσικό στούντιο, ο πάγκος εντύπων, εκδοτικά εγχειρήματα και συντακτικές ομάδες, εκδηλώσεις και προβολές -με ωράρια ή συχνότητα ανάλογη των δυνατοτήτων μας- προς την κατεύθυνση της ανάπτυξης των συλλογικών μας κοινωνικών ικανοτήτων και του ελεύθερου προσδιορισμού της πολιτικής μας ταυτότητας.

γ. επιλέγουμε κατειλημμένος -όχι δηλαδή χωρίς προσωπικό πόνο και έξοδα για την συντήρηση, βελτίωση του κτίριου και για την απόκτηση των απαραίτητων για τις λειτουργίες του εξοπλισμό, και κυρίως με τα γνωστά προβλήματα που έχουν οι χώροι ως κατειλημμένοι ανά καιρούς- γιατί πιστεύουμε στη σημασία πρώτον: του ελεύθερου ορισμού του χαρακτήρα του χώρου μας και δεύτερον: στην υπευθυνότητα και τις συντροφικές σχέσεις που καλλιεργεί και απαιτεί η συλλογική διαδικασία της κατάληψης.

2. Μπαρουταποθήκη θα όφειλε να είναι το στέκι (ναι, το παραδεχόμαστε, το πατάμε και μεις καμιά φορά το ρημάδι το τηλεκοντρόλ) για να βολεύει εσάς τους δημοσιογράφους, τους πρυτάνεις και τους καθηγητάδες, το κράτος, τους κατ' όνομα ή κατά τεκμήριο φασίστες στην προγραμματισμένη επίθεση στο άσυλο.

Γνωστή ιστορία για όποιον έχει μάτια και θέλει να βλέπει: Λίγο πριν ψηφίσει το κράτος σύσσωμο το νόμο για το άσυλο έρχεται κι ο κάθε τελευταίος καθηγητορουφιάνος από σας, να βάλει ένα κεράκι, με ύφος πιο hardcore, με ύφος πιο μπλαζέ (ναι, μεν, αλλά...) -και τα δύο χρήσιμα είναι- να δημιουργήσει τα φαντάσματα που χρειάζονται για να ψηθούν οι τηλεαποχαυωμένοι.

Ονοματίζετε, εν γνώσει σας, χώρους που τόσα χρόνια έχουν επιδιώξει να δείξουν το χαρακτήρα τους, όπως σας βολεύει για να μπορείτε να συζητάτε με τους ματάδες και τους ακροδεξιούς πως θα μονταριστεί το άσυλο απ' αυτό που καταδεικνύει κοινωνικά την αντίθεση καταστολής και ελεύθερης διακίνησης ιδεών και πρακτικών, σ' εκείνο που θα βάζει σα στόχο την προστασία του "απαυγασματος" αυτής της κοινωνίας (που χρόνια στιγματιζόταν στην συλλογική μνήμη σαν τον απόπατό της) τους μπάτσους, του κράτος τους και της ασφάλειάς τους. Όχι, ότι είχαμε και καμιά αμφιβολία για το ποιόν σας, αλλά έτσι για να λέμε τα πράγματα με το όνομά τους.

3. Το αυτοδιαχειριζόμενο στέκι αρχιτεκτονικής ποτέ δεν έκρυψε το συγκρουσιακό του χαρακτήρα απέναντι στην κυρίαρχη ιδεολογία και τις πρακτικές της. Είμαστε κομμουνιστές, είμαστε αναρχικοί, είμαστε αυτόνομοι. Επιλέγουμε να είμαστε εκθροικοί απέναντι στη σπιίλα και το φόβο και σε όσους μιλάνε, αντί για μας, για εμάς, με έναν τρόπο πάντα ανοιχτό και διακριτό, με άμεσο σκοπό την επικοινωνία και κοινωνικοποίηση των στόχων και των πράξεών μας, των οποίων επιδιώκουμε να κάνουμε αναγνώσιμη την ευθύνη.

4. Οι συνομισίες και τα υπόγεια παιχνίδια που θέλετε να φορτώσετε στην πλάτη μας είναι ένα πράγμα που σας ανήκει και το μόνο άλλωστε που ξέρετε καλά, παίζοντας τόσα χρόνια κάτω από τα τραπεζία. Εγκληματοποιείτε, αποπολιτικοποιώντας, πολιτικούς χώρους, ρίχνετε λάσπη όπως μπορείτε, για να πετύχετε τους σκοπούς σας (και να μην τα ξαναλέμε, τα είπαμε πριν). Αυτό είναι το παιχνίδι και δε λέμε ότι το παίζετε, ΛΕΜΕ ΟΤΙ ΤΟ ΣΤΗΝΕΤΕ. Γιατί όχι; Έτσι κι αλλιώς έχετε διαλέξει από καιρό μπάντα.

* Συνηθίζουμε να μην απευθύνουμε τα κείμενα μας σε λέρες, διαλέγουμε να διατηρούμαστε μακριά από την πτωματίλα. Καμιά φορά όμως κι η βρώμα τους γίνεται αφόρητη.

αυτοδιαχειριζόμενο στέκι αρχιτεκτονικής

ΑΥΤΟ ΕΙΝΑΙ ΣΩΣΤΟ, ΔΩΡΕΑΝ ΜΕΤΑΦΟΡΕΣ ΓΙΑ ΟΛΟ ΤΟ ΛΑΟ

Παρατηρώντας την καθημερινότητα στην μητρόπολη διαπιστώνουμε ότι η πολυεδομία, το δίκτυο μεταφορών, οι κινήσεις κι οι ρυθμοί των ανθρώπων είναι προσανατολισμένα στην εξυπηρέτηση της παραγωγής και της κυκλοφορίας του Εμπορεύματος κι όχι στην εξυπηρέτηση των κοινωνικών αναγκών.

Το μετρό είναι ένα έξοχο παράδειγμα της σύγχρονης εμπορευματοποιημένης πραγματικότητας μέσα στην οποία καλούμαστε να ζήσουμε. Υποτίθεται ότι έχει ως σκοπό την εξυπηρέτηση ενός δημοσίου αγαθού (των μεταφορών) αλλά στην πραγματικότητα διαχειρίζεται από μια ιδιωτική κερδοσκοπική εταιρεία. Είναι ένας δημόσιος χώρος που κάθε στιγμή καταγράφεται κάθε κίνηση των ανθρώπων μέσω των πάμπολλων καμερών. Απαγορεύεται η οποιαδήποτε δημόσια (πολιτική) παρέμβαση (αφίσες, αντλήματα, πανό, μοίρασμα κειμένων) ενώ ταυτόχρονα οι χώροι είναι γεμάτοι από διαφημίσεις που είναι έτσι τοποθετημένες ώστε να προσπλάνουν αναγκαστικά το βλέμμα του καθενός στην προπαγάνδα κάθε επιχείρησης. Οι αποστειρωμένοι χώροι σε συνδυασμό μ' ένα πλέγμα απαγορεύσεων στοιχειωδών ανθρώπινων δραστηριοτήτων (ελεύθερης κίνησης, ικανοποίησης πείνας/δίψας/φυσικών αναγκών) επιβάλλουν βίαια την εσωτερικευση του ρόλου του ανθρώπου ως παραγωγική/εμπορευματική μονάδα που μεταφέρεται μέσω ενός "σωλήνα" του κοινωνικού εργοστάσιου, από τον ένα προορισμό στον άλλον. Από την παραγωγή στην κατανάλωση κι αντίστροφα...

...Από την παραγωγή στην κατανάλωση όπως μας θέλει εμάς τους φοιτητές το αναδιαρθρωμένο εκπαιδευτικό σύστημα, με ακμές (αυτή την στιγμή) την αναθεώρηση του άρθρου 16 και το νέο νόμο-πλαίσιο για ΑΕΙ-ΤΕΙ. Να καταναλώνουμε πακέτα γνώσεων που (θα) εξυπηρετούν όχι την δίψα για μάθηση ή την καλλιέργεια της προσωπικότητας ενός ελεύθερου και κριτικά σκεπτόμενου ανθρώπου, αλλά γνώσεων που χρειάζεται η παραγωγική μηχανή του καπιταλισμού. Να αξιολογούμε και να εξεταζόμαστε συνεχώς, εσωτερικεύοντας τις αρχές του ανταγωνισμού και του συνεχούς τρεξιματος για να ν' αναπαραγάγουμε δια βίου και με δικό μας κόστος την εργασική μας δύναμη. Να κυκλοφορούμε σε χώρους αποκλειστικά προσανατολισμένους στην παραγωγή ακαδημαϊκής/ερευνητικής γνώσης, χωρίς να εμποδίζονται από κοινωνικά κεκτημένα όπως το άσυλο, που εμποδίζει τον αστυνομικό έλεγχο και την επιτήρηση στους πανεπιστημιακούς χώρους, ειρωνεύοντας ταυτόχρονα την άρθρωση συλλογικών αντιστάσεων. Να μας υπενθυμίζουν οι εντακτικοί ρυθμοί σπουδών κι νέοι όροι πειθαρχίας (εσωτερικοί κανονισμοί) ότι πρέπει να βιαστούμε να τελειώσουμε τις σπουδές μας (όρια φοίτησης), για να νιώθουμε στις σχολές την προσωρινότητα και την επισφάλεια που κυριαρχεί έξω απ' αυτές: στους εργασιακούς χώρους, στα εμπορικά κέντρα, στις καταναλωτικές ζώνες, στα δίκτυα μεταφορών.

Αντιστεκόμαστε εδώ και μίνες οι φοιτητές στην εκπαιδευτική-εργασιακή αναδιάρθρωση, χρησιμοποιώντας μια πλειοδία μέσων πάλης, όπως αμεσοδημοκρατικές συνελεύσεις, καταλήψεις, διαδηλώσεις, συγκρούσεις με τις δυνάμεις καταστολής, μπλοκαρίσματα δρόμων και τρένων, καταλήψεις ραδιοσταθμών κ.α., προβάλλοντας ταυτόχρονα μια σειρά απαιτήσεων που τα ΜΜΕ είτε τα αποσιωπούν, είτε φροντίζουν να τα περιορίζουν σε συντησιακά πλαίσια. Στην πραγματικότητα όμως, λίγοι γνωρίζουν ότι οι φοιτητές απαιτώντας δωρεάν συγγράμματα, σίτηση, στέγαση γιατί δεν θέλουν να δίνουν ούτε ένα ευρώ για να αναπαραγάγουν την εργασική τους δύναμη, ταυτόχρονα απαιτούν κι αγωνίζονται για δωρεάν μεταφορές για όλο τον λαό. Αντιστεκόμαστε στην κατάργηση του πανεπιστημιακού ασύλου, προτάσσουμε ταυτόχρονα την ουσιαστική του διεύρυνση και σ' άλλους κοινωνικούς χώρους (σχολεία, εργασία, δημόσιος χώρος) και ταυτόχρονα προχωρούμε στο έμπρακτο σαμποτάζ του γενικευμένου καθεστώσ επιτήρησης κι ελέγχου, μέσω της καταστροφής καμερών. Αντιμετωπίζοντας την επέλαση της λογικής του εμπορεύματος στην τροποβόθμια εκπαίδευση, απαντώνε καταδεικνύοντας ότι μια σειρά δημοσίων αγαθών και κοινωνικών αναγκών (παιδεία, δημόσιοι χώροι, μεταφορές) λειτουργούν όλο και περισσότερο με βάση την λογική του εμπορευματικού κέρδους, της καταναλωτικής αποστειρώσεως, της αναπαραγωγής αλλοτριωμένων κι απομονωμένων ατομικότητων. Βγάζουν τις καταλήψεις τους στους δρόμους, μπλοκάρουν την ομαλότητα της συνεχούς παραγωγής και κυκλοφορίας εμπορευμάτων, παλεύοντας για την συλλογική επανοικειοποίηση των δημοσίων χώρων, του χρόνου μας, την απαλλοτρίωση των ιδίων των ζωών μας.

Για όλα αυτά και για πολλά περισσότερα, παρεμβαίνουμε σήμερα στους χώρους του μετρό, διαταράσσοντας την ομαλότητα των προκαθορισμένων κινήσεων, μοιράζοντας το λόγο που κρέβουν/διατρεβλώνουν τα ΜΜΕ, απαιτώντας δωρεάν μεταφορές για όλες κι όλους, ζητώντας την από κοινού πάλη με την υπόλοιπη κοινωνία για αυτά που μας ενώνουν και μας στερούν καθημερινά.

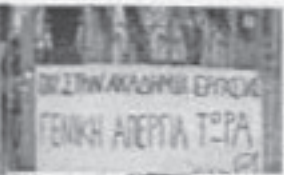

καταληψίες από σχολές

ΚΙΝΗΜΑ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΕΠΙΘΕΣΗ ΣΤΗΝ ΑΔΡΑΝΕΙΑ ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΗΤΤΟΠΑΘΕΙΑ

ΠΑΙΞΤΕ ΓΙΑ ΑΣΤΟ
"KOS READY"...

Ανοικτή συζήτηση για την προοπτική των φοιτητικών καταλήψεων

Μετά από 10 μήνες αγώνα ενάντια στην επαγγελματική αναδιάρθρωση ενώ στον άρμο κερφαί το σύνθημα «πρός τον άρμο του 79» τον ψηφισμένο νόμο να ριζαίμε ζωνά, το όραμα για το κομματικό επίθετο και τους (α)λεητομήτους δεμεσοκρατικούς των φοιτητικών κινητοποιήσεων είναι η διαστροφή της επιστροφής στην αμελότητα (οικολογές, μαθήματα εξεταστικά). Σε όλο αυτό το διάστημα όμως υπήρξαν σήμερ επίδοτες στην κοινωνικότητα εδώ από το προδιαγεγραμμένο πλαίσιο των παραδοσιακών μαρτύρων πάλης και κοινωνικής απειλήσεως. Αυτός οι κινήσεις είτε θα αθήσουν στον άρμο προς τις κινήσεις είτε θα ουνωσιτούν αδιαφοροποίητα.

...ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΚΑΙ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΥΣ ΤΟΥ ΑΓΩΝΑ

Ο ανεφάρκτος ακαδόμενος Βασίλης Σπυργίου έβρισκεται προφυλακισμένος μετά τις συλλογισίες στο πανεπιστημιακό συλλογιστήριο της Εθν. Μάρτιν εξίσως της απήλθεσας σέσσης του και συμμεριστής του στις φοιτητικές κινητοποιήσεις.

καθώς και για συντονισμό δράσεων

**Πέμπτη 29/03/07 στις 19:00
Πολυτεχνείο (Γκίνη)**

**καταληψίες από
σχολές**

ΕΧΟΥΜΕ ΠΟΛΕΜΟ

Ένας πόλεμος μάλιστα εδώ και αρκετούς μήνες γύρω από την εκπαιδευτική αναδιάρθρωση. Μια κίνηση της εξουσίας που όλο αυτό τον καιρό γίνεται ευρέως αντιληπτή σαν ένα ζήτημα που αφορά ένα μεμονωμένο κοινωνικό κομμάτι -τους φοιτητές-, ενώ δεν είναι παρά μέρος της συνολικότερης αναδιάρθρωσης του καπιταλιστικού καθεστώτος, από την οικονομία μέχρι τους θεσμούς, από την εργασία μέχρι την καταστολή και τα επιβαλλόμενα πρότυπα ζωής. Μέρος μιας ευρύτερης συνθήκης κατακερματισμού, ελέγχου και καθυστάθισης του κοινωνικού σώματος στην αναδυόμενη στρατιωτικοποίηση των δυτικών κρατών και τις νεοφιλελεύθερες πολιτικές της αγοράς. Μιας ολόπιας που παράγει αποκλεισμούς, φτώχεια και καταπίεση, δίπλα στην συντηρητικοποίηση και την πνευματική εξασθλίωση, τις υποσχέσεις για καταναλωτική ευμάρεια και ενσωμάτωση. Μέρος του διαχρονικού πολέμου που διεξάγουν τα αφεντικά ενάντια στους εκμεταλλευόμενους.

Αν σκεφτεί κάποιος λίγο παραπάνω, αν κοιτάξει γύρω του, αν στοιχειωδώς προσπαθήσει να αντιληφθεί τον εαυτό του ανάμεσα στους άλλους, την επίπεδη καθημερινότητα και τις ακρωτηριασμένες επιθυμίες του, θα κατανοήσει πως το παζλ των κοινωνικών σχέσεων και των κυρίαρχων ρόλων που διαρθρώνονται από τα πάνω, οικοδομείται στην εξατομίκευση, την εξαγορά των συνειδήσεων και τη νόμιμη βία του κράτους. Σε ένα ανταγωνιστικό περιβάλλον όπου ο καθένας είναι τοποθετημένος ολομόναχος, προσπαθώντας να διαφυλάξει από όλους τους άλλους αυτά που κατανοεί σαν απολύτως ιδιοτελή συμφέροντά του. Ένα περιβάλλον που η δημοκρατία και η καπιταλιστική σχέση διαμορφώνουν καθολικά για όλους, ενώ η κρατική καταστολή αναλαμβάνει να τσακίσει εκείνους που συνειδητά εχθρεύονται ή δεν "καταφέρνουν" να εσωτερικεύσουν τις αξίες και τους κυρίαρχους όρους ζωής, την εθνικιστική ξεφτίλα και την υποταγή στο νόμο που διαφυλάσσει τα συμφέροντα των αφεντικών.

Όλα τα παραπάνω είναι που εντείνονται από τους μισθοφόρους ανταποκριτές των αφεντικών μέσα από τα τηλεοπτικά παράθυρα: είτε κάποιος είναι φοιτητής, οπότε και έχει τους λόγους του να ψελλίζει κάτι για "δημόσια δωρεάν παιδεία" και την "υποβάθμιση του πτυχίου του", είτε είναι "κουκουλοφόρος" που συνηθίζει να ξεκαυλώνει κατεβάζοντας βιτρίνες τραπεζών και επιτιθέμενος στους μπάτσους. Δηλαδή, κάποιοι προφανώς και μπορούν να πορεύονται κάθε βδομάδα εν ειρήνη για κάτι που συντεχνιακά τους αφορά, διεκδικώντας λάθος απαντήσεις σε προκατασκευασμένες ερωτήσεις, ενώ κάποιοι άλλοι αποτελούν "ξένα σώματα" που απώτερο σκοπό έχουν την "προβοκάτσια".

Με αυτόν ακριβώς τον τρόπο η κοινωνική / ταξική αντιβία των αναρχικών και ευρύτερα των αντιστεκόμενων εγκληματοποιείται και καταστέλλεται καθώς αποτελεί τον κύριο παράγοντα εκτροπής της ανώδυνης συντεχνιακής διαμαρτυρίας σε συνολική εξεγερτική αντιπαράθεση. Καθώς αντιλαμβάνονται ότι το άουλο είναι κάτι παραπάνω από υπόθεση της "εκπαιδευτικής κοινότητας", πως η εκπαιδευτική διαδικασία συνδέεται

άμεσα με την αναπαραγωγή του υπάρχοντος και την ανάπτυξη του κεφαλαίου, ότι ο έλεγχος και η εξειδίκευση της γνώσης είναι σύμφυτα με τη διάχυτη κοινωνική άγνοια.

Τη στιγμή, λοιπόν, που θα έπρεπε να τραντάζεται το έδαφος από τις οδομαχίες είτε για την εκπαιδευτική αναδιάρθρωση, είτε για τις ρυθμίσεις στα εργασιακά την προηγούμενη περίοδο, είτε για όλους τους λόγους που μας δίνει αυτός ο κόσμος, οι διαδηλωτές σέρνονται στα μπλοκ και εγκλωβίζονται στα αιτήματα της αριστεράς που διοργανώνει ελεγχόμενες συγκρούσεις των τριάντα δευτερολέπτων με τα ματ και συνδιαλέγεται στους τηλεοπτικούς δέκτες με την ακροδεξιά φρασεολογία τιποτένιων καθαρμάτων του είδους Πρετεντέρη / Γεωργιάδη.

Η αδυναμία τόσο της ευρύτερης κοινωνικής σύνδεσης ενός αγώνα, όσο και της ένταξής του σε ένα πλαίσιο ριζοσπαστικής κριτικής και δράσης ενάντια στο υπάρχον, δίνει τη δυνατότητα όχι μόνο για την ψήφιση της εκάστοτε νομοθετικής ρύθμισης, αλλά και για την επιστροφή στην κανονικότητα ακόμα και στην περίπτωση εκκλήρωσης των αιτημάτων του.

Την Πέμπτη στις 8 του Μάρτη, την ημέρα που ψηφιζόταν το νομοσχέδιο, μία ακόμα διαδήλωση περνά έξω από τη βουλή. Εκεί που το παιχνίδι φαινόταν να χάνεται για τους ειδικούς της μεσολάβησης, ξηλώνονται τα πεζοδρόμια και ξεσπούν εκτεταμένες συγκρούσεις με τα γουρούνια, που σε στιγμές τους ήταν πολύ δύσκολο να ανταπεξέλθουν. Οι αλυσίδες των μπλοκ ανοίγουν, αρκετοί φοιτητές εμπλέκονται στις συγκρούσεις, το φυλάκιο της προεδρικής φρουράς μπροστά στη βουλή τυλίγεται στις φλόγες. Εκατοντάδες άνθρωποι σκοτεινιάσαν τον ουρανό με μια βροχή από πέτρες και μολότοφ κάνοντας τους δημοσιογράφους να παραληρούν διαμορφώνοντας ένα κλίμα τρόμου και τα αστυνομικά επιτελεία να διατάσουν δολοφονικές επιθέσεις εναντίον των διαδηλωτών με χημικά και ξυλοδαρμούς. Η πορεία κόβεται και ένα μέρος της κατεβαίνει μέχρι τα προπύλαια, ανασυντάσσεται και επιστρέφει στη βουλή όπου ξεσπούν και πάλι συγκρούσεις. Η αστυνομία συλλαμβάνει 61 διαδηλωτές μέσα από μια μάζα από ανθρώπινα κορμιά που προσπαθούν να αποφύγουν τα χτυπήματα και τους οδηγεί στην κρατική ασφάλεια, ενώ παράλληλα καταλαμβάνεται το κτίριο της πρωταγείας σαν άμεση απάντηση στην καταστολή και τις συλλήψεις.

Οι 52 από τους συλληφθέντες παραπέμπονται με πλημμελήματα και στους υπόλοιπους 9 χρεώνονται κακουργηματικές πράξεις μαζί με διάφορα αντικείμενα που συλλέγουν οι μπάτσοι από το σημείο της σύγκρουσης για να χρησιμοποιηθούν ως ενοχοποιητικά στοιχεία. Μέχρι τη Δευτέρα 12 Μάρτη αφήνονται όλοι αφού τους ορίζεται τακτική δικάσιμος, εκτός από έναν ο οποίος όχι μόνο δεν είναι φοιτητής αλλά επιπρόσθετα είναι γνωστός για την κοινωνική του δράση ως αναρχικός. Μπορεί να μην υπάρχει κανένα ενοχοποιητικό στοιχείο εις βάρος του, πέρα από τις μαρτυρίες των μπάτσων που τον πήραν μέσα από το σωρό, αλλά οι δικαστικές αρχές έχουν κάθε λόγο να απαιτούν την ηθική και φυσική εξόντωσή του καθώς είναι ένας δηλωμένος εχθρός της εξουσίας και της αθλιότητας που οι ίδιες εκπροσωπούν.

Η προφυλάκιση του Βασιλή Στεργίου είναι ένα γεγονός αδιαχώριστο από την καταστολή όσων βρίσκονται στους δρόμους όλο αυτό το διάστημα και διαμορφώνουν ένα πεδίο οξυμένης κοινωνικής αντιπαράθεσης με την εξουσία και τους σχεδιασμούς της. Και σε αυτή τη συγκυρία πρέπει να κατανοήσει ο καθένας πως η αλληλεγγύη σε όσους διώκονται είναι αναπόσπαστο κομμάτι της απάντησης απέναντι στο κράτος και την κατασταλτική του επίθεση.

**ΟΠΟΙΟΣ ΕΓΚΑΤΑΛΕΙΠΕΙ ΤΟΥΣ ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΥΣ ΤΟΥ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ
ΣΥΝΤΟΜΑ ΘΑ ΕΓΚΑΤΑΛΕΙΨΕΙ ΚΑΙ ΤΟΝ ΙΔΙΟ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ**

**ΛΕΥΤΕΡΙΑ
ΣΤΟΝ ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΒΑΣΙΛΗ ΣΤΕΡΓΙΟΥ**

ego te provoco

Το κκε που δεν ενοκλήθηκε καθόλου από την αστυνομία, ούτε ενόληψε την αστυνομία. Συνθήματα κατά του νομοσχεδίου υπήρχαν, στην άλλη πορεία υπήρχαν τα συνθήματα μπάτσοι-γουρούνια-δολοφόνοι κτλ.

Καραδίμας, συνδικαλιστής των ΜΑΤ, δελτίο ειδήσεων του Mega

Η διάταξη των μπλοκ διαδηλωτών του ΚΚΕ έδειχνε εξ αρχής πως δεν θα επέτρεπε σε κανέναν να χαλάσει το κλίμα της πορείας. Οι διαδηλωτές με στοιχισα σκεδόν σαν σε παρέλαση δεν κάλασαν καθόλου τις γραμμές τους σε όλη τη διάρκεια της πορείας.

εφημερίδα ΤΑ ΝΕΑ, Παρασκευή 16 Μαρτίου 2007

Η ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΤΗΣ ΒΑΡΚΙΖΑΣ ΕΣΤΙΑΣΕ... ΕΧΟΥΜΕ ΠΟΛΕΜΟ ΖΑΝΑ ★

Πέμπτη 8 Μαρτίου 2007. Κατά τη διάρκεια του πανελλαδικού εκπαιδευτικού συλλαλητηρίου εκατοντάδες διαδηλωτές συγκροούνται με τις δυνάμεις καταστολής στην ευρύτερη περιοχή της πλατείας Συντάγματος, τη στιγμή που μέσα στη Βουλή ψηφίζεται ο νόμος-πλαίσιο (ένα από τα σημεία αιχμής του αγώνα των φοιτητών όλους αυτούς τους μήνες). Τα ΜΑΤ αντεπιτίθενται ασκώντας άγρια καταστολή σε όσα μπλοκ διαδηλωτών βρέθηκαν μπροστά τους. Κυνηγητά, ξυλοδαρμοί, ασφυξιογόνα, χημικά και συλλήψεις είναι αυτά που ακολουθούν.

Κάτι παρόμοιο θα συμβεί και δύο ώρες αργότερα, όταν οι διαδηλωτές επιστρέφουν στο Σύνταγμα και επιτίθενται και πάλι στις δυνάμεις καταστολής. Αυτή τη φορά, τη νέα επίθεση της αστυνομίας συνδράμει και ο κομματικός μηχανισμός καταστολής του ΚΚΕ (γνωστότερος και ως... ΚΝΑΤ). Τη στιγμή που οι εκατοντάδες διαδηλωτές που βρίσκονται μπροστά στον «άγνωστο στρατιώτη» καταδιώκονται από τους μπάτσους και πνίγονται στα ασφυξιογόνα, τα μπλοκ της κκε που βρίσκονται λίγα μέτρα παραδίπλα στο Ζάππειο κλείνουν τις αλυσίδες μην επιτρέποντας σε κανέναν να μπει στα μπλοκ. Τη στιγμή που οι μπάτσοι κυνηγούν και προσπαθούν να απομονώσουν κόσμο για συλλήψεις, τα ΚΝΑΤ απομονώνουν επίσης κόσμο, αφήνοντάς τον εκτεθειμένο στους... πραιτορες της δημοκρατίας.

Και όμως, η δράση τους δε σταμάτησε εκεί. Ζητούν πάσο από φοιτητές για να μπου στα μπλοκ που ελέγχουν, στο ύψος της Καραγεώργη Σερβίας ανοίγουν τις αλυσίδες τους όχι για να μπου διαδηλωτές αλλά για να περάσουν οι διμοιρίες των ΜΑΤ που καταδιώκουν άλλους διαδηλωτές!

Δεν μας εκπλήσσει τίποτε από όλα τα παραπάνω. Η μνήμη δεν θολώνει και όλοι θυμόμαστε το ρόλο του κκε και της κκε στους κοινωνικούς αγώνες (από τον εγκλωβισμό 198 αναρχικών στην πορεία του Πολυτεχνείου το 1998 και την παράδοσή τους στα ΜΑΤ (!), μέχρι το ξεπούλημα του αγώνα των ναυτεργατών, τον Φεβρουάριο του 2006). Λοιδωρία, συκοφάντηση, διαστρέβλωση, ξεπούλημα.

Πάντα στο βωμό της ψηφοθηρίας και της συναίνεσης που επιτάσσει η δημοκρατία. Δεν μας εκπλήσσει τίποτε, μόνο μας εξοργίζει.

Δεν συκοφαντούν και επιτίθενται μόνο στους αναρχικούς και τους αντιεξουσιαστές, αλλά σε οποιονδήποτε αγωνίζεται και έχει διαφορετικές αντιλήψεις και πρακτικές από αυτές που επιτάσσει η ολοκληρωτική κομματική τους γραμμή.

3,5 χρόνια ασφαλίτες...

Μία προβοκατορολογία η οποία δε θα μπορούσε να μην έχει εκφραστεί και μέσα στην Πάντειο.

3,5 χρόνια τώρα, οι αναρχικοί και αντιεξουσιαστές που δραστηριοποιούμαστε στο Πάντειο είμαστε... ασφαλίτες, και το αντιεξουσιαστικό στέκι κώρος διακίνησης ναρκωτικών.

Από το ψήφισμα στη γενική συνέλευση της σχολής (όπου έφρασαν απίστευτο... κράξιμο από την πλειοψηφία του κόσμου), μετά τις συγκρούσεις με αφορμή τη μεταφορά του υπουργείου Τύπου δίπλα στη σχολή, για «το διπλό σπάσιμο του ασύλου από αστυνομικές δυνάμεις καθώς και διάφορες ομάδες που καπηλεύόμενοι το άσυλο κατέστρεψαν το γυάλινο κτίριο και έδωσαν άλλοθι στα ΜΑΤ να μπου στο πανεπιστήμιο», μέχρι την ανακοίνωση ότι τα γεγονότα μετά τον εντοπισμό του φασίστα Παπαγιάννη στο εσωτερικό της σχολής (τον Απρίλιο του 2006) ήταν προσκεδιασμένα μεταξύ «ακροκινούμενων ομάδων». Αλήθεια, πόσο προσκεδιασμένα μπορεί να είναι τρία μαχαίρωματα;

Και η πλήθια προβοκάτσια τους τον Απρίλιο του 2006, όταν ενώ υπήρχε δημόσια ανακοινωμένη εκδήλωση αναρχικών στην Πάντειο, οι κνίτες ειδοποίησαν τον πρότανη ότι έχουν «πληροφορίες» ότι θα γίνουν επεισόδια για να ακυρώσει την εκδήλωση.

Στην ουσία, πίσω από όλη αυτή την προπαγάνδα κρύβεται το μένος τους για την ύπαρξη αυτοοργανωμένων εχειρημάτων μέσα στους πανεπιστημιακούς χώρους. Το μένος τους απέναντι στην πολιτική πρόταση αυτών των εχειρημάτων, την αυτοοργάνωση, τις οριζόντιες δομές, χωρίς αρχηγούς και αυθεντίες, την ισότιμη συμμετοχή, την καθημερινή σύγκρουση με την ασφυκτικές δομές αυτές της κοινωνίας.

Το κκε όπως και ο συν αποτελούν το αριστερό ανάκωμα της δημοκρατίας. 35 χρόνια δηλώσεων νομιμοφροσύνης, στα πλαίσια της συναίνεσης που επιτάσσει το κοινοβουλευτικό σύστημα, και η συνεχή επίδωξή τους όταν ένας κοινωνικός αγώνας κινδυνεύει να ξεφύγει από τον έλεγχό τους, να τον αγκιστρώσουν, να τον αποσμπιέσουν και εν τέλει να τον καταστείλουν. Και, όμως, η ιστορία έχει αποδείξει ότι είναι αρκετές οι φορές που οι κομματικοί μηχανισμοί δεν κατάφεραν να ελέγξουν τους κοινωνικούς αγώνες. Σε μία διαδρομή που το πάθος συναντάει την οργή και η καρδιά την επιθυμία. Απέναντι και ενάντια σε κάθε ολοκληρωτισμό...

ΤΟ ΔΙΚΙΟ ΤΟ ΕΧΟΥΝ ΟΙ ΕΞΕΓΕΡΜΕΝΟΙ ΚΑΙ ΟΧΙ ΟΙ ΡΟΥΦΙΑΝΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΕΝΟΙ

**αντιεξουσιαστικό στέκι Παντείου
(στο ισόγειο του γυάλινου κτιρίου)**

Να αναλάβει... η ΚΝΕ την περιφρούρηση των διαδηλωτών, αφού η αστυνομία είναι ανίκανη να διαφυλάξει την τάξη και να προστατεύσει την ζωή και την περιουσία των πολιτών!

ΠΡΩΤΟ ΔΕΛΤΙΟ

Αυριανή

ΠΡΩΤΟ ΔΕΛΤΙΟ

Μια απατημένη από τους 49

Αγάπη μου δεν είναι αυτό που νομίζεις...

Βγήκα. Τι έγινε ρε μωρό; Πήρα εφημερίδα. Ξαφνικά όλοι ενώθηκαν στην «ιερή συμμαχία» του δήθεν αυτονόητου. Οι φοιτητές τα μαζεύουν και γυρίζουν στην θαλπωρή των μαθημάτων και της εξεταστικής τους έχοντας κερδίσει τη εμπειρία του «ήμασταν και εμείς εκεί», οι παρατάξεις ετοιμάζονται για εκλογές εξαργυρώνοντας την συμμετοχή τους στο κίνημα και προσπαθώντας να πείσουν πια είναι τελικά η «παρέταξη του 16», οι καθηγητές γυρνούν στις ακαδημαϊκές τους μπίζνες, η κυβέρνηση σχεδιάζει ανενόχλητη τον επόμενο «ασφαλιστικό» στόχο. Όλα τέλειωσαν. Οι νοικοκυραίοι μπορούν πια να σχεδιάζουν τα μπάνια του στη Λούτσα. Δεν υπάρχουν πια κουκουλοφόροι που παίζουν στις πορείες των φοιτητών γιατί δεν υπάρχουν πια φοιτητές στο δρόμο.

Και εγώ ρε παιδιά που είμαι; Τόσο καιρό μου λέτε ότι θα πάμε μπροστά, ότι θα ρίξουμε τους νόμους και την κυβέρνηση ακόμα, ότι θα πέσουμε στη Πανεπιστημίου αν χρειαστεί όπως τόσοι και τόσοι άλλοι, πως δεν γυρνάμε πίσω άμα δεν υποχωρήσουν αυτοί. «οι κεφαλαιοκράτες, οι δεξιοί, οι αστοί». Τι ωραία που μου τα έλεγες αγάπη μου. Τι πάθος ήταν αυτό. Και εγώ όμως σε πίστεψα. Πάντα μπροστά. Στη βουλή μπροστά, στο πολυτεχνείο, πάντα εγώ έμενα στη κατάληψη. Αλλά και όταν με έπασαν οι αστυνόμοι, δεν λέω, πέρασες ψηφίσματα παντού. Αχ, ρε μωρό με τις γνωριμίες σου. Βγήκα!

Αλλά τα πράγματα άλλαξαν. Μπορώ να το καταλάβω. Πρέπει να πας σε εκλογές. Δε μπορείς να χάσεις τέτοια ευκαιρία για την καριέρα σου. Σήμερα είσαι πρώτη μούρη. Σήμερα είσαι κάποιος. Τι και αν εγώ θα ήμουνα μαζί σου όπου και να με πήγαινες. Αλήθεια στο λέω, δεν είμαι υστερική, για σένα θα την έχανα την εξεταστική μου. Για τη δημόσια παιδεία ρε γαμώτο. Σιγά, το εξάμηνο τώρα θα σκεφτούμε.

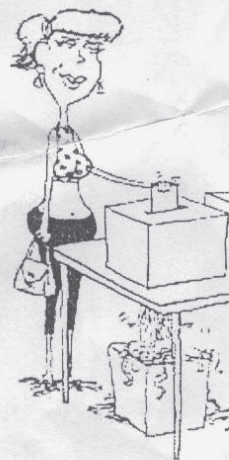
Αλλά από την άλλη ρε μωράκι. Εκεί την φυλακή μίλαγα όλη μέρα με το Βασίλη. Ξέρεις μωρέ τον οικοδόμο. Μου λέγε, μου λέγε. Καλά και εγώ συμφωνούσα δεν μπορώ να πω. Πως πρέπει να πάμε μπροστά, όπως έλεγες και εσύ, πως οι συνθήκες δεν έχουν αλλάξει, πως τώρα είμαστε επικίνδυνοι, πως η κατάληψη είναι το ελάχιστο που μπορούμε να κάνουμε, πως αν σταματήσουμε είναι σαν να παραδεχτήκαμε πως είμαστε «λίγοι». Μου 'λεγε ακόμα πως αν σταματήσουμε εμείς δεν θα μπορεί κανείς να διαδηλώσει, πως κανένας δεν θα βγει ξανά στο δρόμο, πως θα χάσουμε τα πάντα.

Αλλά αν συνεχίσουμε θα αναγκαστούν να σταματήσουν, να τα πάρουν όλα πίσω. Όχι επειδή μας αγαπάνε αλλά επειδή δεν θα 'χουνε διέξοδο. Μου 'πε ακόμα πως αυτός δεν θα σταματήσει να κατεβαίνει στο δρόμο γιατί μόνο στο δρόμο μπορεί να νικήσεις. Μόνο εκεί νικάς με αξιοπρέπεια, μόνο εκεί ζεις με αξιοπρέπεια, μόνο εκεί πεθαίνεις αξιοπρεπώς. Τον πίστεψα. Έλα, Κώστα, μη φωνάζεις. Το ξέρω ότι είναι ανυπαρκτός. Ότι δεν μπορεί να καταλάβει από συνδικαλισμό, ότι απαξιώνει το δημόσιο ως δήθεν κρατικό. Τα ξέρω όλα αυτό μωρό μου, αλλά τι να κάνω, τον πίστεψα.

Αλλά μη φοβάσαι. Ξέρω ότι εσύ είσαι το μέλλον. Ξέρω ότι πρέπει να πάμε σε εκλογές για το καλό μας, ότι πρέπει να σταματήσουμε της καταλήψεις για του χρόνου. Ξέρω ότι πρέπει να ανεβούμε να πάρουμε καρέκλες, θέσεις. Να μην καταντήσουμε πρεζόνια στην πλατεία!

Όλα αυτά τα ξέρω και είμαι στο πλευρό σου. Ένα μόνο δεν αντέχω.

Μην μου λες ότι «δεν είναι αυτό που νομίζω»

Ανοιχτή συνέλευση αυτόνομων σχημάτων και καταληψιών φοιτητών

anoixtisineleysipatras@gmail.com

[ΣΥΝΤΟΜΟ, ΑΝΤΙ-ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΟ ΣΧΟΛΙΟ ΠΑΝΩ ΣΤΗ ΣΧΕΣΗ ΤΩΝ ΑΡΙΣΤΕΡΩΝ ΤΟΥ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ ΜΕ ΣΤΙΣ ΕΚΛΟΓΕΣ, ΚΑΘΩΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΝΟΧΛΗΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΠΟΥ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙ ΤΙΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΣ ΜΕΡΕΣ ΠΟΥ ΣΚΟΝΤΑΦΤΕΙΣ ΑΠΟ ΤΡΑΠΕΖΑΚΙ ΣΕ ΤΡΑΠΕΖΑΚΙ)

Θα μπορούσαν να γραφτούν (και έχουν γραφτεί) σελίδες και σελίδες για το πως οι αριστεροί «πούλησαν»(ή, καλύτερα, προσάρμοσαν στις ανάγκες τους) το φοιτητικό κίνημα και τώρα εξαργυρώνουν την παρουσία τους στο δρόμο με ψήφους. Θα μπορούσαν να γραφτούν ακόμα παραπάνω για τη διαμεσολάβηση, την ανάθεση, τη σημασία των φοιτητικών εκλογών γενικότερα και το πως αυτές χρησιμοποιούνται από τις αριστερές παρατάξεις ειδικότερα. Αλλά είναι κουραστικό να προσπαθείς να πείσεις για το προφανές. Όποιος έχει μάτια βλέπει- εκτός αν έχει συμφέρον να παραμένει τυφλός. Απλώς θέλουμε να παραθέσουμε μια παρατήρηση που κάναμε και συμπυκνώνει επαρκώς τη διαλεκτική κινήματος-εκλογών και τη θέση της αριστεράς μέσα σε αυτή.

ΠΡΑΞΗ 1^η (ή για ποιο λόγο κάποιοι ένιωθαν άνετα με «ψοφίες» καταλήψεις στην Πολυτεχνειούπολη)

Πέροι τον Μάη – Ιούνη εν μέσω καταλήψεων και διαδηλώσεων κάποιοι καταληψίες από το ΕΜΠ πιέζαμε το διασυντονιστικό του Πολυτεχνείου, μεταξύ άλλων, να αποφασίσει τα εξής: να ασφαλίσουμε τις εισόδους της Πολυτεχνειούπολης, να οργανώσουμε μια ομάδα περιφρούρησης ώστε να μην μπαινοβγαίνουν καθηγητές και εργασιομανείς ερευνητές και να μεταφερθούν όλες οι καταλήψεις του Πολυτεχνείου στο κάτω Πολυτεχνείο. Στόχος η δημιουργία εκεί μια ουσιαστικής κατάληψης, ανοικτής στην κοινωνία, κέντρο καθημερινής παρέμβασης. **Θεωρούσαμε το σαμποτάρισμα της έρευνας και την οικειοποίηση του χώρου όχι συμβολικά αλλά πραγματικά- δηλαδή την κινηματική χρήση των Πανεπιστημίων από όλη την κοινωνία όχι για αναπαραγωγή ειδικευμένων εργαζόμενων αλλά για τη δημιουργία ενός δικού μας αυτόνομου χορο-χρόνο κόντρα και έξω από τις σχέσεις και του ρόλους που το σύστημα μας επιβάλει- κομβικό ζήτημα για τον αγώνα.** Κύριο επιχείρημα ήταν το γεγονός ότι η Πολυτεχνειούπολη είναι αδύνατον να οικειοποιηθεί λόγω χωροταξίας και πως η παραμονή μας εκεί επιτείνει τον απο-συντονισμό μεταξύ των σχολών, την εσωστρέφεια, την φθορά των καταλήψεων. Υποστηρίζαμε πως αν συνεχιζόταν αυτή η κατάσταση οι καταλήψεις θα απομαζικοποιηθούν. Αντί για απαντήσεις λαμβάναμε κάτι μισόλογα και τέτοια απόφαση ποτέ δεν πάρθηκε. Μάλιστα το συντονιστικό άρχισε να παραπέει πηγαίνοντας από αναβολή σε αναβολή. Φτιάσαμε έτσι στον Ιούνη όταν οι φοιτητοπατέρες έστειλαν το κίνημα για διακοπές λέγοντας πως απομαζικοποιήθηκε...

ΠΡΑΞΗ 2^η (ή γιατί για κάποιους ήταν αναγκαίο οι καταλήψεις να είναι ψόφιος στην Πολυτεχνειούπολη)

Τον Φλεβάρη το ίδιο σκηνικό επαναλαμβάνεται. Το φοιτητικό κίνημα δείχνει σημάδια ανάκαμψης και επανέρχεται το ζήτημα για καταλήψεις και δράσεις που θα κοινωνικοποιήσουν τον αγώνα μας αντί να τον περικρακάνουν στα Πανεπιστημιακά στεγανά ξανατίθεται. Το διασυντονιστικό του Πολυτεχνείου υπολείπεται. Γίνεται σπάνια και όταν γίνεται εκφυλίζεται σε μια άγνη κόντρα Εακκικών-Κνιτών. Μοιράσαμε τότε μία προκήρυξη, με υπογραφή «αυτόνομοι καταληψίες ΕΜΠ» που έλεγε τα παρακάτω:

ΤΟ ΕΜΠ ΤΕΛΕΙ ΥΠΟ ΚΑΤΑΛΗΨΗ... ΑΣ ΓΕΛΑΣΟΥΜΕ!

Όσον αφορά τις καταλήψεις της Πολυτεχνούπολης αυτές παρουσιάζουν μια ζοφερή κατάσταση: ελάχιστη συμμετοχή, καμμία εκδήλωση, σε κάποια κτήρια οι ερευνητές μπαίνουν από την πίσω πόρτα και συνεχίζουν την έρευνα τους. Τα αίτια αυτής της κατάστασης πρέπει να εντοπιστούν στα εξής:

Χωροταξία: Η πολυτεχνούπολη βρίσκεται εκτός κέντρου και απομονωμένη από την περιοχή του Ζωγράφου. Αποτελείται επίσης από μια τεράστια έκταση αποκεντρωμένων κτηρίων. Ως εκ τούτου καθίσταται δύσκολη η περιφρούρηση της κατάληψης από απεργασπιάστες καθηγητές, η παρέμβαση στη γειτονιά, η συνεννόηση των σχολών μεταξύ τους.

Λογική της ανάθεσης: Η λογική των ειδικών που μέσω της ψήφου του κόσμου αναλαμβάνουν να εφαρμόσουν τις αποφάσεις αναπαράγει την αποπολιτικοποίηση και τη λογική της μη- συμμετοχής στις διαδικασίες. Φταίει για αυτό η γενικευμένη αδιαφορία αλλά κυρίως φταίνει οι κομματικοποιημένες Γ.Σ., τα κλειστά παραταξιακά συντονιστικά δίχως αποφασιστικό χαρακτήρα, οι συνήθειες της κάστας των ειδικών του κινήματος. Για παράδειγμα την προηγούμενη βδομάδα έλαβε χώρα ένα μόνο διασυντονιστικό ΕΜΠ και αυτό στη ζούλα

Η προκήρυξη κατέληγε απλά προτείνοντας τη μεταφορά όλων των καταλήψεων στο κάτω Πολυτεχνείο.

Οι καταλήψεις φυσικά παρέμειναν στην Πολυτεχνειούπολη. Έπρεπε, λέει, να οικειοποιηθούμε τους χώρους όπου καθημερινά ζούμε. Να παρακαλύσουμε την εκπαιδευτική διαδικασία. Τους οικειοποιηθήκαμε, με Μπόμπ Σφουγκαράκη, φραπέδες και μπουζουκάκι. Ξέρεις μωρέ εμείς οι 5 σε κάθε σχολή που «ξέρουμε». Ολόκληρη Ζωγράφου δεν τήρε χαμπάρι τι σκατά κάνουμε εκεί μέσα. Κάτι πάνω για Δημόσια και δωρεάν παιδεία είδε μόνο. Όσο για την έρευνα, αυτή παρακολήθηκε ασφαλώς από την άποψη ότι οι καθηγητές έμπαιναν από την πίσω πόρτα και όχι από την κεντρική. Ύστερα ο νόμος-πλάισο πέρασε, οι φοιτητές άρχισαν να συρρέουν στα αμφιθέτρα διψώντας για μάθημα, ανταλλάζοντας σημειώσεις, βρίζοντας τις μειοψηφίες. Δύο αγωνιστές έμειναν στη φυλακή. Και οι φοιτητοπατέρες...

ΣΧΟΛΙΟ 1° (ή γιατί οι ίδιοι νιώθουν εξίσου άνετα οι εκλογές να γίνονται στο κάτω Πολυτεχνείο)

... οι φοιτητοπατέρες έστησαν τραπεζάκια για τις επερχόμενες εκλογές. Οι αγωνιστές στα τραπεζάκια τους έχουν τον che και φωτογραφίες από το μεγαλειώδες νικηφόρο (?) φοιτητικό κίνημα. Οι καριέριστες σημειώσεις και φωτογραφίες με χαρούμενους φοιτητές που επιτέλους μπορούν να σπουδάσουν. (να ξεκλωθούν δηλαδή στις εργασίες, να αποδείξουν ότι είναι καλύτεροι από τον διπλανό τους κλπ). Το μόνο σίγουρο πάντως είναι ότι οι εκλογές θα γίνουν στο κάτω Πολυτεχνείο· θεωρείται από όλους αυτονόητο.

Γιατί; Διότι ακριβώς εκεί στηρίζονται όλοι οι εργολάβοι των κοινωνικών αγώνων. Εκεί στηρίζεται η αστική δημοκρατία και ο καπιταλισμός. Ο αγώνας πρέπει να είναι ελεγχόμενος, στείρος, δίχως μαζική συμμετοχή στις διαδικασίες του κινήματος. Οι καταλήψεις διεκπεραιωτικές, νούμερα για την Ελευθεροτυπία. Ο κόσμος αρκεί να συρρέει στις Γ.Σ., να χειροκροτάει και να ψηφίζει τους ειδικούς, να τους αναθέτει την κατάληψη και να κατεβαίνει μια φορά τη βδομάδα στο δρόμο ειρηνικά, ακολουθώντας τις ντουντούκες. Οποιαδήποτε πρόταση συμβάλει στην κοινωνικοποίηση του αγώνα, στη συμμετοχή όλων στις διαδικασίες, την επαφή με άλλα κοινωνικά κομμάτια είτε θα πολεμηθεί, είτε θα αφομοιωθεί μέσα από τα κανάλια των γραφεικρατικών μηχανισμών των «αγωνιστικών» παρατάξεων.

Όταν όμως φτάνουν οι εκλογές τα πράγματα αλλάζουν. Εκεί πρέπει να διευκολύνουμε τον κόσμο... Εκεί οι μάζες είναι ακίνδυνες. Έρχονται σαν

διαχωρισμένες ατομικότητες που ακούνε το παραμυθάκι τους, ρίχνουν την ψήφο τους και ύστερα πάνε για καφέ. Απλά και δημοκρατικά! Δηλαδή διαχωρισμένα, αντιπροσωπευτικά, πειθήνια.

ΠΡΑΞΗ 3^η (Ένα χρήσιμο συνθηματάκι)

Θα κλείσουμε υπενθυμίζοντας ένα ακόμα περιστατικό. Από την αρχή των κινητοποιήσεων στη ρητορική των αριστερών κυριαρχούσε το ζήτημα της σύνδεσης του φοιτητικού κινήματος με το εργατικό. Κατά τη συνήθη πρακτική τα λόγια έμειναν λόγια. Σε μια πορεία ένα μέρος των διαδηλωτών αμφισβήτησε έμπρακτα τη λογική της προκαθορισμένης, ειρηνικής, φοιτητικής πορείας με αρχή και τέλος και έκανε το ελάχιστο: κατευθύνθηκε με πορεία στη ΓΣΕΕ απαιτώντας Γενική Απεργία. Επικράτησε τότε ένα συνθηματάκι εξαιρετικά χρήσιμο για τη σημερινή, εκλογική, συγκυρία: ΑΛΗΤΕΣ, ΛΕΡΕΣ, ΦΟΙΤΗΤΟΠΑΤΕΡΕΣ!

Σημειωτέον, οι φοιτητοπατέρες που τότε κεντρικά διαφωνούσαν με την «οπορτουνίστικη» αυτή κίνηση 2 μέρες ύστερα φόρεσαν τα καλά τους, φώναξαν τους φίλους τους τους δημοσιογράφους και έκαναν ακριβώς το ίδιο! Πορεία στη ΓΣΕΕ. Όσο για τη σύνδεση με το εργατικό οι μη-φοιτητές (και συνεπώς, με κοινή λογική εργάτες) Βασίλης Στεργίου και Timo Behrendt που βρίσκονται προφυλακισμένοι για τη συμμετοχή τους στις φοιτητικές πορείες ξεχάστηκαν από τους προαναφερθέντες με εξαιρετική ευκολία. Ποτέ δεν καταλάβαμε πώς γίνεται να επιδιώκουμε σένδεση με την κοινωνία από την μία και να καταγγέλλουμε από την άλλη τα «εξωπανεπιστημιακά στοιχεία». Διότι, κατά τη γνώμη μας, το εξωπανεπιστημιακό στοιχείο, σύμφωνα με την κοινή λογική ξανά, είναι εργαζόμενο στοιχείο. Και εφόσον είναι εξωπανεπιστημιακό και συνεπώς δεν έχει πτυχιάκι μάλλον είναι υποβαθμισμένος εργαζόμενος. Πως να το πουμε για να γίνει αντιληπτό... Προλετάριος. Σας κάνει;

Σχολιο Τελικό. (Και ελάχιστη φλυαρία...)

Το ΑΛΗΤΕΣ, ΛΕΡΕΣ, ΦΟΙΤΗΤΟΠΑΤΕΡΕΣ δεν το λέμε από εμπάθεια και ας μη μας θυμώνουν οι φίλιτοι Εσακίτες, οι λιγότερο συμπαθείς Κνίτες κλπ. Απλώς είναι εύχρηστο και κάνει καλή ρήμα, ικανή να διεγείρει τα πλήθη. Κατά τα άλλα είναι ανακριβές. Διότι οι φοιτητοπατέρες ούτε αλήτες είναι ούτε λέρες. Απλώς διεκπαιρεώνουν το ρόλο τους: Το καναλιζάρισμα του κοινωνικού ανταγωνισμού όπως αυτό εμφανίζεται στα Πανεπιστήμια μέσα σε (προφανείς ή συγκαλλημένους) γραφειοκρατικούς μηχανισμούς, την ομογενοποίηση του λόγου του κινήματος κάτω από προκατ αιτήματα, τη λείανση των αιχηρών πρακτικών και λόγου μέσω της ιδεολογίας. Η φυσιολογική συνέχεια αυτού είναι οι εκλογές. Με το άλοθι ότι αν δεν συμμετέχουν θα αφήσουν χώρο στη ΔΑΠ και την ΠΑΣΠ να κάνει κουμάντο, ότι τάχα θέλουν να σαμποτάρουν τις αποφάσεις του Δ.Σ., ότι απλώς καταγράφουν δυνάμεις κλπ λαμβάνουν μέρος σε αυτό το πανηγύρι του υποτιθέμενου εχθρού τους. Επιζητούν έτσι τη νομιμοποίηση στα μάτια των καθηγητών και των φοιτητών συμβάλλοντας στο μεγάλο ψέμμα της πλειοψηφίας. Αφήστε τους τώρα να κάνουν τώρα το εκλογικό πανηγυράκι τους. Αφήστε τους να μετρήσουν κεφάλια. Για αυτό άλλωστε ζουν όλο το χρόνο. Φέτος κουράστηκαν και με τις διαδηλώσεις. Αν τα παραπάνω ξυπνούν σε κομμάτια των ΕΑΑΚ μνήμες περιέργες- του τύπου, «κάτσε ρε σύ οι συσπειρώσεις παλιά τέτοια έλεγαν ενάντια στους Κνίτες» λυπούμαστε αλλά το να χτίζεις την ύπαρξή σου πάνω στην απέχθεια του κόσμου για την ΚΝΕ δεν σε καθιστά αντιγραφειοκράτη. Την αηδία της ανάθεσης και της γραφειοκρατίας τη νιώσανε

και αυτοί μία χαρά στα συντονιστικά και τους χάλασε. Απλώς είχαν από πίσω ένα ωραίο παραμυθάκι να τους νανουρίζει
Όμως όλοι αυτοί δίχως εμάς είναι ανύπαρκτοι. Δίχως τη μαζική συμμετοχή του κόσμου στους αγώνες οι σημαίες τους και τα πομπώδη λόγια τους είναι κενά σώματα. Και όταν αυτή η μαζική συμμετοχή γίνεται και μαζική δημιουργία μέσα από αυτοοργανωμένες, αμεσοδημοκρατικές διαδικασίες, όταν τα κινήματα ανακαλύπτουν τα ίδια τις δικές τους δομές για να επιτεθούν στο κράτος, όλοι αυτοί παραγκωνίζονται. Και εύχονται η αναταραχή να τελειώσει γρήγορα για να μπορέσουν ύστερα να μαζέψουν ψήφους. Για αυτό και εσχάτως σουλατσάρουν γύρω από τα προεκλογικά τραπέζια τους χαρούμενοι και ανακουφισμένοι. Για αυτό και ήδη από καιρό ετοιμάζουν τα συμπεράσματα που θα βγάλουν από τις εκλογές: «το φοιτητικό κίνημα νίκησε, οι δυνάμεις της ριζοσπαστικής αριστεράς ενδυναμώθηκαν κλπ»
Άλλοι πουλάνε εκδρομές, κονέ και προνόμια· άλλοι πουλάνε αγώνα. Και όλοι μαζί προσκυνούν τη μητέρα κάλπη.

Για κάποιους από μας η αποχή από τις εκλογές και από κάθε διαδικασία που διαχωρίζει τους ανθρώπους σε ειδικούς και ακολούθους, διευθυντές και διευθυνόμενους είναι δεδομένη. Ακριβώς επειδή παλεύουμε για μία αταξική κοινωνία, δίχως εξουσία διαχωρισμένη από την κοινωνία, παλεύουμε μέσω της αυτοοργάνωσης και της αμεσοδημοκρατίας.

Για όσους συμμετείχαν όμως σε αυτό το κίνημα με τον ένα ή τον άλλο τρόπο όχι ακολουθώντας αλλά δημιουργώντας και πιστεύοντας στη δυνατότητα ύπαρξης ενός ακηδεμόνευτου, αδιαμεσολάβητου, μαζικού κοινωνικού αγώνα ενάντια σε πάσης φύσης διαχωρισμούς, η αποχή από αυτές τις εκλογές είναι κάτι παραπάνω. Ζήτημα προσωπικής αξιοπρέπειας.

Και αυτό δεν αφορά αποκλειστικά τους αυτόνομους, τους αντιεξουσιαστές, τους αναρχικούς. Δεν αφορά τις πολιτικές ταυτότητες. Αφορά τον κάθε ένα από εμάς που είδαμε – έστω σπερματικά, έστω προβληματικά- με αφορμή το φοιτητικό κίνημα τι σημαίνει η συμμετοχή στις διαδικασίες, τι σημαίνει το ξεπέρασμα των ειδικών. Που είδαμε τι σημαίνει να μην αναθέτεις σε κανέναν τη ζωή σου αλλά να την παίρνεις στα χέρια σου εσύ ο ίδιος.

Είμαστε εγκλεισμένοι στο Πανεπιστημιακό άσυλο του Πολυτεχνείου και πουλάμε το παρόν μας για ένα καλύτερο μέλλον. Το πουλάμε δουλεύοντας... Συσσωρεύοντας περιττή και προκατασκευασμένη «γνώση», κάνοντας εργασίες για να λύνουμε προβλήματα στα αφεντικά που συνεργάζονται με τον εκάστοτε καθηγητή, αξιολογούμε ανταγωνιστικά με τους διπλανούς μας στις εξετάσεις. Πέρασε ένας χρόνος που αυτή η καθημερινότητα έσπασε και στη θέση της μπήκαν οι πραγματικές μας ανάγκες και οι επιθυμίες. Όλοι αυτοί οι πολύχρωμοι που έχουν στηθεί δίπλα δίπλα στα τραπέζια συναγωνίζονται για το ποιος θα διαχειριστεί καλύτερα την άθλια αυτή κανονικότητα, έστω και αν κάποιος προσπαθούν να αλλάξουν τους όρους με τους οποίους επιβάλεται.

ΣΤΙΣ ΚΑΛΠΕΣ ΠΕΘΑΙΝΟΥΝ ΟΙ ΣΥΝΕΙΔΗΣΕΙΣ

ΜΕΤΕΩΡΟΙ ΚΑΤΑΛΗΨΙΕΣ ΕΜΠ

ΥΓ. με το πρόσφατο κίνημα υπήρχε κάτι βασικό: όταν μοίραζες προκυρήξεις ο κόσμος δεν ήταν καχύποπτος, σου χαμογελούσε. Το να γλύφεις και να ψηφίζεις μαλάκες για να πάρεις σημειώσεις Ανάλυση Ι και να ξενερώνεις όταν ο άλλος σου απευθύνεται με ένα κείμενο είναι, πως να το κάνουμε, άθλιο. Ας μην καθεί, τουλάχιστον αυτό. Μία προκύρηξη είναι ένα δώρο σε άγνωστο παραλήπτη

ΕΥΛΑΪΣ

ΧΙΛΟΝΟΜΟΣ

ΣΤΙΟΥΣ

ΔΙΔΡΟΜΟΥΣ

“ Μαριέττα Γιαννάκου τις καταλήψεις άκου και ρώτα τον Αρσένη τι σε περιμένει

Μαριέττα Κωστάκη τίποτα δε σας σώνει, εμπρός στο δρόμο που χάραξε η Σορβόνη

Ούτε νόμος πλαίσιο, ούτε ν+2, Μαριέττα θα σε διώξουμε από το υπουργείο

Μαριέττα Κωστάκη τα έχετε χαμένα, Ξυπνάει ο εφιάλης του '91

Θα γίνει χαμός, θα γίνει πανικός, εδώ δε θα περάσει ο διάλογος αυτός

Κάντε το Χίλτον φοιτητική εστία και βάλτε τη Μαριέττα στα μαγειρεία

Με αγώνα διαρκείας θα μείνουν στα χαρτιά,
ο νέος νόμος πλαίσιο και τα ιδιωτικά

Όχι στην παιδεία για λίγους και εκλεκτούς,
αγώνας ενάντια στους ταξικούς φραγμούς

Ο νόμος πλαίσιο είναι μια απάτη,
ρίχνει τα βάρη στων φοιτητών την πλάτη

Η μόρφωση δεν είναι κονσέρβα να πουλιέται,
δικαίωμά μας είναι με αγώνα κατακτητέα

“ Ερχονται καταιγίδες έρω
ν+2 των υπουργών σ

αφού δε μάθατε να μας σέβεστε, θα μάθετε να μας φοβάστε

Μια είναι η λύση, ένας είναι ο δρόμος,
κατάληψη διάρκειας μέχρι να πέσει ο νόμος

“ Η αξιολόγηση φυτά όλους μας θέλει, ν
Ο νόμος πλαίσιο

Ο Παλαικόστας έδειξε το δρόμο,
Μαριέττα με ελικόπτερο θα κλέψουμε το νόμο

Ο Παλαικόστας ήταν η αρχή,
Μαριέττα με ελικόπτερο θα βγεις απ' την βουλή
(ή θα μπούμε στη βουλή)

Δε θέλουμε δουλειά, δε θέλουμε πτυχία,
(ή τι να τα κάνουμε εμείς τέτοια πτυχία)
κάτω από την ασφαλτο υπάρχει παραλία

Όχι απλά δημόσια και δωρεάν παιδεία,
αυτοδιαχείριση και αυτονομία

Ούτε δημόσια ούτε ιδιωτική,
η εκπαίδευσή σας είναι φυλακή

(ή τα βρίσκουν δεν τα βρίσκουν),

Όταν τα βρίσκουν στο κτίριο της βουλής η μόνη αντιπολίτευση είμαστε εμείς

κάτω από την ασφαλτο υπάρχει ασφαλτίτης

Η αντιπολίτευση γίνεται στους δρόμους και όχι στη Βουλή και τους διαδρόμους

“ Το εκπαιδευτικό δε

Κάτω τα χέρια από το άσυλο,
το άσυλο ανήκει σε όλο το λαό

“ Δεν είναι τα πτυχία δε
Στο διάολο να πάει κι

Οι αιώνιοι δε σβήνονται με νόμους
για μια αιωνιότητα θα είμαστε στους δρόμους.

Τρομοκρατία είναι οι ε

Το κίνημά μας είναι ριζοσπαστικό, δεν χωράει σε διάλογο και πανσπουδαστικό

ει

Τέρμα στα παζάρια των γραφειοκρατών, αγώνας στα χέρια των φοιτητών

Τέρμα πια στις εκτονώσεις, εμπρός για **καταλήψεις** και **διαδηλώσεις**
συγκρούσεις

Σέρχονται και μπόρες,
ύν οι ώρες

Ενα είναι το σύνθημα των φοιτητών, ντουντούκες στον κόλο των καθοδηγητών

Το μίσος μεγαλώνει όσο περνούν οι μέρες

Αλήτες λέρες φοιτητοπατέρες

Κόμματα νταβάδες των φοιτητών

Οι φοιτητές δεν είναι συντεχνία, κηρύξτε τώρα γενική απεργία

Εργατοπατέρες κηρύξτε **απεργία**
και βγάλτε απ' το μυαλό σας την Ακαδημία

Η πρακτική άσκηση δεν είναι μαθητεία,

Το μέλλον μας δεν είναι η **άμισθη εργασία**,
(ή η μισθωτή δουλειά)
είναι οι εξεγέρσεις όπως στη Γαλλία

είναι εκμετάλλευση και **μαύρη εργασία**

Ναι, νόμος είναι το δίκιο του τεμπέλη

Σε Ελλάδα και Γαλλία
ίδια η επίθεση σε εκπαίδευση εργασία

Φοιτητές, κούριερ, τηλεφωνητές,
με μέτωπο απαντάμε στους καπιταλιστές

ή
ι)

ό δε λύνεται με νόμους, ή μια ζωή στις αίθουσες ή μια ζωή στους δρόμους

Το πρόβλημα δεν είναι οι αιώνιοι φοιτητές
Είναι η αξιολόγηση κι οι εξεταστικές

Λευκές, λευκές οι εξεταστικές
Οι φοιτητές αιώνιοι κι οι σχολές κλειστές

ία δεν είναι οι βαθμοί,

κι εξεταστική, εκείνο που μας λείπει είναι η ζωή

Αυτοί γράφουνε νόμους εμείς γράφουμε ιστορία
Κάτω από την ασφαλτο υπάρχει παραλία

Τέρμα πια στις μαλακίες
Εμπρός για μπάνια κι ηλιοθεραπείες
(προς τους εσακίτες στο τελευταίο συντονιστικό του Ιούνη)

Οι εξεταστικές, καμιά ειρήνη με τους καθηγητές

Δάσκαλοι, φοιτητές, όλοι μια γροθιά, στο διάολο να πάει η σιδερογροθιά

Το καλύτερο μάθημα γίνεται στους δρόμους

Καταλήψεις **μαζικές** σε σχολεία και σχολές
(ή **μαγικές**)

Όχι μόνο στο δικαστικό, 4.000 για όλο τον λαό
(σε πανεκπαιδευτικές πορείες μετά την αύξηση στους δικαστικούς)

Μια ματιά σου μόνο φτάνει,
απεργούς για να μας κάνει

““ **Όχι μόνο στον εκπαιδευτικό, 1.400 για όλο τον λαό**
Ούτε ένα ευρώ στον αστυνομικό
(σε πορείες δασκάλων)

Δάσκαλοι μαζί με φοιτητές
Ενωμένοι θα βγούμε νικητές

**Η αλληλεγγύη όπλο των εργατών
νίκη στον αγώνα των εκπαιδευτικών**

Αυτή η απεργία γράφει ιστορία,
μόνο νικητές γυρνάμε στα σχολεία

Αν το **16** αναθεωρηθεί η δεύτερη **ρουκέτα** θα πέσει στη βουλή

Μαριέτα Γιαννάκου ρώτα το Βουλγαράκη
τι χρώμα είχε το ποδηλατάκι

““ Ο νόμος πλ

““ Όχι άλλη λάσπη και συκοφαντία,
μέσα απ’ τις οθόνες μιλάει η αστυνομία

Να κοπεί το χέρι του Γιάννη Πρετεντέρη

““ **Η ανατροπή δεν είναι εκ’**
Εμπρός Λαέ σπάστους το κεφάλι, ο

Αγώνας, ρήξη, ανατροπή, η ιστορία γράφεται με ανυπακοή
η κόρη της Αλέκας πάει στο Deere

Εχουμε κατάληψη, όχι δημοκρατία, το εκπαιδευτικό θα λύσουμε με βία

““ **Το κίνημα δεν είναι εικόνα στις ειδήσεις,**
στο δρόμο γεννιούνται συνειδήσεις

Οι δαπίτες θέλουν ανοιχτές σχολές, ξύλο που θα φάνε από τους φοιτητές

Δαπίτες εδώ δεν είναι ΤΕΦΑΑ
το ξύλο που θα τρώτε δε θα σταματά

Η αυτοοργάνωση των επιβατών θα γίνει ο τάφος των ελεγκτών

Καρφί και **πρόκα** σε κάθε **Καλαμπόκα**

Δυο μέτρα, **δυο μέτρα κάτω από τη γη**, υπάρχει μια θέση για κάθε **ελεγκτή**

Πρόκα και **καρφί** σε κάθε **Βερεμή**

““ **Αυτό, αυτό, αυτό είναι σωστό, δωρεάν μεταφορές για όλο το λαό**
τσιγάρα και ποτά μέσα στο μετρό

ΑΥΤΟΣ Ο ΝΟΜΟΣ ΕΙΝΑΙ Η ΑΦΟΡΜΗ
ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΣΥΣΤΗΜΑ ΠΟΥ ΚΛΕΒΕΙ ΤΗ ΖΩΗ

Εμπρός λαέ
συγκρούσεις μαζικές
να φύγουν οι αλήτες
οι μεταρρυθμιστές

““ **Κατάργηση των νόμων και των διαταγμάτων γί**

Η τρομοκρατία δε μας σταματά, στο δρόμο του αγώνα βαδίζουμε ξανά

Το υπουργείο λέει τους φοιτητές αλήτες, **αλήτες είναι τα ματ και οι ασφαλίτες**
(ή οι δαπίτες)

Όπως στη Γαλλία, πριν από ένα χρόνο, με αγώνα διαρκείας θα ρίξουμε το νόμο

“ Ο νόμος πλαίσιο για να επικυρωθεί,
περνάει απ’ τα οδοφράγματα μπροστά απ’ τη βουλή

τα γκλομπ και τα δακρυγόνα σας μας ενώνουν

(8η Μάρτη πριν φτάσει το συλλαλητήριο στη Βουλή)

δεν μας τρομάζουν συλλήψεις δακρυγόνα, νόμος είναι το δίκιο του αγώνα

“ Εμπρός στο δρόμο του '79, με ψηφισμένο νόμο **κατάληψη ξανά**

Το κίνημα δεν έχει ετικέτα λήξης, μετά το πάσχα και πάλι καταλήψεις

ο πλαίσιο θα μας τα πάρει ούλα, ακόμα και οι κνίτες φορέσανε κουκούλα
(22/3 συλλαλητήριο υπό βροχή)

εκπομπή, Πρετεντέρη ψόφα να κάνουμε γιορτή

γίνεται στους δρόμους, σπάστε τις tv

Κοκκινόμαυρες Γ.Σ., θάνατος στην ΠΚΣ!

Εξω απήτην πορεία οι αστυνομικοί, έχουμε τους κνίτες, μας είναι αρκετοί.

Όσα δε φτάνει το ΚΚΕ τα κάνει προβοκάτσια

“ **αυτοί θα σε προδώσουνε στη Βάρκιζα και πάλι**

Είναι βαριά η στάχτη του τσολιά

“ **Το ταξικό καθήκον του εθνικού προδότη,
φωτιά και πάλι στον άγνωστο στρατιώτη**

(για κνίτες μετά από 8η Μάρτη)

Είναι ζεστά ζεστά στο σύνταγμα τσολιά

Ακούστε καλά τι λεν οι **φοιτητές**, έξω ο Στεργίου από τις φυλακές
(ή έξω οι εταιρίες από τις σχολές)

ΤΟΝ ΠΙΑΣΑΝ ΤΑ ΓΟΥΡΟΥΝΙΑ, ΤΗΝ ΟΓΔΟΗ ΤΟΥ ΜΑΡΤΙΟΥ,
ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΝ ΣΥΝΤΡΟΦΟ ΣΤΕΡΓΙΟΥ!

στις 8 του Μάρτη έγινε η αρχή

να καεί να καεί το μπουρδέλο η Βουλή

Το κίνημα δεν λήγει 30 του μαρτίου, λευτεριά στο σύντροφο Στεργίου

“ **Όσο περνούν τα χρόνια το μίσος μεγαλώνει,
Εμπρός στο δρόμο που χάραξε η Σορβόννη, **μπάτσοι γουρούνια δολοφόνοι****

Σε τούτο το σημείο η μνήμη αναβιώνει,

Ενα χρόνο στο δρόμο μας έχει βγει ο πάτος, για να φανεί στις εκλογές ποιος είναι ο πιο γαμάτος

Τι θα γίνει;

-Εκλογές!

Τι θα γίνει;

-Εκλογές!

Θα γίνουν, θα γίνουν, θα γίνουν εκλογές

Υπάκουα θα ψηφίσουνε ολοί οι φοιτητές

Το κίνημα δεν είναι εικόνα στις ειδήσεις, στις κάλπες πεθαίνουν συνειδήσεις

Το ποτάμι στέρεψε ξανά,
το ποτάμι στέρεψε ξανά,
**τέρμα πια στις διαδηλώσεις,
εκλογές κι εξαργυρώσεις,
το ποτάμι στέρεψε ξανά**

ον γίνεται με διάλογο των οδοφραγμάτων

“ **ΕΙΜΑΣΤΕ ΟΙ ΟΥΝΝΟΙ ΤΟΥ ΜΑΗ ΚΑΙ ΤΟΥ ΙΟΥΝΗ**

